

ОПОРАТА

БРАНДИ ТОЛЪР

БРАНДИ ТОЛЪР ОПОРАТА

Превод: readlife.eu

chitanka.info

Паркър Хейс току-що се е дипломирал първи в своя курс в юридическия. Има страхотна нова работа и убийствена ергенска квартира. Животът е хубав! Дяволски близо до идеалния. Но нещо липсва. Независимо колко силно се опитва, той е неспособен да махне Ники Рийз от съзнанието си. Умопомрачаващият, изпълнен със секс уикенд, който прекарват заедно, не е достатъчен и сега Паркър се хваща да мисли дали отново ще види Ники. Само още едно докосване...

Ники Рийз е кралицата на красотата на Холи Спрингс. Тя е от тези жени, които могат да се усмихват, да секнат дъха на мъжа, и то докато им вдига пръст. Конкурсите за красота са нейният начин на живот и е твърдо решена да стигне до Мис САЩ, независимо от всичко. Независимо. От. Всичко.

Но това, което се предполага, че ще бъде изпълнен-със-забавление-без-последствия уикенд в Ню Йорк, променя всичко това.

Месеци след техния флирт Ники открива, че невероятното време, което са прекарвали заедно, ще промени завинаги живота ѝ. Две ясно очертани розови чертички подписват съдбата ѝ и тя не е сигурна как ще се справи с това. Когато Паркър открива новината, за нейна изненада, той застава до нея, изпълнен с готовност и желание да помогне по всякакъв начин.

Виждайки отново Ники, това кара въображението на Паркър да препусне диво, но той удържа своето желание. И двамата се съгласяват да положат усилие в името на своето дете, но никой от тях не може да се бори със силното пронизващо привличане между тях. Но когато проблемът на Ники във връзка с изоставянето заплашва да ги раздели, брутално отдалечавайки ги един от друг, Паркър трябва да се стане този, който да ги задържи на едно място и едно цяло.

Той трябва да бъде Опората.

Тя може да се чувства така, сякаш е разбита на милион малки парченца, но той ще ѝ покаже, че отхвърляйки го отново не е възможност.

*На брат ми, Брет, и на неговата красива съпруга, Леа.
Благодаря за вашата безусловна любов и подкрепа.
Благодаря ви, че винаги сте вярвали в мен, дори когато
аз самата не вярвах в себе си.
Обичам ви.*

ПРОЛОГ

Беше единствената нейна снимка, която имах. На нея тя носи красива сатенена рокля, огромен букет от червени рози в едната ѝ ръка, докато стои до баща ми в неговия поръчков смокинг. Не можех да си спомня някога да съм виждала баща ми да се усмихва така, както на тази снимка. Притежавах всичко, за което жадуваше младото ми сърце, поне благоразумно материално, но тази снимка... тя беше всичко за мен. Беше единствената снимка на майка ми, която съм виждала.

— Приличаш на нея — прошепна Еди, моята най-добра приятелка, докато се взираше в най-ценното ми притежание. Еди Джеймс се премести само преди година в Холи Спрингс, но бързо станахме приятелки. Майка ѝ също я нямаше. Но нейната беше починала. Моята просто... се махна.

Вратата на спалнята ми се отвори и бавачката ми, госпожа Джаки, влезе вътре, докато аз скрих рамката със снимката на родителите ми от сватбения им ден под одеялата. Преди няколко месеца я бях открила на тавана и знаех, че трябва да я крия. Баща ми не би искал да я имам. Той мразеше дори споменаването на майка ми... снимката определено нямаше да бъде разрешена.

— Какво беше това? — попита госпожа Джаки, строгият ѝ поглед бе насочен към мястото, където бях скрила снимката изпод бъркотията от чаршафи и одеяла.

— Някога чувала ли си за почукване? — отвърнах аз.

Дори и да не бях почти на тринадесет, с бушуващи хормони, мразех госпожа Джаки и така или иначе щях да се държа с нея като кучка. Беше напрегната, което означаваше, че се държеше така, сякаш имаше забита тройна клизма в задника.

— Баща ти е долу в трапезарията. Би искал да се присъединиш към него — отговори Джаки, пренебрегвайки въпроса ми, премествайки очите си към Еди. Госпожа Джаки не беше и изтънчена. Само с поглед каза на най-добрата ми приятелка да върви по дяволите. Мамка му, мразех я.

— Трябва да вървя — намеси се Еди, явно схващайки намека. — Дядо Бъд иска да бъда у дома преди стъмване.

Тя се изправи от мястото, където седеше върху леглото ми, тъмната ѝ коса беше завързана на опашка и разкриваше нейното малко, младо лице. Аз бях красиво момиче. Знаех го. Но Еди Джеймс имаше различен вид красота. Беше естествена и красива без никакво усилие. Дори и в дънки и тениска, тя можеше да мине за едно от най-красивите момичета в града. Но тя беше мека по начин, по който аз не бях. Усещах тази нужда да я защитавам. От какво, не знаех. Но тя ми беше по-скоро като сестра, отколкото като приятелка, а аз няхах много връзки, на които мога да разчитам. Затова пазех приятелството си с нея.

— Предай на дядо Бъд, че го поздравявам — казах ѝ аз, докато тя се насочваше към вратата.

Госпожа Джаки остана като вкопана на мястото си, наблюдавайки как Еди я заобикаляше. Преди Еди да излезе, тя се обърна и се присмя на госпожа Джаки, и ѝ се изплези, когато тя не можеше да я види. Не можех да се сдържа и се закикотих, и докато госпожа Джаки се обръщаше, за да види на какво се смея, Еди се измъкна през вратата на спалнята. Заради това я обичах.

— Вечеря. Сега — нареди госпожа Джаки, преди да се завърти на токчетата и да напусне стаята. С пухтене се усилих да стана от леглото и да слеза долу в трапезарията.

Баща ми седеше като статуя начело на масата, пред него беше отворен Ню Йорк Таймс, който скриваше лицето му от мен. Бързо заех мястото си и започнах да сипвам вечерята си. Знаех, че не трябваше да говоря, докато баща ми чете вестника си. Ако го направех, той или щеше да се вбеси, че съм го прекъснала, или нямаше наистина да ми обърне внимание. Когато говорех той грухтеше или мънкаше, затова и не опитвах.

След няколко минути, той наведе вестника и го сгъна.

— Ники — каза името ми той сърдито. — Не те чух да влизаш.

— Здравей, татко — усмигнах се весело. — Добре ли пътува?

— Да. Заминавам отново утре.

Намръщих се, а погледът ми се върна отново върху чинията. Разбира се, че ще го направи. Него винаги го нямаше. Поговорихме за същите незначителни неща, както винаги го правехме по време на тези

неудобни кратки и редки вечери, които имахме. Щеше да ме попита за училището, за оценките ми, музиката и спорта. Същият досаден разговор като винаги. Изпъквах във всички тези области.

— Господин Рийз — прекъсна ни госпожа Джаки. — Може ли да говоря за момент с Вас?

— Разбира се — изръмжа баща ми, докато се изправяше, очевидно недоволен заради това, че трябваше да прекъсне вечерята си.

Чувах гласовете им откъм кухнята, но не можех добре да чуя какво говореха. В мен нямаше съмнение, че ме обсъждаха, но не бях сигурна защо. Напоследък не бях създавала проблеми. Изплъзвайки се от стола си, пристъпих на пръсти до кухненската врата и се заслушах.

— Намерила си това в леглото й? — попита строго баща ми.

— Да, господине. Криеше я от мен — отговори Джаки. — Мисля, че това е нещо, което трябва да обсъдя с Вас.

Сърцето ми се качи в гърлото ми. Тя му беше дала снимката ми; единствената снимка на родителите ми от сватбения им ден.

— Изхвърли я — даде й нареждане той и преди да осъзная какво се случва, се впуснах в битка с госпожа Джаки, опитвайки се да изтръгна рамката от хватката й.

— Не. Тя е моя. Не може да я вземеш! — изплаках аз, докато се борех с цялата си сила. Ръцете на баща ми се обвиха около кръста ми, опитвайки се да ме издърпа настрана.

— Ники, спри — нареди той, но извиках силно, докато сълзите се стичаха надолу по лицето ми.

— Тя е моя. Това е единствената нейна снимка, която имам!

След малко госпожа Джаки издърпа рамката от хватката ми и побърза да излезе от стаята. Баща ми ме освободи, а аз се отпуснах на земята, изгубена в ридания и горещи сълзи.

— Защо? Моля те, позволи ми да я запазя. Моля те — умолявах аз.

Той се взираше надолу към мен, преди да погледне към тавана и да поклати глава, сякаш кълнеше нещо или някого в мислите си. Когато сините му очи отново срещнаха моите, погледът му беше твърд както винаги.

— Тя те изостави, Ники. Тя изостави и двама ни. Тя не заслужава да мислиш за нея.

— Това е единствената нейна снимка, която имам — отговорих аз, сякаш това трябваше да е достатъчно, за да промени мнението си.

— Отиди да се почистиш и да приключиш домашното си.

След това той ме остави, давеща се в сълзи купчинка на пода.

През нощта плаках много, за да мога да заспя. Той не дойде да ме провери нито пък госпожа Джаки. Тази нощ се заклех, че ще си платят. Госпожа Джаки ще страда за това, което направи. И тя страда за това, което направи. През следващите две седмици направих живота й ад, докато тя подаде заявление за напускане.

Докато за баща ми никога повече не бях подведена от него. Снимката я нямаше и просто я добавих към безкрайния списък от разочарования, който ми беше осигурил. Той винаги ме е разочаровал. Винаги. Това беше единственото нещо, на което можех да разчитам на него.

Мъжете винаги щяха да ме разочароват.

ГЛАВА ПЪРВА

НИКИ

Това беше още една петъчна вечер в нашия малък град Холи Спрингс. Живеех за вечерите, когато заедно с приятелите ми се мотаехме в Ърл и пиехме бира. Миризмата на застояла бира и лучени кръгчета се носеше из въздуха, музиката и дори разнообразната тълпа от хора, които харесвах и другите, на които бих им дала „дай пет“ в лицето със стол — обичах всичко това. И това може да не беше бляскаво като в нощен клуб в някакъв бляскав град, но беше неизменен и удобно постоянен, и колкото и странно да беше това място, то беше константа. Беше нещо, на което винаги можех да разчитам. Ценях нещата, на които можех да разчитам.

Еди и годеникът ѝ, Джон, бяха на дансинга, полюшвайки се напред-назад на някаква песен на Джордж Стрейт, докато с приятеля ни Джоуи седяхме в сепарето и наблюдавахме. Еди шептеше нещо на Джон и на лицето му се появи онази лукава усмивка. Не се съмнявах, че тя му беше казала нещо сексуално. Най-добрата ми приятелка се превърна в истинска перверзница. Боже, обичах я.

Докато танцуваха, ръката на Джон придържаше тази на Еди върху гърдите си и гърдите ми се присвиха, докато ги наблюдавах. И за един кратък момент си представих усещането на мъжка буза срещу моята, току-що наболата му брада срещу деликатната ми кожа, неговото твърдо тяло, притиснато в моето. И когато поглеждам в очите му, виждам едно лице. Паркър Хейс. Една нощ с най-добрия приятел на Джон и не можех да го махна от ума си.

— Изглежда толкова щастлива — отбеляза Джоуи, преди да отпие от бирата си, издърпвайки ме от съня наяве.

Усмивката ми не би могла да бъде по-голяма, докато отново се фокусирах върху Еди и Джон.

— Щастлива е. — Когато срещнах погледа на Джоуи, усмивката ми угасна от замисленото му изражение. — Какво?

— Нищо. — Той присви рамене и обърна погледа си отново към дансинга. — Бих искал да видя и теб щастлива, Ник.

Присвих устни и се престорих, че съм раздразнена от думите му, въпреки че бяха невероятно мили.

Дяволският Джоуи.

Винаги сладък.

— Мислиш, че имам нужда от мъж, за да бъда щастлива? — закисках се аз.

— Не — отговори бързо той, обръщайки се към мен. — Но мисля, че заслужаваш това щастие, което само любовта може да донесе. Мисля, че любовта дяволски би ти отивала.

— Джоуи, ти сам не изглеждаш толкова щастлив.

Той се отпусна назад и въздъхна.

— Е, мислих, че нещата вървят добре с Шарлът, но просто не се получи. Предполагам, че ще чакам правилното момиче.

Джоуи и Шарлът, момичето, с което завършихме гимназията, започнаха да се срещат преди няколко месеца. Но нещата се разпаднаха и заради тогава Джоуи седеше на масата за самотници заедно с мен.

Сложих ръката си върху неговата, която лежеше на масата. Ръцете му бяха грапави, задебелили от всекидневната работа във фермата на Еди.

— Джоуи... никой не те заслужава.

И наистина го мислих. Заедно с Еди винаги сме били близки, но го приемах като един от най-скъпите ми приятели. Той е такъв неопетнен човек... при него няма огън и димни завеси. Беше ясен и естествен. Братът, когото ми се искаше да имам. Някой като него, който щеше да донесе топлина в моя студен дом от детството ми. Дори като големи, щеше да ме поставя в центъра на вниманието си.

Той изсумтя от комплимента ми и натика бейзболната си шапка надолу, за да скрие лицето му, което се изчерви от неудобство.

— Е, това беше голям комплимент, госпожице Рийз — каза той с лек фалцет.

— Удоволствието беше мое, господин Харис — отговорих аз, имитирайки акцента му. И двамата се разсмяхме.

— Хей, секси — измърка Дирк, докато се плъзгаше в сепарето до мен. Беше невероятният местен курвар и един от нашите най-стари

приятели. — Какво прави тук едно такова хубаво същество като теб, с този мъж? — пошегува се той, посочвайки с брадичка към Джоуи.

Дирк беше ужасен флиртаджия, но беше супер секси и миришеше невероятно. Да, понякога тези неща бяха важни за мен. Също така той беше добър приятел, затова неговите евтини задявки не ме притесняваха.

— Къде беше цяла вечер, идиот? — попита Джоуи, смеейки се.

Дирк се извъртя и когато откри нашата сервитьорка, Мег, и повдигна един пръст, показвайки, че иска бира, преди да се обърне отново към нас.

— Затънал в работа. — Оглеждайки дансинга, сигурно беше уловил картина от Джон и Еди, защото отбеляза:

— Изглежда сякаш Еди си прекарва добре.

— Бъди добър тази вечер — предупредих го аз. — С Джон трябва да преодолеете тази... — размахвах ръка безцелно — ... враждебност.

— Той е този с проблемите — изсумтя Дирк. — Те дори не бяха заедно, когато се целунахме.

Е, аз можех да сложа или да не сложа във фейсбук снимката как Еди и Дирк се целуваха. Знаех, че приятелят на Джон, Паркър, щеше да я види и да му я покаже. Джон си тръгна, след като прекара горещо лято с Еди. Тя беше опустошена и двамата бяха адски инатливи, за да говорят един с друг. Затова се намесих и дадох на Джон правилната мотивация, или както казваме на юг, бърз ритник в задника. На мъжете не им харесва да виждат как друг мъж докосва това, което считат за тяхно. Планът ми проработи... Джон се върна същата вечер и предложи на Еди. Единственият проблем е, че сега Джон напълно мрази Дирк. Трябва да призная, че ревността му отиваше секси. Но Дирк, който от друга страна колкото и недостатъци да имаше, бе един от най-близките ни приятели, откакто бяхме деца, и ситуацията бе трудна за групичката ни.

— Просто бъди мил и дай време. Той ще го преодолее.

— Той е този, който се държи като идиот — противопостави се Дирк.

— И ти адски се противопоставяш на тези глупости? — каза Джоуи и посочи с пръст Дирк.

— Как така?

Този път аз бях тази, която изсумтя.

— Като когато ти я прегръщаш за довиждане пред него и винаги я задържаш малко по-дълго отколкото е социално прието.

— На другия ден ѝ целуна ръката — добави Джоуи. — Кой, по дяволите, прави това?

— Тя е моя приятелка. Какво... сега, след като е сгодена, не мога, мамка му, да я прегръщам? — попита Дирк да се защити.

Засмях се.

— Добре, Дирк. Успокой се. Може да се държиш като глупак, но Джон ще ти го върне, ако не внимаваш — предупредих го аз, преди да отпия от бирата си. Дирк е голямо момче и нямаше съмнение, че можеше да се справи сам с битките си. Но Джон, той беше влюбен и понякога това беше сила, с която трябва да се съобразяваме.

— Мога да се справя с Джон — каза той, точно когато Мег постави бирата му на масата. Той ѝ намигна и тя се изчерви, преди да се отдалечи.

Извъртях очи.

Типичен Дирк.

Джоуи се наведе и срещна погледа на Дирк.

— Еди е по-щастлива от всякога, когато съм я виждал. Ти си най-добрият ми приятел, пич, но ако прецакаш връзката ѝ, ще сритам задника ти.

Веждите на Дирк се повдигнаха към косата му. Дори и аз бях малко шокирана от това предупреждение.

Дирк вдигна ръцете си в знак на предаване.

— Ако тя иска този мъж... аз се радвам за нея. — Той каза думите, но всеки, който има уши, можеше да чуе, че не бяха искрени.

Песента свърши и Еди и Джон се върнаха на масата ни. Преди да ни стигнат, Браян Уилис, градският всезнайко, се появи и ме помоли за танц. Учтиво му отказах и той се тръгна.

— Тази вечер не си в настроение, а, Ники? — попита Джон, докато Еди седеше до Джоуи. Джоуи ѝ се усмихна и подаде на Джон бирата му, която беше оставил на масата. Джон доволно отпи продължителна глътка.

— Не — отговорих аз.

— Хайде. Все трябва да има някакъв мъж в този град, на когото може да отделиш време — каза Джоуи.

— Не съм заинтересована.

Когато погледнах нагоре, Джон се взираше в мен, а устата му беше извита леко в самодоволна усмивка. Знаех за какво си мислеше. Бях чукала най-добрия му приятел. Един мъж ме имаше. Но това беше единственият път, когато Паркър Хейс щеше да ме има. Тази една незабравима вечер щеше да бъде последният път, когато щеше да ме докосне.

— Млъквай, Джон — казах аз и отпих от бирата си.

Той просто се засмя, докато всички останали местеха погледите си между двамата ни, чудейки се какво, по дяволите, току-що се случи.

— Е, какво ще кажете този купон да се разгорещи? — попитах аз, опитвайки се да променя темата на разговора.

— Имам нужда от още една бира — промърмори внезапно Дирк и се насочи към бара с неговата все още недоизпита бира в ръка.

Джон поклати главата си, сякаш спореше със себе си да не се държи остро с Дирк. И така... това беше една невероятна нощ.

ГЛАВА ВТОРА

ПАРКЪР

— Точно така! — извика Кариса, докато се забивах в нея. Обикновено, когато жените ставаха шумни, докато ги чуках, това щеше да ме възбуди, но... оф, не и тази нощ. Кариса беше добра в леглото, но с това се изчерпваше интересът ми към нея. А интересът ми отслабваше. Знам, бях задник, мислейки по този начин, но това бе истината.

След няколко минути, докарвайки я до края, най-накрая успях да свърша и се измъкнах бързо, отправяйки се към банята, за да се освободя от презерватива. Когато се върнах, тя вече се беше завила в покривката и ми се усмихваше сънливо. *Предполагам, че ще прекара нощта тук.*

— Беше невероятно — измърка тя, докато се взирах надолу към нея, чудейки се дали, ако я помоля да си тръгне, нямаше да ме удари в топките. Вероятно бе по-добре да не опитвам. — Ела да ме прегърнеш — изхленчи тя.

Кожата ми буквално настръхна от мисълта за това. Аз не бях от тези, които прегръщат — особено, когато не съм свързан с момичето. Но неохотно се промъкнах в леглото до нея и скрих отчуждението си, докато тя се уви около мен, плъзна влажното си бедро над крака ми и сложи главата си върху гърдите ми. Не мина много време преди да чуя, че дишането ѝ се забавя, и знаех, че е заспала. Мразех нощното време. То беше най-самотната част от деня ми. Дори и с тази жена, която лежи до мен, аз бях самотен. С новата работа във видна адвокатска кантора в Манхатън, скъсвайки си задника от работа дълги часове през деня, за да мога да направя някакъв напредък. През деня мога да се скрия в работата си и в забързания живот, който живея, но през нощта съм сам с мислите си; съзнание, което не иска да престане непрекъснато да се ебава с почивката ми. Никога не спя, не и добре. Така беше, откакто бях дете.

Мамка му. Стигнах до тук благодарение на собствените си усилия. Приятелите и семейството ми бяха далеч и беше неприятно. Жените вършеха чудесна работа да запълват празнината. Утеха.

Мислих, че преместването ми в Ню Йорк ще бъде епично, но нещата не потръгнаха, така както мислих, че ще стане. Започваме с това, че най-добрият ми приятел, Джон, трябваше да живее тук с мен. Но той се влюби и остана в родния ни щат, Северна Каролина, приемайки някаква незначителна позиция в адвокатска кантора в Холи Спрингс, за да бъде близо до годеницата си, Еди. Не ме разбирайте погрешно, щастлив съм за него. Тя е прекрасно момиче и т.н., но ми беше гадно, че не разкъсахме Ню Йорк заедно. През юли взехме Бар в щата Северна Каролина. През това време го видяхме като брилянтен резервен план, в случай че не успеем в Ню Йорк. Бар в щата Ню Йорк нямаше да бъде направен преди февруари, но предполагам, че щях да се явя сам. Дотогава щях да си скъсвам задника, впечатлявайки моя наблюдаващ, с надеждата, че моето временно назначение щеше да се превърне в постоянно.

Кариса промълви нещо в съня си и се сгърчи достатъчно, за да мога да я изместя от себе си. Ставайки от леглото, обух боксерите си и отидох във всекидневната, наливайки си скоч. Мразех този боклук, но това беше апартаментът на чичо ми и той го държеше зареден, въпреки че той почти никакво време не прекарваше тук, затова го изпих. Когато Джон не се премести в Ню Йорк, чичо ме помоли да остана тук и да наглеждам мястото, след като той почти не идваше в града. Плащах му наем и може да се каже, че имах това място само за себе си. Взех телефона си, влязох във фейсбук и видях снимката на Еди и най-добрата ѝ приятелка Ники да чукат бирите си, докато Ники отвратено посочваше пръста на Еди с пръстена.

След две седмици трябваше да отида в Холи Спрингс за годишното парти на Джон и Еди. Бях щастлив за приятеля ми и развълнуван да го видя, но не можех да отрека, че бях нетърпелив да видя Ники. Уикендът, който споделихме преди два месеца, беше прогорен в съзнанието ми. Южняшката принцеса беше доста изненадваща. В повечето случаи беше като дама, но не толкова в други. Проклинаше като моряк, пиеше като мъж и изглеждаше като кралица на красотата. Бях загубен от момента, в който я видях, когато тя пристигна на летището с Джон и Еди за тяхното посещение за

уикенда. В края на първата нощ бях готов да дам левия си тестис, за да я имам.

Когато спяхме заедно, бях шокиран, въодушевен и ядосан. Тя беше девствена. Какво, по дяволите? Как може да не ми каже, преди това да се случи? И как това беше изобщо възможно? Не знаех, че все още има девственици. Също така бях груб. Не това беше начинът, по който трябваше да бъде първият път на едно момиче. Ако вече не я желяех достатъчно силно, знанието, че бях първият мъж, който я взима, само щеше да засили тези чувства. Имаше нещо в нея, което ме караше да искам да я притежавам. Не беше нейната невинност, защото по нищо не можех да предположа, че беше все още девствена. Тя просто изглеждаше толкова... недостижима. Вероятно нейната увереност беше това, което намирах най-привлекателно. Жените разбираха, че работя в елитна адвокатска фирма и сами долитаха при мен. По дяволите, Кариса ме заби за първи път само час, след като се срещнахме. И въпреки че Ники прави секс с мен, след като беше с мен само за почивните дни, тя не поиска нищо повече. Тя ме използва... така или иначе такава беше усещането. През последните два месеца се опитвах да поддържам връзка с нея чрез фейсбук и съобщения. Също така се обадох, но тя никога не отговори. Тя каза, че сме приятели. И това беше всичко, защото в съзнанието ѝ връзките от разстояние никога не сработваха.

Надявах се, че когато я видя на партито на Джон и Еди, може би щях да я убедя да ми отдели времето си поне за ден. Нещо ми подсказваше, че Ники Рийз щеше да направи нещата трудни за мен. И трябваше да призная, че това адски ме възбуждаше.

Нещо силно ме ритна по пищяла и ме събуди. Очите ми станаха кривогледи, докато се опитвах да откъсна поглед от блясъка светлина, която нахлуваше откъм кухнята във всекидневната. По дяволите. Заспал съм на дивана. Раздвижих език вътре в сухата ми уста, напълно съжалявайки за скоча, който изпих снощи.

— Паркър — каза строго един глас и очите ми отлепиха малко по-широко, докато поглеждах нагоре и видях чичо си, Грегъри Пол — накратко чичо Пол — се взираше в мен, а изражението му беше твърдо. — Трябва да изпратиш гостенката си.

Когато се обърна настрана, видях Кариса да стои на около петнадесет крачки, гримът ѝ беше размазан по бузите ѝ, а роклята ѝ бе

смачкана и раздърпана. Мамка му. Изправих се бавно, отне ми около минута, за да се задържа, преди да тръгна към нея и да я поведе към вратата. Чичо Пол остана във всекидневната, скръстил ръцете си, и ни наблюдаваше. Бях само по боксерите си, което направи всичко това още по-неудобно с чичо ми, който стоеше там.

— Опитах се да си тръгна, без да те събуждам — прошепна Кариса. — Той настоя първо да те събудим.

Разбира се, че ще го направи. Пол беше такъв.

— Всичко е наред — казах ѝ аз, докато отварях вратата. — Имаш ли нужда от пари за таксито?

— Не — каза тя, а веждите ѝ се намръщиха. Предположих, че искаше да ѝ кажа, че ще ѝ се обадя. Че ще се видим отново. Да, това нямаше да се случи.

— Благодаря ти за снощи — прошепнах аз и целунах челото ѝ. — Трябва да влизам, за да се справя със ситуацията. — Посочих с брадичка към чичо си.

— О, да. Разбира се — съгласи се тя и отстъпи. — Предполагам... Да ти се обадя по-късно?

Прокарах ръка през косата си, мразейки колко неудобно беше всичко това. Бяхме спали заедно три пъти и никога не ѝ се бях обаждал. Просто винаги се оказваше, че е в бара, в който ходех след работа, и след това свършвахме в апартамента ми. Мисля, че трябва да прекъсна това, защото очевидно тя си мислеше, че се превръщаме в нещо... повече. В момента няхах подобни намерения.

— Чао, Кариса — най-накрая се усилих да кажа аз с извинителна усмивка. Тя чу съобщението ми високо и ясно: „Това приключи“. Поклащайки глава, тя се обърна и тръгна към асансьора, докато затварях вратата.

Вървейки към кухнята, грабнах портокалов сок от хладилника и отпих направо от кутията. Беше мой; никой друг не го пиеше, затова не мисля, че има някакво значение.

Пол свали сакото си и го преметна през облегалката на дивана, преди да тръгне към бара за закуска и да застане пред него с ръце в джобовете.

— Чувал ли си за чаша?

Сложих картонената кутия долу и избърсах устата си с опакото на ръката.

— Искаш ли малко?

Той изсумтя.

— Бих се зарадвал малко на слюнката ти.

— Вкусно е — пошегувах се аз. — Кога си дойде?

Придвижвайки се към плота, той преплете пръстите си и ги положи върху тъмния гранит.

— Тази сутрин в един. Трябваше да свърша някои неща в офиса.

Пол работеше като свързващо звено между офиса на адвокатска фирма в Ню Йорк с международни офиси. Рядко си беше у дома или в офиса, но дори и когато беше, изглеждаше така, сякаш никога не се спираше и отпускате. Неговата репутация на добросъвестен служител и дългогодишни контакти с Шустър&Бехман, направиха възможни да получи тази убийствена работа.

Между нас се спусна момент на тежка тишина и когато погледът му се премести от ръцете му, сгънати на плота, към мен, знаех, че имаше нещо, което той смяташе за „изключително важно“ да каже.

— Не е лесно да си млад мъж в твоето положение. Ти си умен с блестящо бъдеще пред себе си.

— И съм глупав — добавих аз. Това ми спечели само половинчата самодоволна усмивка от него.

— Но...

Изстенах, извъртайки очи, защото знаех какво предстои.

— Ще прецакаш бъдещето си, ако не внимаваш. Жени като тази... — той посочи вратата, което показва, че ставаше дума за Кариса, — не обичат нищо повече от това да заковат мъж, който ще се превърне в адвокат в Ню Йорк. И какъв по-добър начин от това да направят бебе?

— Винаги съм предпазен, Пол — казах аз, защитавайки се.

— Презервативите не са сто процента безопасни, Паркър — твърдо заяви той и прокара разперена длан надолу по лицето си. — Искаш ли да свършиш като родителите си?

Стиснах устните си заедно, за да не му кажа нещо остро. Баща ми, по-младият брат на Пол, спал с майка ми лятото, преди последната година в колежа. Било му предназначено да стане известен архитект, но когато майка ми забременяла с мен, той се отказал. Това бързо било последвано от оттеглянето на всяка подкрепа за него от родителите му, защото той спал с местната „кокона“, както наричали майка ми. След

това той никога не се върнал в колежа. Две години след мен се родила сестра ми. Родителите ми дори не се били оженили, а го направили години по-късно. Това било доста скандално сред елита на града.

— Родителите ми се справят доста добре — посочих аз, тонът ми не успя да скрие нищо от презрението ми към коментара му.

— Да. — Пол кимна в потвърждение. — Живеят в една дупка и дори не можаха да изпратят децата си в колеж.

Последното беше вярно. Домът ни съвсем не беше дупка. Може би бе по стандартите на Пол. Беше малко ранчо с три спални. Скромно, но с достатъчно стаи за семейството ни. Другият брат на баща ми, чичо Уинстън, все още тренираше коне извън и вътре в страната, близо до родителите ми, в покрайнините на родния ми град Найддейл. За съжаление, коментарът на Пол за колежа беше точен. Ако не беше намесата от негова страна и от Уинстън, нито аз, нито малката ми сестра, щяхме да сме в състояние да вземем дипломи, без да вземем огромни студентски заеми. Родителите отрязали баща ми, но не и техните внуци-копелета. Мразех, че взех парите им след начина, по който се отнасяха към него, но баща ми настоя. Той искаше да имаме образование, независимо на каква цена... дори гордостта му.

— Внимателен съм, Пол. Сега, може ли да спрем да говорим за това?

Той поклати главата си.

— Недей преобладава бъдещето си заради свалка за една вечер, Паркър. По-умен си от това.

Знаех, че говореше с истинска загриженост, но част от мен се зачуди дали не бяха истинските му чувства към майка ми.

След това той ме остави да стоя в кухнята по бельото си. Да не би току-що не проведе с мен разговор за безопасен секс? Боже. Това бе толкова неудобно.

ГЛАВА ТРЕТА

НИКИ

— Не знам дали харесвам този цвят, Еди — нацупих се аз, докато се гледах в огледалото в цял ръст в задната част на магазина на Пърл. Пърл беше моята шивачка още откакто започнах с конкурсите; бях й дала дизайн и тя го направи да ми пасне точно.

— Цветът изглежда страхотно на теб, Ники — настоя Еди. Освен това вече похарчи малко богатство, за да бъде направена тази.

— Ще се състезавам на конкурса за красота Мис Северна Каролина, Еди — посочих аз, сякаш тя вече не знаеше това. — Трябва да го спечеля, за да отида на Мис САЩ. Цената няма значение. — Плъзгайки ръката си надолу по предницата, осъзнах, че платът е стегнат, дори когато съм си сдържала дъха. — Пърл, мисля, че трябва да я отпуснеш малко. Малко е стегнато около кръста.

Пърл се завъртя около мен, очите й бяха в роклята, а веждите й се намръщиха.

— Направих я 58,4 см. Както винаги.

— Сигурна ли си? — попитах аз и се обърнах да се видя в профил.

— Нека отново да измеря.

Тя извади метъра си и го уви около кръста ми, докато аз държах ръцете си във въздуха, за да й дам по-добър достъп. Наклони главата си, а очилата й са спуснаха надолу по носа й, докато се взираше в числото.

— Ти си 66,04 — каза тя, без да ме погледне в очите. Знаеше, че ще превъртя.

— Какво? — изкрещях аз. — Това е невъзможно. През последните два месеца съм на диета от хиляда калории и тренирам всеки ден.

— Претегляла ли си се? — попита Еди. — Може би си нараснала на мускули.

— Откопчай ме — наредих на Пърл и тя бързо го направи. — Пърл, имаш ли кантар?

— В банята — промърмори тя.

Задържайки роклята до гърдите си, изтичах до общата баня отзад. Когато стигнах вратата, предпазливо излязох от роклята и я подадох на Еди. Фактът, че нямаше нищо друго по себе си, освен токетата и бикини, изобщо не я смути. Беше присъствала на достатъчно от моите конкурси.

— Дори и да си качила малко килограми, ти все още изглеждаш невероятно, затова спри да откачаш — предупреди ме тя, докато внимателно държеше роклята ми.

— Почти осем сантиметра, Еди — казах твърдо аз. — Тя взе мерките ми преди месец и сега съм с почти осем сантиметра по-голяма.

Светнах лампата в банята и използвах крака си, за да извадя кантара изпод мивката, свалих токетата си и се качих отгоре. Останах неподвижна, докато стрелката се движеше напред-назад, и се опитах да се успокоя с дълбоко дишане. С височина от 1.74 м бях задържала теглото си 53,5 кг в продължение на години. Не беше лесна победа, когато пиех бира като мъж. Но може би възрастта се закачаше с мен и трябваше да спра. Когато стрелката се спря на 56,25 кг стомахът ми се присви. Какво, по дяволите? 2,7 кг?

— Какво показва? — попита Еди през вратата, където търпеливо стоеше облежната на рамката.

— 2,7 кг — казах изтръпнало аз, все още взирайки се в скалата, очаквайки да се придвижи надолу.

— Може би ще започне цикълът ти. Повечето жени наддават малко тегло около това време на месеца — предположи тя в опит да ме успокои. Но думите ѝ направиха точно обратното. Думите ѝ изпратиха ужас надолу по гръбнака ми и ме накараха да ми се догади. Цикълът ми винаги е бил нередовен. С начина, по който постоянно тренирах, можех един месец да имам цикъл, а на следващия не. Обикновено не изперквах заради това, но точно сега, бях на път да получа шибан инсулт. Не мина много отдавна времето, когато дадох девствеността си на Паркър Хейс. Използвахме защита — е, добре, през повечето пъти. Но нищо не е безопасно. Мамка му.

— Ники?

Еди пристъпи към мен и сложи ръката си върху рамото ми, докато държеше роклята с другата.

Обръщайки главата си, за да я погледна, казах шест страховити думи:

— Имам нужда от тест за бременност.

Тридесет минути по-късно стояхме в моето Ауди пред аптеката на Холи Спрингс.

— Ако искаш от мен да вляза и да го купя не може ли да отидем някъде другаде? Ами, ако някой ме види с него? — попита Еди.

— *Ти* си сгодена — посочих аз. — Така няма да изглежда лошо за някого, ако го види, отколкото за мен. Аз нямам проклето гадже.

Тя се намуси и изстреля очите си към мен.

— Добре — каза победено тя.

Стомахът ми беше на възел, докато кимах и прошепвах.

— Еди, благодаря ти.

Слагайки нежно ръката си върху бедрото ми, каза:

— Независимо от всичко, всичко ще бъде наред.

Отново кимнах, въпреки че изобщо не можех да се съглася. Ако бях в действителност бременна, нищо нямаше да бъде наред. Животът ми щеше да е свършен. Мечтите ми щяха да бъдат разбити.

Еди сложи огромните ми слънчеви очила в опит да се прикрие и излезе.

Докато я очаквах, отворих приложението за фейсбук в мобилния си и отидох на страницата на Паркър. През изминалите два месеца ми беше изпращал няколко съобщения, но бях игнорирала всяко едно. Знам, аз съм кучка. И изобщо не е като да не го харесвам. Харесвам го. Но знаех, че да продължим да поддържаме връзка само щеше да усложни нещата. Бих искала да знам какво става с него. И не искам да желая да знам какво става с него. И ако не беше крайно необходимо, никога нямаше да приема поканата му за приятелство, но тогава имах нужда от него. Знаех, че когато кача снимка как Еди дава приятелска целувка за рожден ден на Дирк, Паркър щеше да я види и да я покаже на Джон. Може целувката да не изглеждаше много приятелска, въпреки че наистина беше, но Паркър и Джон не знаеха това.

Последният пост на Паркър: Обичам Ню Йорк и моята нова работа.

Извъртях очи. Какъв обикновен пост. Звучеше почти все едно го казваше на себе си, отколкото го споделяше на приятелите си във фейсбук. Със стон хвърлих мобилния в чантата си върху седалката и зачаках. Десет минути по-късно, Еди едва не излетя от магазина с теста, който беше в бял хартиен плик под ръката ѝ, бягайки към колата, сякаш беше взела хероин и е преследвана от агенти от отдела за Борба с наркотиците.

— Взех два. — Дишаше тежко, докато затваряше вратата си. — За всеки случай.

Запалвайки колата напуснах мястото и мълчаливо се помолих тестовете да са отрицателни и двете ще се смеем колко здраво бях откачила.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

НИКИ

— С Ники прекараме малко време по женски. — Когато излязох Еди говореше по телефона. Бялата клечка на гибелта лежеше на мивката и едва-едва отбелязвайки смъртта на живота ми. *Моля те, бъде отрицателен. Моля те, бъде отрицателен.*

Заех се да правя всички видове обещания към Бог, само и само да ми даде един безплатен пропуск да се измъкна от това. Няма да проклинам... толкова много. Няма да пия... толкова много. Ще ходя повече на църква.

— И аз те обичам. — Еди се засмя. — Да... и аз.

Когато погледна нагоре и видя, че съм излязла от банята, усмивката ѝ спадна.

— Трябва да вървя, Костюмар. След малко ще се прибера у дома. Когато затвори, хвърли телефона си върху леглото.

— Обсъждате следващото си сексуално приключение? — попитах аз.

Еди ми се усмихна с виновна усмивка. Точно това бяха правила, но не се чувстваше виновна заради състоянието, в което бях.

— Не се сдържай — казах ѝ аз с проблясък на усмивка. — Какво е следващото?

— Той си купи Кама Сутра.

— С това темпо няма да има какво да правите — предупредих я аз, кикотейки се.

Тъмните ѝ очи се отместиха от моите, докато се усмихваше срамежливо.

— Не и докато романтиката и еротиката процъфтяват в света на книгите.

— Туше, приятелко.

— Не минаха ли три минути?

— Така мисля.

Преглътнах гигантската буца в гърлото ми.

— Искаш ли да вляза и да видя заедно с теб? — попита плахо тя, докато слагаше няколко кичура тъмна коса зад лявото си ухо.

— Не. Мога да го направя.

Наистина не запомних секундите, когато влязох в банята. Веднъж след като видях двете розови линии, единственото нещо, което можех да видя, да мисля или чуя, бяха как мечтите ми умираха от бавна и брутална смърт. Преди да осъзная се намерих върху леглото си, ридаеща, Еди галеше ръцете ми и ми казваше, че всичко ще бъде наред. Че тя е тук и ще ми помогне да се справя с това.

Но как можеш да помогнеш на някого, който проваля собствения си живот? Взех решение. Отдадох се на мъж. И сега, това решение беше оставило последици.

Един уикенд със секси чаровния Паркър Хейс бе променили живота ми *завинаги*.

ГЛАВА ПЕТА

НИКИ

Два месеца по-рано...

Дж. Ф. К. беше препълнено, което, сигурна съм, само прибави раздразнение на приятелчето за секс на Еди, докато той събираше — дори и аз можех да го призная — големия брой багаж, който бях взела със себе си за нашата почивка през уикенда.

— Остави ли нещо в Холи Спрингс, Ники? — изръмжа Джон, докато измъкваше огромния ми куфар от лентата.

Засмях ме леко от мястото, където стоях до Еди, ръцете ни бяха хванати заедно, докато наблюдавахме как отметваше куфара от картата за багаж.

— Знаех, че слагам багаж за двама — казах небрежно аз. Очите на Джон и Еди се разшириха, докато се гледаха един друг.

— О, Боже, Ники! Ти си бременна? Кой е бащата? — изпищя Еди, докато удари рамото ми.

Главата ми се отметна заради въпроса ѝ, и отстъпих крачка назад.

— Какво, по дяволите? Кой е казал нещо за бременност?

— Ти каза, че слагаш багаж за двама. — Тя вдигна два пръста, за да акцентира думите си.

Не успях да се сдържа и извъртях очи, докато се смеех. Оставете това, че най-добрата ми приятелка стигна до това лудо заключение.

— Не съм бременна! Имах предвид, че нося багаж дз теб и мен, Еди. Знаем, че няма да донесеш почти нищо, в това малко ръчно нещо. А това, което си донесла, вероятно няма да е подходящо за никой клуб.

Всичко това беше истина. Еди беше красива, но срамежлива. Не оправяше косата си, не слагаше тонове грим и не носеше дрехи като на уличница... освен ако аз не я накарах, това е.

Раменете ѝ се отпуснаха и издиша шумно.

— Слава Богу. Изкара ми ангелите — отговори тя и започна да се кикоти.

— Момиче, трябва да бъда канонизирана, ако бях бременна. Искам да кажа... кой да си помисли?

Джон не изказа мислите си, докато се обръщаше към лентата, за да вземе последния ѝ куфар.

— Един ден ще бъдеш прекрасна майка, Ник, просто сега... — промърмори Еди.

— Знам, Еди. Знам — уверих я аз.

Самата мисъл да имам дете ме ужасяваше. Какво ще правя? През целия ми живот съм била само аз. Майка ми се е спасила, а на баща ми не му пукаше. Винаги съм разполагала с много пари и много материални неща. Никога не съм имала обич. Не съм сигурна дали някога ще знам как да обичам дете.

— Превозът ни пристигна — прекъсна мислите ми Джон, докато пъхаше и последния багаж в количката и започна да я бутва към изхода.

Когато излязохме навън Джон веднага се обърна и извика:

— Задник!

Тогава забелязах мъж с тъмно руса коса да стои до черен Линкълн, а ръцете му бяха кръстосани. От звука на гласа на Джон, той подскочи и се изправи във впечатляваща поза. Беше висок. И беше красив. Облечен в дънки и тъмно синя тениска, той изглеждаше като някакъв мъж излязъл от каталога на Abercrombie & Fitch.

Докато се приближаваше към групичката ни, погледът му се спря върху Еди и мен. Но аз го почувствах, момента, в който очите му се плъзнаха върху мен и замръзна.

— Тъх — успя да каже той.

Бях благодарна, че Еди не реагира, затова може би не стана видно, че аз бях също толкова изпълнена с възхищение от него, както изглежда, че той беше възхитен от мен.

— Хей, здрасти, как сте, обикновено това служи за поздрав — каза Джон сухо.

Погледът на Паркър се отклони от моя и аз си поех бавно дъх. Леле. Какво, по дяволите, беше това?

— Забрави „задник“ — отговори той и двамата се засмяха и се здрависаха по братски.

— Паркър, това са Еди и Ники. Дами, това е задник — добави Джон.

— Благодаря — изсумтя Паркър. — Приятно ми е да се запознаем, дами.

Исках да погледна встрани от него. Искам да кажа, че можех да усетя топлината върху лицето си и я намразих. Не бях от тези момичета, които се изчервяваха... никога. Но начинът, по който той ме гледаше... Не знам, оказваше влияние върху мен, което беше странно.

Тогава Джон прочисти гърлото си и попита:

— Тръгваме ли?

Паркър откъсна погледа си от мен и се подсмихна леко.

— Ъ, да. Оттук — каза той. Поклащайки глава, той помогна на Джон да закара количката до колата и да натоварят багажа. С Еди седнахме на задната седалка, докато момчетата заеха предните и докато Паркър се провираше през трафика на Ню Йорк, често улавях погледа му в огледалото за задно виждаме да ме наблюдава. И, по дяволите, всеки път, когато го хващах, аз леко се усмихвах в отговор.

* * *

Това беше апартаментът на чичо му и имаше само две спални, затова, когато с Еди взехме спалнята за гости, заедно, се почувствах зле. Знаех, че двамата с Джон щяха да искат да имат известно време насаме и сега станах официална пречка за чукане. Но Еди ме увери, че всичко е наред.

— Изглеждаш адски секси — казах ѝ аз, докато тя нетърпеливо дърпаше долната част на роклята си, когато се приготвихме да излизаме вечерта. Еди беше плахо момиче, но когато в живота ѝ дойде Джон Уилсън, тя стана лека откачалка. Двамата се бяха увлекли в някакво чукай-приятелчето-си-литературно нещо. Трябваше да призная, че бях впечатлена, защото цялото нещо беше нейна идея. Но дори когато започна да изследва своята приключенска страна, срамежливата Еди Джеймс все още беше в нея. Ето защо, в този момент, бе очевидно загрижена за роклята, която ѝ бях избрала.

— Тя е наистина къса — отбеляза тя.

— Еди, моля те. На Джон ще му се пръснат топките в момента, в който излезеш от тази баня и те види.

Тя се засмя и поклати глава заради думите ми.

— Червена? Искам да кажа... наистина ли мислиш, че този цвят изглежда добре върху мен? Не е ли твърде „крещящ“?

— Не — отговорих честно, а тя намръщи вежди. — Мисля, че изглеждаш дяволски невероятно в червено. Мисля, че всеки мъж, който тази вечер те види, ще се прибере у дома и ще се оправят сами, докато си фантазират за теб.

— Това е хубав комплимент, Ники. — Тя се закиска. — Както и да е, благодаря ти. Ти също изглеждаш секси — добави тя. — Както винаги.

— Благодаря, Еди Джеймс — казах аз с моя най-добър южняшки женски глас, докато заставах до нея пред огледалото. — Готова ли си?

Еди хвърли игрив поглед към мен в отражението на огледалото.

— Едно последно нещо — каза тя, докато се втурваше към банята.

— Какво?

— Тази вечер ще бъда без бельо — каза тя, докато затваряше вратата.

— Еди Джеймс! — изцъках аз. — За мен е чест да бъда твоя приятелка! — извиках аз и се усмихнах, когато чух смеха ѝ.

ГЛАВА ШЕСТА

ПАРКЪР

С Джон пиехме и говорехме малко, докато очаквахме момичетата да станат готови. Беше приятно отново с приятеля ми да се засипваме с глупости.

— Добре, чов... — започнах аз, но спрях, когато чух вратата на спалнята да се отваря. Ники излезе облечена в тясна тъмносиня рокля, която прегръщаше всеки един прекрасен сантиметър от тялото ѝ. Внезапно, поисках да я смъкна и да втрия себе си в нея. Устата ми пресъхна, докато очите ми се фиксираха върху нея — цялата — нейните дълги крака, нейните невероятни гърди и нейните пълни устни. Тя беше ходещ мокър сън, изпратен от рая, за да ме измъчва. Или беше адът? Не бях сигурен. Но, мамка му, харесваше ми.

Онемях. Джентълменът в мен искаше да ѝ направи комплимент, но звярът в мен искаше да я чука до безсъзнание. Момент по-късно Еди излезе от спалнята, облечена в много къса, прилягаща ѝ точно червена рокля. Настъпи още един момент на тишина. Джон изглежда също онемя. И ето ни къде сме, двама отлично завършили юридическия, които бяха неспособни да говорят. *Какво, по дяволите? Моля, някой да каже нещо. Започваше да става неудобно.*

— Ще приема мълчанието ви като комплимент, момчета — засмях се аз, преди да се завъртя и да се огледам в огледалото в коридора.

Погледът ми бе залепен за нея. Мамка му, не можех да откъсна очи. Умствено я възхвалявах.

Майната ми.

А мъчението само продължи. Чувствах се така, сякаш бях ненаситно животно, гладно, а Ники беше прясно червено месо, застанало пред мен. Жената беше адска бомба. Дори и начинът, по който се движи, начинът по който дупето ѝ се полюшваше, беше сякаш маяк, който ме привикваше. Бях пътник.

На вечерята бяхме седнали на уютна маса в задната част на ресторанта и групичката ни се впусна в лек разговор. Пътуването до ресторанта ми помогна да се успокоя. Можех отново да говоря като нормален човек.

— Е, Еди, имаш ли някакви планове за след края на лятото, когато ще изхвърлиш този задник? — попитах аз и посочих с палец към Джон.

Джон беше сключил споразумение с дядото на Еди да работи три месеца в конефермата му. Въпреки че господин Джеймс беше починал, Джон все пак трябваше да изпълни своята част от споразумението... е, ако искаше той можеше да се измъкне от него, но Джон беше мъж на честта. И очевидно Бъд Джеймс му беше помогнал в много ключов момент в живота му. Джон чувстваше, че дължи нещо на Бъд, и се съгласи за трите месеца.

— О... ъх — Погледът на Еди се насочи към Джон, който гледаше към чинията с ядене пред себе си.

Леко извих веждите си. *Нещо грешно ли казах?*

— Не, всъщност не. — Присви рамене тя и отпи от виното си. — Предполагам, че просто ще се върна към живота си — завърши тя.

Добре, това беше неудобно.

Върху групата ни се спусна кратък момент на тишина и се почувствах задължен да го запълня.

— Джон ми каза за дядо ти и съжалявам за загубата ти — признах искрено. Еди се усмихна леко. — Сигурно трябва да си корава дама, за да управляваш ферма сама.

— Бих пила за това — съгласи се Ники, докато повдигах чашата си и останалите от нас я последвахме, чукнахме чашите си и отпихме.

— Като говорим за това — добави Ники, — Еди, това ще бъде твоят първи Ден на благодарността сама. Искам да дойдеш у баща ми с мен. Всъщност по празниците се държи наистина бащински.

Потреперих от думите ѝ. Какво означава това? Дали баща ѝ е глупак, или нещо подобно?

Еди внезапно се изправи и хукна, блъсна столове на другите маси по време на лудото си бягство. Когато погледнах към Джон, той се взираше след нея, устата му беше права линия, а погледът му пълен със загриженост.

— Съжалявам, Джон... — започна Ники. — Не мислих това, което казах.

— Не е твоя вината, Ник — отговори Джон някак тъжно. — Двата бихте ли ме извинили — добави той, докато се изправяше. Даде ни едно кратко кимване и след това тръгна в посоката, в която току-що изчезна Еди.

— Всичко наред ли е? — попитах аз, несигурен какво съм пропуснал.

— Да — увери ме Ники. — Просто не мисля, когато отварям голямата си уста. Когато Джон си тръгне, Еди ще бъде наистина сама. Мисля, че това е нещо, което я побърква. Не е свикнала да бъде сама. Плюс това, между нас да си остане... тя го харесва. Много.

— Той също я харесва.

— Жалко е, че техните мечти ги водят в две различни посоки.

— Изглеждат добре заедно — признах аз.

— Да... — отговори тъжно тя.

Трябваше да сменя темата — бързо.

— Има ли някой, който е свикнал да бъде сам? — попитах аз, преди да отпия от уискито си.

— Извинявай?

— Ти каза, че тя не е свикнала да бъде сама. Аз питам има ли някой, който да е свикнал да бъде сам?

— Всъщност аз го предпочитам — каза тя, а в тона ѝ прозираше сигурност.

— Наистина ли? — попитах изненадан.

Сините ѝ очи срещнаха моите.

— По този начин е по-лесно.

— Кое?

Наполовина се засмя, наполовина изсумтя.

— Мисля, че отговорът ми на този въпрос е малко по-дълбок за тази вечер.

Не бях сигурен какво да отговоря на това. Но Ники сигурно го е усетила, защото бързо промени темата.

— Е... господин Хейс.

Тя измърка името ми, докато зашеметяващите ѝ очи бяха заковани в мен. Харесваше ми начинът, по който каза името ми; сякаш беше палава секретарка, а аз бях нейният шеф.

— Да, Никол — отговорих, докато се облягах назад в стола си и срещнах секси погледа ѝ с моя.

Тя се усмихна на това, че използвах *Никол*.

— Откъде знаеш, че името ми е Никол?

— Не знаех — отговорих честно, преди да отпия от уискито си и да сложа чашата отново върху масата.

Навеждайки се напред, тя сложи една от деликатните си ръце върху масата и я плъзна бавно към питието ми.

— Никой не ме нарича Никол.

Не можех да разбера дали ми казваше, че това ѝ харесва, или го мрази, но не ме интересуваше. Начинът, по който ме гледаше, щеше да ме накара да продължа да използвам Никол през цялата шибана вечер.

Ръката ѝ се отдръпна назад заедно с питието ми и след като отпи от уискито ми, се подсмихна.

— Е, аз току-що го направих, нали? — предизвиках я аз.

Повдигайки едната си вежда, тя повдигна чашата ми в жест на тост, преди да изпие остатъка от питието ми.

Жената можеше да се справи с уиски...

Майната ми.

В този момент Джон и Еди се завърнаха. Еди имаше ярка усмивка върху лицето си, която не изглеждаше съвсем искрена, но всички продължихме напред. Вечерята приключи, а с Ники споделяхме кратки погледи по време храненето. Привличането между нас беше осезаемо. В един момент един от краката ѝ се плъзна нагоре по панталоните ми. Беше свалила обувката си и контактът ме накара да се втвърдя. Чувствах се като тийнейджър, в когото бушуваха хормоните. И в този момент направих своя мисия за имам Ники Рийз през уикенда; гола, чукана до безсъзнание и умоляваща за още. По един или друг начин, щях да погълна Южняшката принцеса.

ГЛАВА СЕДМА

НИКИ

Точно преди да приключим с вечерята, с Еди отидохме набързо да се пооправим. По време на цялата вечеря тя продължаваше да ме гледа с въпросителен поглед. Реших, че имаме нужда от съвещание, за да мога да ѝ обясня, и да облекча опасенията ѝ.

— Е, вие двамата наистина се спогодихте — започна небрежно тя, докато оправях червилото си.

— Той е сладък — отговорих аз присвих рамене равнодушно. Определено омаловажавах начина, по който изглеждаше Паркър. Той не беше сладък, той беше дяволски сексапилен. И начинът, по който каза името ми, защо това беше толкова секси? Беше почти сякаш ме предизвикваше или се опитваше да ме разпали. Ако това беше целта му, проработи. В момента, в който името ми се претърколи без извинение от неговия дързък език, се почувствах като оголена жица.

Разбира се Еди не ми позволи да се измъкна с такъв хлъзгав отговор.

— Той *наистина* е сладък — поправи ме тя. — Мисля, че те харесва.

Устата ѝ се изви леко и можех да видя, че получаваше едно от нейните сватовнически вдъхновения.

— Какво на мен да ми харесва? — подсмихнах се аз и вдигнах червилото си, показвайки ѝ, че мога да сложа от него на нея. Червилото, което си беше сложила у Паркър вече беше избледняло. Тя повдигна глава и подаде устните си.

— Да не се опитваш да играеш сватовница, Еди Джеймс?

Тя притисна устните си заедно и каза:

— Не. Вие двамата се справяте и сами много добре.

Сложих червилото си в чантичката си и обви ръката си около нейната.

— Ние просто се забавляваме. Никога не бихме излезли на среща. А аз не харесвам връзките от дистанция.

И това беше истина, но Еди ме познаваше добре, за да знае, че разстоянието не означаваше много за мен. Бях предпазлив човек, независимо от това как изглеждах за околните. Близо до мен имаше много малко хора и то заради добра причина. Колкото повече хора допусках, толкова по-вероятно беше да ме разочароват.

— Просто внимавай, става ли?

Някой външен би си помислил, че тя имаше предвид, че ще позволя на Паркър да се възползва от мен или че ако спим заедно, трябва да внимаваме, но не това имаше предвид тя. Еди ме предупреждаваше да не наранявам Паркър. Тя знаеше как действам.

Без да желая да задълбавам в очевидната ѝ мисъл, отговорих просто:

— Да, мадам.

* * *

Клубът, в който ни заведе Паркър, беше претъпкан, но атмосферата беше наелектризираща, музиката взривяваща, а тела се извиваха на дансинга. И към това трябва да прибавим, че силното привличане между мен и Паркър беше лудост. Седнахме в задната седалка на таксито; бях между него и Еди, докато Джон седна отпред. Кракът му беше притиснат през цялото време до моя и този обикновен контакт накара тялото ми да се напрегне. От години не бях реагирала по този начин на мъжко докосване. Беше плашещо и невероятно, и... още веднъж плашещо.

Скоро след като влязохме в клуба, Паркър ни донесе първите питиета. Първо подаде на Джон и Еди техните, а след това се върна с нашите. Не се съдържах да се усмихна, засиявайки, когато той ми подаде шот с уиски. Навеждайки се към мен, устата му до ухото ми, каза:

— Харесвам момиче, което може да се справи с твърдите неща.

Нещо дълбоко в мен се надигна заради думите му и коремът ми запърха. Между краката ми се зароди силен копнеж. Кой беше този мъж?

Поех шота от него и приближих устата си близо до ухото му, връщайки му услугата, и отговорих:

— Аз съм жена, господин Хейс. Не момиче. Добре ще е да запомниш това.

Отстъпих от него, вдигнах шота в поздрав, преди да го изпия.

Тъмните му очи проблеснаха, докато секси усмивка изкриви чертите на лицето му. Тогава той повдигна шота си в отговор на тоста ми и го изпи.

И двамата последвахме Еди и Джон на дансинга, а ръката на Паркър застана на бедрото ми, придържайки ме близо до него, докато притиснати по този начин се провирахме през тълпата. Може би беше от уискито или от лудостта на дансинга и музиката около нас, или може би беше начинът, по който Паркър Хейс ме караше да се чувствам жива, каквото и да беше, но се отдадох. Позволих на желанието и нуждата да отпуснат задръжките ми и да позволя на Паркър да придърпа тялото ми към неговото. Докато се движехме, ръката му се притисна в гърба ми, а ароматът му превзе сетивата ми. След като започнахме да танцуваме, почувствах се приповдигнато, еуфорично и всеки път, когато погледът ми срещаше тъмния му взор, чувствах болка ниско в корема си. След това малко по-надолу. И го пожелах. Не ме интересуваше, че ако това беше само една вечер с него, това би означавало, че съм уличница. Толкова бях уморена да бъда девствена и бях твърде уплашена да се отдам на някого. Но тази вечер знаех, че ще се изгубя в Паркър Хейс, и когато в неделя се прибера у дома, всичко ще приключи. Щях да му дам доброволно нещо от себе си и когато се прибера у дома, той няма да може да ме нарани.

Повдигайки главата си, го дарих с огромна усмивка, преди да го попитам:

— Готов ли си да видиш точно каква жена съм, господин Хейс?

Когато се отдръпнах, той преглътна силно, след това ръката му се придвижи към задната част на врата ми и разби устата си в моята. Езикът му се потопи насилствено в устата ми, докато се вкопчвахме един в друг, а желанието между нас беше безумно и унищожително. И ето ни нас, по средата на претърпан дансинг, целувайки се един друг, сякаш от това зависеше следващият ни дъх. Повечето мъже, когато ме целуват за първи път, го правят плахо; целуваха ме, сякаш бях направена от порцелан и можеха да ме счупят. Паркър ме целуваше, сякаш ме наказваше; беше силно, грубо и всепоглъщащо. Той ухапа устната ми и дръпна, след това я засмука, преди да нахлуе в устата ми

с неговия утешителен език. Когато в отговор аз захапах устната му, той изръмжа, ръката му стисна врата ми по-здраво и дръпна тялото ми, колкото може по-близо до неговото. Беше твърд и искаше да знам това.

Отдръпвайки се, той погледна надолу с гладни очи. Устата му намери ухото ми, захапвайки меката му част и се надявах силната музика да заглуши хленченето, което излезе от мен.

— Костюмът по поръчка и страхотната работа може да те заблудят, Никол — изръмжа той. — Когато се отнася до чукането, аз не съм никакъв джентълмен. Чукам така, както работя — силно. Достатъчно жена ли си за това?

Ахнах. През мен мина чувство. Страх. Думите му ме изплашиха, но също така ме развълнуваха. Искях нещо — някой — да ме накара да се почувствам жива. Бях огромен възел от нарастващо напрежение, нещо, което не бях осъзнавала преди тази нощ. Живеех с болка, желание, което никога не бях удовлетворявала. Но какво беше желанието? Думите на Паркър ме накараха да го разбера. Бях кралица на красотата, красива и фантастична, свикнала мъжете да ме третират, сякаш аз не бях нищо повече от награда, която да завладеят. Искях някой да види през това и да се отнесе с мен като с жената, която дълбоко в себе си знаех, че съм. Това предлагаше Паркър. В неговото легло щях да бъда Никол, не Мис Холи Спрингс.

Притискайки тялото си към неговото, плъзнах ръката си между нас и притиснах издатината на панталоните му, където беше напрегнатата му ерекция.

— Мога да поема всичко, което можеш да ми предложиш, господин Хейс.

Той изръмжа отново, но преди да може да отговори, някой извика:

— Паркър!

Това беше писък на паника, който едва се долавяше над високата музика. Почти не бях сигурна дали съм го чула. Очите ми се стрелнаха около нас, докато търсех Джон и Еди.

— Мамка му — прошепнах аз, докато невероятно секси момента между Паркър и мен изчезваше и си припомних къде се намирахме; на обществено място, заедно с приятелите ни. — Къде са? — попитах аз, докато същият обезумял глас извика отново името на Паркър.

Паркър — доста по-висок от хората, около нас — се изпъна леко и погледна към бара.

— Какво, мамка му? — промърмори той.

Прочетох думите по устните му, отколкото ги чух.

— Виждаш ли ги? — извиках аз.

Хващайки ръката ми, той ме поведе през тълпата, бутайки масата, без да се извинява. Когато стигнахме входната врата, открихме Еди бяла като призрак, а Джон се опитваше да се освободи от двама огромни биячи, които държаха ръцете зад гърба му. По лицето на един от биячите се спускаше кръв от носа. Тогава двама полицаи влязоха и отведоха Джон.

Най-малкото този път не аз бях този, който разваляше нещата.

ГЛАВА ОСМА

ПАРКЪР

Докато чаках Джон да излезе, се бях облегал на студената тухлена стена на сградата на затвора, изглеждайки страшно уморен. Не можех да удържа усмивката, която се появи върху лицето ми. Снощи беше хванат да чука приятелката си в килера с почистващи препарати и ударил бияча в лицето. Почти се гордеех с него.

— Как спа, боксьоре? — засмях се аз.

Той, разбира се, не се разсмя.

— Не съм — измърмори той. — Къде е Еди?

— С Ники са в таксито — казах аз, посочвайки с брадичка.

— Добре ли е? — попита той, тонът му бе изпълнен със загриженост.

Когато ми каза за Еди и за този техен задоволяващ фантазиите приятелски секс, той подчерта, че е необвързващо. Но знаех, че не е истина. Той бе загрижен за нея повече, отколкото искаше да признае.

— Леко разтърсена. В по-голямата си част, тя се чувства зле. Но, хей, биячът няма да повдигне обвинение. Дължиш ми петстотин долара.

— Ти ли му плати?

Почувствах облекчението му. Последното нещо, от което се нуждаеше, докато двамата се спускаме в кариерата си като адвокати, бе да има криминално досие. Нямахше да е добре.

— Да. И ти си в черния списък на клуба. Очевидно не харесват хора, които се чукат в техните санитарни килери. — Трябваше да го подкача. — По дяволите, човече. Откъде я намери? Ударил си джакпота. Изглежда толкова невинно, но дълбоко в себе си тя е леко откачена.

— Не говори за нея — изръмжа той и не успях да се сдържа да не се разсмея. Той беше адски луд по това момиче. Нямахше съмнение в това.

— Добре, човече. Да вървим.

Когато отидохме до таксито, отворих вратата и се наведох вътре. Ники седеше до Еди, усмихната до уши. Случилото се беше твърде хубаво. Искам да кажа, че когато с Ники бяхме по средата на дансинга, и практически се потривахме на сухо, нашите приятели са били заети да се чукат в санитарния килер. Нямах съмнение, че след години нямаше да ни пука за това.

— Ник, защо не се разходим малко и да им дадем на тези двамата малко време.

Колкото и смешно да беше случилото се снощи и колкото и да се забавлявах за сметка на най-добрия ми приятел, тяхната малка забегка беше провалила това, което щеше да се превърне в невероятна нощ между мен и Ники. Бях обсебен от мисълта да бъда с Ники насаме и изпълнен с надежда да разпаля огъня, който запалихме снощи. Но също така желях да я опозная, наистина да я опозная. Момичето бе събудило любопитството ми.

Ники направо изскочи от колата и намигна на Джон, изправяйки се.

— Опитай се да го държиш в панталоните си, любовнико. Имате на разположение апартамента за себе си за няколко часа. Надявам се, че няма да ви е скучно.

С Ники се разсмяхме, когато Еди изпищя:

— Ники!

— Забавлявайте се! — каза Ники, докато се отдалечавахме.

* * *

Прекарахме по-голямата част от деня разхождайки се през града, спирайки тук и там, да хапнем или да вземем бира. Говорехме за работата си и за любимите ни занимания, бавно опознавайки се един друг. Преди да направим последната си спирка в бар, попаднахме на двама мъже, седнали на тротоара. Единият от тях свиреше на китара, а другият свиреше на цигулка. Ники спря и се взря в мъжа с цигулката, наблюдавайки начина, по който плъзгаше лъка по струните. След миг мъжът спря и ѝ подаде инструмента, усмивката му блестеше.

— Свириш ли? — попита той с ясно различим чужд акцент, който не успях да определя.

Ники премести очите си към моите, изчервявайки се, преди да погледне отново мъжа.

— Да — кимна тя.

— Свири за нас, красиво момиче — окуражи я мъжът, пристъпвайки към нея, все още подаващ ѝ цигулката.

— Сигурен ли сте? — попита тя.

Очите ми се разшириха. Мамка му! Красива и дяволски талантива. Какви бяха шансовете за това?

Ники пое инструмента и го сложи между брадичката и рамото си. Мъжът ѝ подаде лъка и тя го прокара над струните няколко пъти, тествайки ги.

— Ще те последвам — каза мъжът с китарата.

Ники започна да се движи, вниманието ѝ беше съсредоточено, докато свиреше. След няколко секунди вече знаех точно какво изпълняваше. Групата Чарли Даниелс — „Дяволът слезе в Джорджия“. Не успях да сдържа усмивката, която прекоси лицето ми. Хората спираха и гледаха, докато тя се изгуби в музиката. Мъжът с китарата се присъедини, точно както каза, но Ники открадна шоуто. Бях изумен.

Когато песента свърши, тълпата около нас извика и аплодира. Двамата мъже, с които свири, ѝ се поклониха и тя, усмихната, подаде цигулката на единия.

— Благодаря, че ми позволихте да се присъединя.

— По всяко време, красиво момиче. По всяко време.

Продължихме с разходката и усмивката, която бе върху лицето ми не изчезваше, докато продължавах да я гледам.

— Какво? — най-накрая попита тя, сякаш бе раздразнена от начина, по който я гледах.

— Това беше невероятно. Надървих се.

Тя се засмя, отхвърляйки главата си назад с отворена уста, и гърдите ми се свиха от странно чувство. Това момиче ме бе уловило.

— Е, представи ли си ме да свиря гола — каза простиичко тя и почувствах ерекцията си като трета ръка, докато си представях картината.

Майната ми.

Последната ни спирка беше в бар на около четири пресечки от апартамента на чичо ми. Тя говореше оживено и аз се опитвах да я

слушам, но погледът ми продължаваше да се отклонява към група мъже на бара, които постоянно се заглеждаха в нея.

— Паркър — изсумтя Ники. — Отегчавам ли те?

— Не, изобщо — казах бързо.

— Когато някой говори с теб, обичайна учтивост е да го гледаш и слушаш.

Тя се облегна назад и скръсти ръцете си, отдалечавайки се от мен. Не ми хареса.

— Съжалявам. Там има едни глупаци, които продължават да те гледат.

Тя обърна главата си и проследи погледа ми, преди отново да се обърне към мен.

— Е — каза протичко тя.

Този път аз се облегнах назад.

— Говорят за това как искат да те чукаат. И трябва да добавя, че говорят на висок глас. Шибаняци без класа.

Устата ѝ се изви в нещо като полуусмивка и полураздразнение.

— И така.

— Това не те ли притеснява? — попитах я аз.

Тя вдигна бирата си и отпи голяма глътка, преди да ми отговори:

— Очевидно това притеснява теб.

— Харесва ти мъжете да ти обръщат внимание по този начин, така ли?

Това беше всичко, което можех да измисля. Иначе защо една жена не би била притеснена, когато група мъже се взираха в нея по начина, по който го правеха онези?

— Паркър — каза тя, докато се навеждаше напред. — Мъжете са се взирали по този начин в мен почти през целия ми живот. Вече едвам го забелязвам.

— Може би е така — изръмжах аз, — но ако беше моя жена, щях да им сригам задниците. Това е неуважително.

— Искаш ли сега? — Една от веждите ѝ се изви, докато се усмихваше широко.

— Мамка му, да, искам — отговорих аз. Бях доста замаян и да говоря глупости ми идваше прекалено лесно.

Навеждайки се напред, сините ѝ очи се фиксираха върху мен, докато захапваше долната си устна между зъбите си. Боже, беше

толкова красива.

— Някога чувал ли си да казват *присмял се хърбел на щърбел*?

— Да — отговорих, преди да отпия от бирата си. — Защо питаш?

— Защото мисля, че проявяваш двуличиe. Обвиняваш мъжете там, че си мислят как да ме чукат, защото точно за това мислиш *ти*.

Е, определено ме хвана с това.

— И ако е така? — контрирах я аз.

— Ще ми бъде интересно да чуя какво имаш предвид, господин Хейс.

Тя ми даваше възможност и щях да се възползвам. Потривайки брадичката си, аз се наведох напред и бавно казах:

— Предпочитам да ти покажа, Никол. Това е, в случай че мислиш, че ще се справиш.

Тя се облегна, захапвайки отново долната си устна. Дали не правеше това, за да ме подлуди?

— Казах ти, че мога да се справя с всичко, което можеш да ми предложиш.

Тя ме предизвикваше. Просто знаех, че беше от тези жени, които искаха да командват в спалнята. Или тя може би мислеше, че блъфирах, това, че предупреждението ми снощи беше просто глупаво говорене. Имах новина за нея — не говорих празни приказки. Никога не съм го правил, никога нямаше да го правя. Срещайки нейните пронизителни сини очи, отново я предупредих:

— Казах ти не съм джентълмен в спалнята, принцесо. Няма да те чукам, сякаш си някаква нежна красива кралица. Ще се отнасям към теб, сякаш си моята малка мръсна курва.

Очите ѝ се разшириха и очаквах да видя отвращение или обида, но в огнения ѝ поглед не се четеше нищо такова. А похот. Харесваше ѝ всяко обещание, което давах, тя не искаше да бъде третирана като принцеса. Отпивайки последните няколко глътки от бирата си, тя се изправи, заобиколи масата, вмъквайки тялото си между краката ми. Нейните нацупени устни бяха на милиметри от моите, когато една от нейните меки ръце докосна моята.

— Готова съм, когато и ти — прошепна тя срещу устните ми.

Нямах представа колко беше сметката ни, бяхме изпили само две бири, но оставих едно петдесет и едно двадесет и я хванах за ръката. Кръвта ми препускаше бързо, докато излизахме навън и я поведох

надолу по оживената улица, право към апартамента на чичо ми. Докато вървахме забързано никой от нас не каза и дума. Тя трептеше със сексуална енергия, можех да я почувствам и това още повече ме вълнуваше, ако това бе възможно. Милиони картини преминаваха през ума ми; Ники на колене смуче пениса ми, тя лежи върху леглото ми, докосва се сама, краката ѝ са раздалечени, докато облизвам и смуча котенцето ѝ. Не можех да си спомня дали някога съм искал толкова силно жена през целия си живот.

Втурнахме се през фоайето на сградата ми и бяхме достатъчно късметлии да хванем асансьора в момента, в който двама излизаха от него. Бутнах я вътре, ударих бутона за етаж и когато вратите започнаха да се затварят, я повдигнах и я притиснах към стената. Гърдите ми се надигнаха, когато дишането ми се затрудни, а желанието ми течеше през мен.

Когато синият ѝ поглед срещна моя, видях желанието и нуждата. Тя беше заедно с мен, изгаряйки жива. Но също така видях и малък проблясък на... страх, може би? Или съмнение?

— Никол — прошепнах аз. — Знаеш ли колко силно те желая? — Устата ѝ се изви леко, докато си поемаше дълбоко дъх. Навеждайки се, леко я целунах. — Не се страхувай от мен — заявих аз.

— Не се страхувам — прошепна в отговор тя.

Целунах я още веднъж, дори още по-леко, и се отдръпнах, взирайки се в очите ѝ.

— Добре. Защото тази целувка беше последното нежно нещо, което ще се случи тази вечер между нас. — Очите ѝ се разшириха, точно преди вратите на асансьора да се отворят. — След теб — посочих аз.

Тя повдигна главата си, скова гърба си и, за Бога, нагло разклати дупето си, докато минаваше покрай мен, насочвайки се към апартамента. Определено щях да напляскам това дупе няколко пъти.

ГЛАВА ДЕВЕТА

НИКИ

Когато влязохме в апартамента, Паркър се откъсна от мен и отиде до кухнята. Зачаках, краката ми по някакъв начин се вкорениха в пода, попречвайки ми да се движа. Бях вихър от чувства. Там имаше желание; мили Боже, желяех го. Ставаше дума за сериозна работа. Когато ми каза, че ще се държи с мен, сякаш съм неговата малка мръсна курва, в тялото ми се разбиха топлина и желание. Никой никога не ми беше говорил по този начин. Никой *никога* не ме беше посочвал като курва за сексуални цели. И каква ме правеше това, щом ми харесваше? Каква жена иска да ѝ кажат, че ще бъде третирана като курва?

Паркър заобиколи ъгъла с две чашки и бутилка Джак Даниелс.

— Готова ли си, принцесо?

Лицето ми се сгорещи от думите му. Не ми харесваше да ме наричат принцеса. Това ме караше да се чувствам, сякаш той си мисли, че съм прекалено добра за неговия начин да прави секс; сякаш бях превзета.

— Води ме, господин Хейс.

Заслепявайки ме с подкосяваща коленете усмивка, той намигна и тръгна към голямата спалня. Докато го следвах, мълчаливо издишах облекчено за това, че Еди и Джон все още не се бяха прибрали. Това правеше нещата по-малко неудобни.

Влязохме в спалнята му и той затвори вратата след мен. Голямото легло с кралски размери беше идеално оправено; покриваха го красива тъмно синя покривка и меки възглавници. Реших, че той сигурно имаше прислужница, нямаше начин той да беше оправил леглото толкова добре. Почувствах краката си натежали, усещането за тежести около глезените ми ме задържаше неподвижна, докато наблюдавах как Паркър остави уискито и чашите върху тоалетката. Той не каза нищо, докато наливаше от кехлибарената течност във всяка

от чашите. Обръщайки се към мен, той се приближи и подаде една от тях.

— Малко кураж — изръмжа той. Усмихна се, докато изпих голяма глътка.

Дали не мислеше, че аз съм изплашена? Отказвах да го оставя да мисли това. Бях уплашена; малко. Бях девствена и от предупрежденията на Паркър, той съвсем определено *не* беше девствен. Сложих смелото си лице и се подсмихнах.

— Кураж? — попитах подигравателно. — Защо, уплашен ли си, Паркър?

Устата му се изви, докато ме наблюдаваше как изпих питието си. То прогори гърлото ми и удари стомахът ми като купчина камъни, но не трепнах. Нямах да позволя той да види нищо от слабостта ми.

Взимайки чашата ми, той се върна до тоалетката, като изпи остатъка от своето питие по пътя. След като остави чашите долу, той отиде до гардероба, отвори го и изрита обувките си, преди да събуе чорапите си и пъхне вътре. След това изхлузи ризата си над главата и също я прибра. Сърцето ми започна да бие по-бързо. Беше останал само по панталон, а мускулестият му добре очертан гръб беше на линията на очите ми. Когато се обърна, си поех рязко дъх. Той го чу и се усмихна. Беше красив. Висок и слаб, и с добре очертани мускули навсякъде. Можех почти да си представя какво би било усещането за мускулестото му тяло срещу моето и трябваше да преглътна нервната буца в гърлото ми. Бях на път да правя секс. Този смайващо красив, мъжествен мъж щеше да бъде първият ми любовник.

Паркър тръгна към леглото и седна на ръба с лице към мен. Откакто бяхме влезли не бях помръднала и поради някаква причина все още не можех да го направя. Навеждайки се напред, той сложи лакти на коленете си и фиксира очите си върху мен.

— Съблечи се — нареди простичко той.

Веждите ми се повдигнаха. Бях леко изненадана. Когато се съгласихме да направим това, аз си представях как той диво щеше да разкъса дрехите ми в изблик на страст. Но в този момент, той изглеждаше спокоен и отпуснат, много далеч от нервен, както бях аз.

— Никол — изрече името ми той, когато не му отговорих. Погледът ми срещна неговия. — Съблечи се.

Гласът му беше дълбок, сякаш ме предупреждаваше да се съобразя... или нещо друго.

Поемайки дълбоко дъх, се наведох да събуя токчетата си. Краката ме боляха. Когато излязохме сутринта, нямах представа, че с Паркър ще обикаляме пеша Ню Йорк. Токчетата не бяха моят най-добър избор.

— Остави токчетата — нареди Паркър, спирайки ме.

Кимнах веднъж и намерих края на роклята си. Когато започнах да я вдигам нагоре по тялото си, той добави:

— По-бавно.

Гласът му беше нисък и дълбок и леко потреперих. Била съм на конкурси пред безброй хора, които да ме оценяват. Носила съм бикини и рокли и нито веднъж не съм се чувствала толкова нервна, заради очите, които са били върху мен. Но с Паркър, бях нервна. Начинът, по който се взираше в мен — толкова спокоен — се чудех дали не мислеше, че не съм секси.

Бавно, повдигнах памучната рокля над главата си. Русата ми коса се спусна над раменете ми и надолу по гърба ми, докато хвърлях дрехата настрана и срещнах погледа на Паркър. С ръце на бедрата си, доста усилие ми костваше да отвърна на изражението му; безстрашно и безизразно. Но отвътре бях кълбо от нерви.

Белите дантелени бикини и сутиен, които бях облякла, съответстваха доста на девственица, каквато бях. Тъмният поглед на Паркър се движеше бавно надолу по тялото ми и след това нагоре.

— Сега сутиена — каза спокойно той.

Сърцето ми удряше като чук, а гърдите ми бяха като барабан. Той беше толкова дяволски спокоен. Как беше възможно? Повечето мъже, с които се бъзиках, виждайки ме по този начин, винаги оцапваха гащите си. На мен винаги ми харесваше, до някаква степен. Това ме караше да се чувствам, сякаш имах надмощие; сякаш ги притежавах. Поклащайки глава, за да може косата ми да погали раменете ми, се обърнах с гръб към него, докато свалях сутиена си. Задържайки го с два пръста, аз протегнах ръка и го пуснах на пода. Преди да се обърна отново с лице към Паркър, погледнах над рамото си. Той все още беше господин Спокоен и Безизразен.

Захапвайки долната си устна, си поставих за цел да го разбия, да разруша стените му. Докато бавно се завъртах, прокарах ръце надолу

от двете ми страни и отново нагоре. Нямах нищо. Стоях почти гола, върху токчетата, пред най-сексапилния и все още най-разочарованият мъж, който някога съм срещала. Мислих си, хайде де. Аз бях гола и получавах... нищо? Знаех, че не съм жалка, бях красиво момиче, но дори и аз се нуждаех от малко увереност сега и тогава; особено, когато бях на път да загубя девствеността си. Не че той знаеше това.

Приключих. Усмиввайки се сдържано към мен, внимателно плъзнах ръцете си над гърдите надолу към корема ми. Ръката ми умело се провря под дантелата на бикините ми и простенах, докато докосвах горещата си влажна плът. Главата ми падна напред, когато пръстите ми се раздвижиха над клитора ми. Когато отново вдигнах глава, Паркър все още не се движеше.

— Чувството хубаво ли е, Никол? — попита той.

— Да — издишах аз, докато продължавах да си доставям удоволствие. Бях толкова възбудена, два дни на мръснишки разговори и любовна игра, го направиха за мен.

Изправяйки се, той бавно се приближи, тъмният му поглед бе залепен за ръката между краката ми. Когато застана зад мен почти припаднах, когато почувствах топлата кожа на гърдите и стомаха му срещу гърба ми. Не можех да се преборя с тръпките, които вибрираха в мен. Казваха, че мозъкът изпраща съобщения през нервите в телата ни почти мигновено, контролирайки нашите движения. Но моят мозък беше изключил и тялото ми действаше по своя собствена воля. Дъхът му докосна рамото ми, докато ръката му се плъзна около мен, и намери ръката между бедрата ми. Той притисна ръката си върху моята, бикините ни ги разделяха. След това се присъедини към движенията ми и тялото ми де разпали, когато ухапа кожата на врата ми. Изстенах. Болеше, но поради някаква причина тялото ми се облегна назад на неговото, умолявайки за още. Другата му ръка се спусна по гърба ми и хвана косата ми в юмрук. Внимателно, но силно, той дръпна главата ми настрани, започна да хапе и целува врата ми и лявото ми рамо. Краката ми оставаха без сили, докато оргазмът ми нарастваше, а ръката му пусна моята, за да ме обвие около мен и да ме задържи.

— Харесва ли ти да се докосваш, Никол? — прошепна в ухото ми, преди да ухапе възглавничката.

— Да — изскимтах аз, докато той пусна косата ми, и я използва, за да захлупи гърдата ми, намирайки твърдото зърно, и леко го стисна.

— Ще се самозадоволиш ли? — попита той, внимателно потривайки палец над зърното ми.

— Да — прошепнах аз.

Веднага, той свали ръцете си от мен. Като светкавица, той ме закова за вратата. Все още възстановявайки се от горещия ни момент, не знаех какво се случва, докато той не застана на колене, а десният ми крак застана над рамото му. Той ме задържа със силна, широко разтворена длан върху стомаха ми, а другата му ръка стисна силно бедрото ми, гърбът ми беше срещу вратата, докато той облизваше и смучеше, и захапваше жадуващия ми център.

Запитах се къде отидоха бикините ми. Преди секунда бяха върху мен! Главата ми тупна обратно на вратата, докато подивелият език на Паркър ме обработваше. Гърбът ми се изви, тялото ми започна да умолява за повече от него. Ръцете му напуснаха предишните си места и хванаха дупето ми, стискайки силно, докато изплаках от удоволствие. Докато се успокоявах, той внимателно свали крака ми и се изправи, лицето му и устата му блестяха с доказателство за възбудата ми. Навеждайки се напред, устатата му срещна моята, моята собствена влага се размаза по устните и лицето ми, вкусът ми се разпростря по езика ми. Исках да бъда отвратена, но не бях. Ръцете ми се обвиха около врата му, докато го целувах силно. Внимателно захапах езика му, когато той навлезе в устата ми, спечелвайки ми дълбок стон от Паркър. Отстъпвайки от мен, той откопча панталоните си и ги свали заедно с боксерите си. Очите ми се разшириха, когато видях ерекцията му. Той беше огромен. Да, бях девствена, но бях виждала няколко пениса. Няколко мъже, с които бях стигала до свирка, но само това.

Слагайки ръцете си на бедрата, той се взря в мен, докато аз все още стоях като залепена на вратата:

— На колене — каза той, почти без дъх. Намръщих се. Той ми нареди да му смуча пениса? — Казах, на колене, принцесо.

Лицето ми се зачерви. Защо продължаваше да ме нарича принцеса? Предизвикваше ли ме? Изправих рамене и се усмихнах. Щях да посрещна предизвикателството му. Всичко, което ми предложеше, аз можех да поема, нали? Това бях обещала и това планирах да направя. Бавно коленичих на пода и запълзях към него. Ноздрите му се разшириха и очите му потъмняха, докато ме

наблюдаваше как се плъзгах по пода. Когато го достигнах, зацелувах краката му, докато не стигнах до пениса му. Поемайки го в ръката си, той изсъска тихо и главата му се отпусна назад, докато бавно го погалих.

Когато очите му отново срещнаха моите, той изръмжа:

— Искам устата ти около члена ми, сега, принцесо.

Не се поколебах. Поех всичко от нето, докато удебелената му главичка не удари задната част на гърлото ми. Той изстена грубо, а ръката му внимателно стисна косата ми. Измънках шумно, когато го вкарвах и изкарвах от устата ми, поддържайки равномерен ритъм.

— Мамка му — издиша той. Погледнах нагоре и го видях да се взира в мен; в погледа му горяща топлина. — Ти си толкова дяволски красива — каза той. — Смучеш члена ми... мамка му, Никол. Красавице.

При споменаването на името ми се задвижих по-бързо. Това ме подпали, прогори ме и ме подлуди. Бях нищо друго освен блясък на желание. Колкото и ново, и плашещо да беше, осъзнах, че ми харесва. Наслаждавах се да правя това, което поискаше, и щях да го погубя. Харесвах това, че по някакъв странен начин, имах контрол над него. И по някакъв необясним начин, той имаше контрол върху мен; нещо по отношение на него ме караше да бъда готова да направя всичко, което каже.

— Спри — нареди той и го поех още два пъти, преди да му позволя да излезе от устата ми. Той погали с пръст надолу по бузата ми, преди да отиде до нощното си шкафче. Секунди по-късно се върна, отвори презерватива със зъби. Очите ми веднага се разшириха. Това ще се случи. Част от мен искаше да му каже, че съм девствена, но знаех, че ако го направя, това щеше да ме направи да звучи като страхливка и той щеше да се отдръпне. Не исках това. Исках да ме вземе грубо и твърдо не като някаква проклета принцеса.

Веднъж след като си сложи презерватива, той застана на колене зад мен. О. Щяхме да го направим на пода. Определено не беше, както си представях, че ще бъде първият ми път. Той ме бутна леко напред, така че се опрях на ръцете си. О, Боже. Кучешката? Мамка му. Щях ли да се справя с това по време на първия ми път?

Знаех, че трябваше да му кажа и той да забави темпото, и да внимава с мен. Или може би по-нежно. Но моят най-голям страх беше,

че той ще се оттегли напълно. Може би моята девственост щеше да го изплаши. Стискайки зъби, избутах дупето си назад. Можех да го направя. *Исках да го направя.*

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПАРКЪР

Мамка му.

В края на краищата тя не бе чак такава принцеса. Загледан в нея, стояща на четири крака, задникът ѝ издаден назад, подканяйки ме да се вмъкна в нея... мамка му. Аз бях този, който държи контрола в спалнята. Харесва ми да диктувам... Наслаждавам се, изглеждам спокоен. Но Ники прецака всичко това. Тя беше уверена и ме посрещна фронтално. Но дори и с увереността си, знаех, че беше нервна. И докато се вирах в нейния красив идеален задник, осъзнах, че наистина харесвах това момиче. Осъзнах, че исках да имам това с нея повече от веднъж, ако имах такава възможност. Може би чукайки я кучешката за първия ни път не бе най-мъдрият ми избор.

— Обърни се по гръб, Никол — наредих ѝ аз.

Имах нужда да направя връзка с нея. Имах нужда тя да види, че въпреки че харесвах нещата в спалнята да бъдат по моя начин, аз я желаех... не само за чукане.

Тя се поколеба за миг, а след това внимателно се отпусна на пода и се обърна. Гърдите ѝ бяха адски идеални. Те бяха големи, истински, кръгли и разположени високо на гърдите ѝ. Тялото ѝ бе тънко и пропорционално, а краката ѝ... проклетите ѝ крака бяха моят криптонит.

Докато се намествах над нея, тя преглътна тежко. Запитах се дали всичко това не беше някакъв театър. Дали тя се преструваше, че иска да направи *това*?

— Не трябва да правим това, ако не искаш — казах ѝ аз. Бих ѝ казал, че започнем ли веднъж това, няма връщане назад. И щях наистина да го мисля. Знаех, че щеше адски да е трудно да ѝ позволя да се изправи и да се облече, особено след като я вкусих, но щях да го направя. Последното нещо, което исках, е тя да съжалява за това.

Тялото ми се задържа над нейното, главичката на пениса ми до входа ѝ, очаквайки за съгласието. Тя беше влажна, готова за мен.

Можех да усетя топлината ѝ.

— Искам това — каза тя, докато повдигна леко бедрата си нагоре. — Моля те.

Навеждайки се надолу, поемайки теглото си с ръцете си от двете ѝ страни, я целунах, когато се плъзнах в нея. Тялото ѝ се напрегна и устата ми преглътна стона, който издаде. Самият аз изстенах, докато погледът ми се замъгли за миг. Тя беше толкова шибано стегната. Ноктите ѝ се забиха в гърба ми, докато се сви около мен.

Раздвижих се отново още няколко пъти и тя изскимтя, перфектните ѝ устни се раздалечиха леко, а очите ѝ се затвориха. Когато я целунах отново, тя се надигна и посрещна устните ми с повече нетърпеливост, решителност и желание в очите си, и като че ли премахна задръжките, които бях забелязал преди. Устата ѝ се притисна в моята, докато ръцете ѝ ме притиснаха, умолявайки ме за още. Тласнах се по-бързо и тя измяучи, когато повдигнах краката ѝ около раменете си, и се наведох напред, докато се движих навътре и навън, навлизайки колкото можех.

Забавих ритъма си, знаейки, че щях да свърша прекалено бързо, ако не го направех. Освен това, наблюдавайки я... чувствайки я, беше прекалено дяволски хубаво. Исках да продължи завинаги.

— Паркър — тя изстена и почувствах как се натрупва напрежение в началото на гръбнака ми. Бях близо. — Паркър — изплака отново тя и аз експлодирах, оргазмът ми се изстреля от мен, докато тя заскимтя. Пускайки краката ѝ да паднат отстрани, се излегнах над нея и целунах леко врата и брадичката ѝ. Когато срещнах погледа ѝ, тя изглеждаше със замъглени очи. Мамка му. Плачеше ли?

— Нараних ли те? — попитах аз, чувствайки се по някакъв начин паникьосан.

Тя подсмъркна и се засмя леко. Какво, по дяволите, забавно казах?

— Не — отговори тя и се усмихна леко, а очите ѝ все още бяха натежали от чувства. — Не си ме наранил.

Останах вътре в нея, докато леко я целунах. Ръцете ѝ се плъзгаха нагоре и надолу по гърба ми, докато лежахме на пода.

— По-добре да махна този презерватив — казах ѝ аз, когато седнах.

Когато се изправих, тя лежеше на пода, а перфектното ѝ тяло беше голо и отворено.

Мамка му.

Въздъхвайки, се отправих към банята. Светвайки лампата, отидох до тоалетната, за да сваля презерватива, и да го изхвърля, но замръзнах. Имаше кръв върху презерватива. Съсвих объркано веждите си. Отидох до вратата и я открих все още да лежи върху пода. От там, където стоях, можех да видя това, което изглеждаше като малко кръв от вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Да не би да си в цикъл? — попитах тъпо.

Тя бързо седна и се изправи на краката си. Очите ѝ се стрелкаха навсякъде, но не и към мен.

— Не — каза простичко тя.

— Сигурна ли си? — И отново бях като идиот. — Има кръв върху презерватива, а имаш малко и върху себе си. Всичко е наред, ако е така — добавих бързо. Определено не исках да я засрамам. Предполагам, че някои мъже биха били отвратени от това, но определено не исках да се чукам с някое случайно момиче, докато е в този период, но Ники не беше случайно момиче. Знаех това.

— Не. Не съм в цикъл — каза тя и започна да оглежда пода. Лицето ѝ беше яркочервено, докато повдигаше сутиена си. Бях я засрамил. Но защо...

И тогава мисълта ме удари.

Но няма... наистина ли? Не можеше да бъде.

Но какво друго обяснение можеше да има?

Току-що ѝ бях отнел девствеността.

Мамка му.

Върнах се в банята и хвърлих презерватива. Почиствайки се бързо, прокарах ръка през косата си. Тя току-що загуби девствеността си върху пода на спалнята на чичо ми. Аз бях такъв тъп идиот. Но защо тя не ми каза?

Не знаех как да оправя нещата. Но трябваше да опитам. Когато се върнах, тя държеше скъсаните си бикини, поглеждайки ме с остър поглед, докато едната ѝ вежда се изви.

— Съжалявам за това — засмях се аз.

— Не трябва — засмя се тя, докато се навеждаше надолу, за да събере дрехите си. Боже, задникът ѝ беше определение за перфектен.

Отгоре на всичко тя все още беше по токчета и почувствах как пенисът ми отново се втвърди.

— Защо не ми каза? — попитах аз.

Тя не спря, за да ме погледне, а продължи да обръща роклята си налице.

— Има ли значение?

Има ли значение? Тя сериозна ли е? Дали не си мисли, че съм някакъв задник, който нямаше да го интересува? Че нямаше да поискам да го направя специално за нея? Това ме ядоса.

— За мен, има — кипнах.

— Това не е твоя работа.

— Ти, сега, дяволски сериозна ли си? — попитах, спокойно, но остротата в гласа ми предаде колко адски мразех това, което току-що каза тя. — Защо, по дяволите, не ми каза? В момента се чувствам като задник.

Този път тя ме погледна.

— Защото не исках да се отдръпнеш.

Гневът ми леко намаля. Приближих се към нея и тя сложи роклята пред гърдите си, прикривайки себе си. Дръпвайки роклята от нея, аз я хвърлих настрани.

— Ако ми беше казала нямаше да се отдръпна. Един мъж може едновременно да бъде внимателен и груб, Никол.

Езикът ѝ се стрелна и облиза устните ѝ, докато аз я придърпвах към мен, и притиснах телата ни едно до друго. — Знаем, че имаме само тази вечер, но ми позволи да ти го покажа. Позволи ми да ти покажа как вървенето по тънката линия между болката и удоволствието може да бъде дяволски изключително.

Тя се вгледа в мен, светналите ѝ очи бяха изпълнени с любопитство, което граничеше с похот. Докато се навеждах надолу и целувах рамото ѝ, тя прошепна:

— Добре.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА ПАРКЪР

Годежното парти

Докато се возих с ескалатора надолу, за да освободя багажа си, Джон стоеше в края, държейки една от онези табели, като шофьор на лимузина.

На табелата пишеше: *Задник*.

Все още се усмихвах, когато стигнах до него и двамата се прегърнахме с една ръка.

— Радвам се да те видя, човече. Благодаря, че дойде.

— Разбира се. Как бих могъл да го пропусна.

След като взехме единствения ми куфар, тръгнахме към колата на Джон. Скоро, след като се озовахме на пътя, Джон попита:

— Как върви работата?

Прокарах ръка през косата си.

— Добре, предполагам. Наближава Бар в Ню Йорк. Нямам търпение да оставя тази тъпня зад себе си. В офиса е натоварено, това е добре.

— Добре. — Той кимна веднъж, а изражението му бе спокойно. Джон беше най-добрият ми приятел. Знаех точно за какво си мисли.

— Мислиш си, че направи грешка? — попитах аз.

Той трепна от думите ми и поклати глава.

— Не. Ако бях там, щях да бъда дяволски нещастен без нея.

Знаех, че казваше истината. Прекарах няколко седмици, живеейки с него, след като първия път напусна Еди, той беше шибана бъркотия. Дори не можех да бъда твърд с него, наричайки го женчо, защото се чувствах толкова зле заради него.

— Тогава какво е?

Той въздъхна, ръцете му стиснаха волана малко по-силно.

— Старите мечти умират трудно... — обясни той. — Това беше нещо, което исках от толкова дълго време... предполагам, че се питам, това е всичко. Не че изпитвам съжаление — поясни бързо той. —

Мислих, че ще работя криминално право. Сега се оправям с имуществени спорове и разводи.

— Разбирам. — Кимнах. — Как е Еди?

Неговото леко мрачно изражение се стопи в огромна усмивка, която огря чертите му.

— Тя е добре. Тя е наистина добре.

— Боже, Джон. Трябва да отбележа... цялото това нещо адски ме шокира. Искам да кажа, не ме разбирай погрешно, щастлив съм за теб и Еди е като скъпоценен камък, но...

— Знам — засмя се той. — И аз съм изненадан. Но Еди... не знам как да обясня, без да звуча като голям женчо, но... с нея се усещам като у дома. Мина доста време, откакто се чувствах по този начин.

Какво бих могъл да отговоря на това? Няма нужда да посоча колко налудничаво изглеждаше всичко това. Мъжът е щастлив. Той е най-добрият ми приятел и щом той е щастлив, и аз съм щастлив. Затова искам да го знае.

— Щастлив съм за теб, Джон. Наистина.

— Благодаря ти, задник.

И просто така се върнахме на позната територия.

— Е... как е Ники?

Веждите на Джон се повдигнаха и въздъхна тежко.

— Не знам. Напоследък Еди прекарва много време с нея. Мисля, че нещо става. Видях Ники преди два дни и тя изглеждаше... отнесена. Снощи попитах Еди за това и тя каза, че Ники минава през някои неща.

— Какви неща? — попитах аз. *Моля, нека да не бъдат проблеми с гадже.*

— Пич, мамка му, ако знам. Еди не споделя тези глупости, не че наистина се опитвам да се заровя в тях. Имам пенис и т.н.

— Но той е толкова малък. — Поглеждам към него. За това са приятелите, нали?

— Затова последния път се задави над него — отвърна той и изсумтах, засмивайки се, почти задушавайки се.

— Ти си мръсно копеле, Джон.

— С огромен пенис — добави той.

— На това ли му викат „огромно“ в днешни дни?

— На това ли майка ти вика „огромно“ в днешни дни? — отвърна той. — Между другото ти казва „здрасти“.

— Ох! Пич, никога повече не споменавай майка ми и пенис в едно изречение.

— Добре — съгласи се той. — Имам огромен пенис, точка. Майка ти каза, че е най-големият, който някога е виждала, точка. Ето. Две изречения.

И копелето започна да се смее.

Ударих ръката му.

— Спри да говориш за своята шибана, отпусната пишка и за майка ми, задник такъв!

Той се засмя отново, докато разтриваше ръката си, а лицето му стана червено. Въпреки че бях ядосан, се засмях и аз. Заклевам се, че за двама високо образовани адвокати, и двамата понякога имахме ниво на зрялост като на гимназисти.

— Сега да се върнем на Ники — наредих аз.

Джон прочисти гърлото си, докато овладяваше смеха си.

— Честно не знам какво се случва. Но Еди преди ми е казвала, че баща ѝ е тъпак, и на нея и предстои някакъв конкурс за красота, или нещо подобно. Може би е това.

— Хммм.

— Говорила ли е с теб? — попита той.

— М-не. — Прокарах длан надолу по лицето си. — А аз дяволски се опитвах. — Боже, опитвах се. Това момиче бе безмилостно в игнорирането ми.

— Малък съвет... — започна Джон.

— Да...

— Остави я. Или, не я преследвай. Виждал съм я да отказва на поне тон мъже, откакто съм с Еди. Ако те иска, тя ще дойде при теб.

Мускулите на челюстта ми се стегнаха. Мразех мисълта, че мъжете през цялото време я преследваха. И въпреки думите на Джон, че тя ги отказва, не мога да не се зачудя какво ли се случва, когато той не е там. Дали е спала с някой друг? Това беше глупаво и егоистично да си го помисля, като се има предвид, че бях спал с други, откакто бяхме заедно, но не можех да се сдържа.

— Може би, ако се държиш така, сякаш нищо не е станало, тя може да се вземе в ръце — продължи той.

Кимнах. В това имаше смисъл. Очевидно обаждането и изпращането на съобщения не я бяха впечатлили. Може би проявяването на безразличие щеше да я накара да ме погледне по различен начин.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

НИКИ

Никога през живота си не съм била толкова нервна. Тази сутрин Джон взе Паркър от летището и той беше някъде в тази къща. Скоро, след като пристигнах, на практика спринтирах до стаята на Еди, силно молейки се да не се блъсна в него. Еди беше в банята, контейки се, а Джон проверяваше нещата с организатора на партито.

Когато попитах Еди къде е Паркър, тя каза:

— Те се върнаха преди няколко часа, но бях тук, за да се приготвя, и все още не съм го виждала. — Кимнах, докато сядах върху леглото ѝ, а широката пола на роклята ми се разпери по бялата завивка. — Знам, че си нервна.

Еди седна до мен.

— Добре съм — уверих я аз със слаба усмивка.

Взимайки ръката ми в своите, тя я стисна.

— Не познавам Паркър добре, но Костюмарят много се възхищава от него. Той е добър мъж. Ще ти помогне.

— Как ще ми помогне? — попитах аз и в тона ми имаше острота, докато чувствата ми ме бяха уловили в смъртна хватка. *Мъжете винаги ме разочароват.* Припомням си своята самоука мантра. — Той живее в Ню Йорк.

Еди се обърна към мен, нейната бяла ленена роба се уви плътно около кръста ѝ. Кафявите ѝ очи бяха широко отворени, докато ме гледаше с поглед, който казваше „Слушай ме“.

— Знам, че си изплашена... заради много причини. Но трябва да му дадеш шанс. Сега, ако той се държи като задник, ще се залепя на него като муха на лайно.

Не можех да се сдържа да не се разсмея. Тя рядко кълнеше и никога не я бях чувала да заплашва да тръгне след някого. Обикновено това беше моята роля в това приятелство.

— Ако той се държи като задник, обещавай, че ще го сриташ в топките.

Еди повдигна едната си ръка и нарисова на гърдите си кръст.

— Той няма да може да ходи или да прави секс в продължение на месеци.

Поемайки си дълбоко въздух и отблъсквайки притесненията си настрана, се изправих и я издърпах на краката ѝ. Днес беше за нея; не за мен.

— Трябва да се облечеш.

* * *

Преди няколко дни, Еди дойде с мен на първото ми посещение. Никой не ми каза, че ще набутат миниатюрна бухалка в мен. Не беше приятно. Но видяхме съвсем мъничко същество да расте в мен. Моето бебе. Моето бъдеще.

Еди изпищя, докато слушахме сърцебиенето, но всичко, което можех аз да направя, беше да се взирам сковано към екрана. Продължавах да очаквам този момент да ме удари, този, за когото всички жени говорят, когато видят образа на нероденото им дете. Вълнението и чистата радост. Но той никога не дойде. В този момент мразех себе си. Мразех това, че не можех да намеря и утехата във всичко това. Да, мечтите ми изчезнаха, но щях да имам бебе. Толкова много хора искат бебе и не могат да имат. Би трябвало да благодаря на Бог. Но всичко, което виждах, бе как мечтите ми изчезваха и красиво дете, което ме търси да го обичам по начин, по който не съм сигурна, че мога. Това дете заслужаваше всичко, което е прекрасно, ами, ако не можех да му дам това? Ами, ако не мога да го държа и да го целувам, както една добра майка трябва? Никога не съм имала този... вид грижа, докато растях. С майка, която се измъкна рано, и моя сдържан баща, който често го нямаше, аз бях заседнала с тези гледачки, които никога не бяха нежни. Те присъстваха само, за да се уверят, че основните ми нужди са задоволени: ядене, чистота, училище и т.н.

Дълбоко в себе си ми харесваше тази новост да имам бебе. По някакъв отдалечен-никога-няма-да-се-случи начин, защото нямаше да знам как да обичам дете. Но в тази малка мечта, аз бях омъжена и в сделката имах бяла ограда.

— Как изглеждам? — попита Еди, докато излезе от банята. Избутах далеч мислите си и се усмигнах. Нямах да позволя на моето окаяно парти, за развали деня ѝ. Тя изглеждаше невероятно, облечена в подходяща кремава рокля, която обвиваше фигурата ѝ идеално, но се разширяваше в кръста ѝ.

Очите ми се навлажниха и аз бързо ги изтрих. Моята най-добра приятелка, човекът, който означаваше за мен повече от всеки друг на този свят, щеше да се жени. И въпреки моите собствени проблеми, аз наистина бях щастлива заради нея. Ако някой на този свят заслужаваше щастие, това бе Еди Джеймс.

— Плачеш ли? — ахна тя и се втурна обратно в банята, и се върна със салфетки. — Толкова зле ли изглеждам? — пошегува се тя.

— Шибани хормони — оплаках се аз, потупвайки лицето си с кърпичката, която ми беше донесла. — Снощи заспах на дивана, докато гледах „Смело сърце“, и когато се събудих, течаха последните пет минути на Железния гигант и се разридах.

— Железният гигант? — попита тя.

— Проклет анимационен филм и аз тъпо се разревах над него.

Еди се подсмигна, докато се изправяше, и сложи ръце на тесните си бедра.

— Аз плача през цялото време — призна тя и присви рамене. — Обичам книгите и книгите, които ме карат да плача. Мисля, че това е пречистване за душата. Костюмарят не го обича.

— Съжалявам. — Изправих се и я прегърнах здраво — Еди — казах аз и отстъпих назад, за да я огледам. — Спираш дъха.

Тя се усмигна сковано и кимна. Тя също стана прекалено емоционална. Трябваше да я държа щастлива. Това е нейният ден. Не би трябвало да плаче.

— Сега, знам, че това е твой празник, но се надявам с Джон ще се въздържите от любовна среща в килерите, или всъщност където и да е, докато продължава тази шумна веселба.

Бузите на Еди се обагриха в розово и тя се усмигна, докато извърташе очите си.

— Никога няма да ми позволиш да забравя онзи килер, нали?

Ухилих се.

— Не. Никога. Определено не.

— По дяволите.

— Тази вечер поне обула ли си бикини?

— Млъквай, Ники — засмя се тя, докато взимаше обиците си от нощното шкафче и бързо си ги сложи.

— Е, сложи ли си?

— Да! — изсумтя тя. — О, Боже мой, мразя те.

Мисията ми е изпълнена. Тя се смееше, точно както трябваше да бъде на нейния специален ден. Последвах я коридора и затворих вратата на спалнята ѝ след себе си.

— Вдигни си роклята. Искам да видя. Мисля, че имам отговорност като твоя най-добра приятелка да се уверя, че всичко тази вечер ще бъде наред.

Еди присви устните си, докато ме погледна над рамото си, преди да ме заслепи с дупето си. Беше обула бикини за стриптийзърка.

— Сега доволна ли си? — засмя се тя, докато сваляше роклята си надолу. Не можех да ѝ отговоря. Бях изгубена в пристъпа на смеха си.

— Може ли да го направиш отново? — запита дълбок глас и двете обърнахме главите си към вратата на гостната. Джон стоеше на вратата на гостната стая, надолу по коридора, а тъмните му очи бяха фиксирани върху Еди.

— Проблясък от дупето ѝ? — попитах аз, докато смехът ми замираше.

— Да — потвърди Джон. — Ники, би ли ни извинила? — попита той, докато се приближаваше към нас.

— Няма начин, Костюмар. — Еди ме издърпа пред себе си. — Нямаме време за това. Гостите ни пристигат.

— О, скъпа. — Джон изръмжа, а звукът беше нещо средно между стон и самодоволен смях. — Ще бъда наистина бърз. Обещавам.

Джон се протегна около мен и хвана ръката ѝ, но Еди притисна тялото си към моето.

— Ники, спри го! — изквича Еди.

— Какво, по дяволите, искаш да направя?

Бях притисната между тях, вдървена, докато ме побутваха от страна на страна.

— Тук ли е купонът? — обади се още един дълбок глас.

Сърцето ми се присви, докато погледът ми се премести към вратата на банята и видях Паркър Хейс с широка усмивка на лице да

наблюдава как Джон и Еди се блъскаха около мен. Косата му беше разбъркана и мокра. Устата ми пресъхна. Капчици вода се задържаха по стегнатите му гърди. Определено беше по-мускулест от последния път, когато го бях видяла. Очите ми се спуснаха по-надолу и забелязах, че беше само по бяла хавлиена кърпа. Погледът му срещна моя, докато оглеждах тялото му, и обратно на лицето му. Знаеше, че съм го проверила.

Хващайки себе си, че отново се вирах в него, казах:

— Може ли малко помощ. Твоят възбуден приятел не иска да остави момичето ми на мира.

— Това момиче е моя годеница — поясни Джон — и ще я оставя на мира, ако ми даде пет минути насаме. — Джон спря да се пресяга към нея и отстъпи назад, оправяйки вратовръзката си. — Хайде, скъпа — измърка тихо, докато гледаше към Еди, която надничаше над рамото ми. Нека оправя нещата. И за двама ни. Знам, че ти също го искаш. Изглеждаш адски добре в тази рокля, Еди. Щом не мога да те имам сега, ще си мисля за това цялата вечер и ще се държа глупаво с всеки, а това не може да се случи.

Отстъпвайки настрана, погледах към нея и присвих рамене, показвайки й, че той е прав. Това парти, което трябва да отпразнува годежа им, също така беше възможност Джон да се срещне с повече от местните. Той беше нов тук и се опитваше да поеме клиентите на Клей Уейуърд. Той се нуждаеше да го опознаят.

Еди ухапа устната си, докато местеше погледа си към него и обратно към мен.

— Приятели, бихте ли ни извинили за няколко минути?

— Радвам се да те видя, Еди — засмя се Паркър, докато отстъпваше назад, чакайки ме.

— Аз също, Паркър. Нямам търпение да си поговорим — изквича тя, докато Джон я вдигна и преметна през рамото си.

— Кажи на останалите, че скоро ще се появим — каза Джон, докато внасяше Еди в голямата спалня. Еди се кискаше, докато вратата се затваряше.

— Сякаш ние дори не бяхме тук — засмя се Паркър.

— Да, понякога правят това. — Обърнах се към него и насилих погледа си към неговия. — Как си?

С отпуснати небрежно ръце, той пристъпи към мен.

— Добре съм. Приятно ми е да те видя отново. Изглеждаш... красива.

— И на мен ми е приятно да те видя — казах аз.

Знаех, че трябва да му кажа за бебето, докато е тук, но как? Толкова бях притеснена за това да му кажа за бебето, че забравих да се притеснявам за въздействието, което имаше върху мен. Изглеждаше почти като естествен инстинкт да желая да го прегърна, да го докосна, дори да го целуна. Когато напуснах Ню Йорк след нашата нощ, отказах да говоря с него без приятелите ни. Не желаех да бъда близо до него. Не исках да бъда близо до него. Исках тази незабравима вечер да бъде запомнена като такава. Но сега... има бебе. Има живот, който расте в мен, който сътворихме той и аз заедно. Но ако трябва да бъда честна... имаше повече от това. Паркър Хейс... ми въздействаше. Беше повече от страхотното му тяло и неговия невероятен аромат, който ме караше да поискам да скоча върху него, или сексапилната му усмивка. Той ме гледаше така, сякаш виждаше вътре в мен.

Тези мисли се въртяха отново и отново в главата ми. Трябваше да си напомня, че желанието ми за него можеше да има нещо общо с това колко изплашена и самотна се чувствах. Не исках да го насилвам да бъде в живота ми или в този на детето ми. Щях да му кажа за бебето, защото беше правилно да го направя, но няхах абсолютно никакви очаквания от него.

— Мисля, че трябва да поговорим — казах му аз.

Устата му се изви на една страна и той наведе глава. Когато отново я повдигна, каза:

— Не е нужно да ми казваш, Ники. Вече знам.

Сърцето ми падна на пода като един тон. Той знаеше? Дали Еди и Джон са му казали? Еди се закле, че нямаше да каже на Джон до края на годишното парти.

— Слушай. Онзи уикенд... беше невероятен. И го разбирам. — Той изсумтя. — Искам да кажа, очевидно е, че не си привлечена от мен. — Прокара ръка през рошовата си коса. — Няма да те тормозя повече. Просто аз... помислих, че почувствах връзка — подсмихна се той. — Точно сега звуча като женчо. Предполагам си мислих, че си толкова привлечена от мен, както аз бях от теб.

Беше? Вътрешностите ми се присвиха.

— Толкова съжалявам, че аз... те преследвах през цялото това време. Очевидно, не е това, което искаш.

— Паркър, аз...

— Хей. — Той се наведе и целуна бузата ми, кожата му беше гладка срещу моята. Сигурно се беше бръснал. — Просто искам да знаеш, че съм го преодолял. Но можем ли да останем приятели? Надявам се, след като нашите най-добри приятели се женят.

— Разбира се — насилих се да отговоря след секунда. — Но Паркър... трябва да говоря с теб.

— За какво?

— Ами, може би след партито...

— Ники — извика Джон, излизайки от общата им спалня, оправяйки вратовръзката си.

— Вече свършихте? — засмя се Паркър. — Влезе ли изобщо в нея, преди да изгориш?

— Едва — измърмори Джон, полуусмихнат, докато прокараваше ръка през косата си. — Казах ви, че имам нужда само от пет минути.

— Или по-малко от една — добави Паркър.

— Ники, Еди помоли да те изпратя при нея. Има нужда от... помощ — каза Джон, пренебрегвайки Паркър.

— Да, разбира се.

Усмигнах се леко на Паркър и забързах към спалнята. Как, по дяволите, ще кажа на Паркър, че съм бременна с детето му? Той каза, че го е преодолял... имайки предвид, че е преодолял мен или идеята за нас. Това е добра новина... мисля. Не исках да бъда с него... нали?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ПАРКЪР

След като се облякох, излязох на задната поляна, където беше разположена огромна палатка. Вътре имаше може би около двеста души, танцуващи, хапващи, или стояха на масите, и разговаряха. Те май наистина бяха поканили целия град. Улових фигурата на Джон на бара и се насочих натам.

— Бира? — попита той, когато ме забеляза.

— Да, благодаря. — Барманът, добре изглеждаща блондинка с издути гърди, ми донесе бирата и ми намигна, докато ми я подаваше. Погледнах към Джон и той поклати главата си, казвайки: „Да не си посмял“. Кимнах и се обърнах към тълпата. — Как върви?

— Ех... Ще довърша тази бира и ще се разходя.

Точно тогава, Еди и Ники влязоха под тентата. Еди погледна към Джон и почервеня. Когато погледнах към него, той също се усмихваше — като доволна котка. Внезапно висок, слаб мъж се появи и придърпа едновременно Ники и Еди в прегръдка.

— Кой е този?

— Джоуи. Работи тук във фермата. Той и Еди са свързани... почти като семейство. Той не ме харесва много.

— Защо?

— Защото чуках неговата почти сестра, преди всъщност да станем двойка.

— Аа, разбирам. Свърх покровителствен почти брат.

Скоро след като Джоуи освободи момичетата, друг мъж около моя размер и фигура, с тъмна коса, грабна Еди и я завъртя в ръцете си. Тя използва едната си ръка, за да задържи роклята си под задника, за да не се развее, а другата използва, за да се опита, да се освободи от мъжа.

— И кой е...

Преди да мога да довърша изречението си, Джон се отправи към тях, раменете му се изпънаха, а стиснатите му юмруци бяха от двете

му страни. — О, мамка му.

Изпих бирата си, преди да напусна бара и да се втурна след него. Предположих, че не беше фен на този мъж.

— Свали я, по дяволите, долу, Дирк — изръмжа Джон.

Мъжът извъртя очите си, но внимателно сложи Еди на краката ѝ. Еди веднага се втурна към Джон, повече, за да го успокои, отколкото нещо друго, ако се съди от начина, по който се бутна в него.

— Успокой се, Джон. Просто казвам „здрости“ на момичето си — изсумтя мъжът.

Сега, след като се бях приближил, разпознах мъжа. Преди Джон да се върне в Холи Спрингс, Ники постна Еди, целуваща се с този мъж. Предположих, че Ники го направи, с цел да накара Джон да ревнува, след като бях изпратил покана за приятелство до нея във Фейсбук повече от месец, и тя прие поканата същия ден. Трябва да призная, че проработи. Джон полетя на обратно същата вечер и направи предложение.

— Тя не е твоето момиче — изръмжа Джон. — И можеш да кажеш здрасти, и без да докосваш годеницата ми.

Джон заобиколи Еди, пристъпвайки към Дирк.

— Костюмар — каза тихо Еди, а очите ѝ се стрелнаха наоколо, за да види дали са привлекли вниманието на останалите гости.

— Не бъди глупак, пич — заваля леко Дирк. Очевидно вече беше изпил няколко питиета.

Джон направи крачка напред и слабият мъж, Джоуи, пристъпи между него и Дирк. Джоуи избута Джон, внимателно, докато говореше нещо в ухото му. Мускулите върху челюстта на Джон трепнаха, докато кимна веднъж и погледна към Еди.

— Скъпи, имам нужда от още едно питие. Ще дойдеш ли с мен да си взема едно? — попита Еди, докато стискаше ръката му зад него.

Джон си пое дълбоко дъх, но се обърна към Дирк.

— Тук си, защото си приятел с годеницата ми от много време. И аз уважавам това приятелство. Еди е специална за мен. И ако се опитваш нещо по отношение на нея... да се забъркваш с нея... ще си имаш работа с мен.

От начина, по който Джон го каза, останах с усещането, че има друго значение... или нещо повече.

И съдейки от начина, по който Дирк изсумтя, и погледна самодоволно Джон, Дирк също го знаеше. Не знаех какво намираше толкова смешно. Бях готов да сритам сам задника на този мъж. Но Джон само му се усмихна самодоволно, поглеждайки го с поглед, който казваше: „Пробвай ме, задник. Ще съжаляваш.“

— Дирк, ела да танцуваш с мен — намеси се Ники, докато хващаше ръката му и я дръпна.

Очите ми се стрелнаха към нея, докато тя привличаше вниманието му. Той ѝ даде някаква мазна усмивка... може би се опитваше да бъде секси, но за мен изглеждаше като задник. Когато го заведе до дансинга, той обви ръце около нея и придвижи ръцете си точно над задника ѝ. Стиснах юмруците си. Може би идеята на Джон, че трябва да се държа безразлично се обърна срещу мен. Дали тя не харесваше този идиот?

— Значи ти си приятел на Джон? — попита Джоуи.

— Трябва да съм аз — насилих се да отместя очите си от Ники. — Паркър Хейс, а ти си Джоуи, „на практика брат“.

Той показва изпълнена с бяло усмивка.

— Да, това съм аз. Бъд, дядо ѝ, ме взе под крилото си преди много време и когато Еди се премести при него, станахме много близки. Тя ми е като сестра.

— Имаш подход с ядосани годеници. Какво каза на Джон, за да го успокоиш?

Джоуи отпи от бирата си и присви рамене. Можех да видя, че беше добродушен човек. Беше обул черни панталони и бяла риза. Дори и след костюмираните тук, щеше да изглежда много добре, ако не беше баскетболната шапка, която носеше наобратно, а кичур коса се подаваше през дупката. Но нещо ми подсказваше, че хората от този град нямаше да се замислят два пъти. Джоуи изглеждаше като от този тип хора, който всеки би харесал.

— Казах му, че има едно от двете най-хубави момичета тук, облечена в красива рокля, което никога нямаше да направи, работейки във ферма за коне, и стои зад него, очакваща вниманието му. Казах му, че това е тяхната вечер... и да не позволява на Дирк да я съсипе.

— От години съм приятел с Джон и никога не съм го виждал толкова разстроен.

Джоуи почти се усмихна, докато погледът му се премести към Джон и Еди на бара.

— Еди е съкровище. На Джон му отне около минута, за да го разбере... сега го знае.

Не можех да не се усмихна самодоволно, докато си припомнях как Джон ми сподели, че Джоуи имаше някои отрицателни чувства към него, заради това как са започнали нещата между него и Еди.

— Е, ти имаш дарба. Изглежда, че проработи — добавих аз и посочих с брадичка към тяхната посока.

— За сега. Дирк... той обича да дразни. Сигурен съм, че няма да мине много време, докато отново вбеси Джон.

— Този мъж се държи като глупак.

Джоуи присви рамене.

— Понякога. Мисля, че той просто осъзнава, че е бил приятел с Еди през целия си живот, и виждайки я с Джон, го обърква.

— Искаш да кажеш, че той я обича? — попитах аз. Сега определено исках да наричам задника на онзи.

— Е... — Джоуи се засмя. — Ако трябва да съм честен, мисля, че той обича и двете момичета.

— Две момичета?

— Еди и Ники. И двете са две много различни неща и мисля, че той е привлечен от тях по много различни причини.

Погледът ми се премести към дансинга, където Дирк се въртеше с Ники, и тя се смееше. Беше облякла тази сива рокля без презрамки и беше тясна в горната част на тялото ѝ, но надолу беше с бухнала пола и се развяваше, докато тя се въртеше, показвайки фантастичните ѝ крака. Дирк дръпна гърба ѝ към себе си и притисна тялото си към нейното. Стиснах челюстта си и се борех с желанието да отида, и да я открадна от него.

— Е, Джоуи. Имам нужда от питие. Ще се присъединиш ли към мен?

Джоуи повдигна бирата си и я разклати.

— Звучи добре. Жаден съм.

Ако щях да оцелея тази вечер с Ники, трябваше да се напия.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

НИКИ

Е, освен напълно неудобния момент между Дирк и Джон, партито премина гладко. Приключвах танца си с кмета и краката ме убиваха, но за да поддържам имиджа си в името на баща ми, който не успя да дойде тази вечер, аз страдах и танцувах с него. В задния ъгъл на тентата имаше маса и тръгнах по най-краткото разстояние, молейки се да имам момент да седна и краката ми да отпочинат. Защо краката ме боляха толкова силно? Никога не съм имала проблем с носенето на токчета. Наистина ли децата напълно изсмукваха сексапила на жената от ден първи?

Точно слизах от дансинга, когато силна ръка се обви около кръста ми и ме издърпа обратно.

— Какво ще кажеш да танцуваш с приятеля си? — промърмори Паркър в ухото ми.

Тялото ми се стегна, докато сърцето ми препускаше. Бях го избягвала през цялата вечер, страхувайки се, ако направехме контакт с очите, той по някакъв начин щеше да разбере тайната ми. Това беше глупаво, знам, но не исках да поемам никакви рискове. Обръщайки се към него, погледнах нагоре и открих тъмните му очи вперени в мен, а устата му беше извита в секси полуусмивка. Нещо в корема ми потрепна. Беше облечен в черен костюм, вратовръзката, с която беше по-рано, я нямаше, и горните копчета на ризата му бяха откопчани. Той беше ходещ, говорещ секс. Чист секс в костюм.

— Бих го направила, но краката ме убиват. — Това не беше пълна лъжа. Краката адски ме боляха, но аз трябваше да се махна от него. Само гледайки го, ме караше да се чувствам слаба. Паркър клекна на пода пред мен, една твърда ръка внимателно обхвана левия ми прасец и дръпна крака ми към него. — Какво правиш? — изсъсках аз, докато оглеждах наоколо трескаво, търсейки да видя дали някой ни наблюдава. И разбира се точно така беше. — Хората ни гледат — полупрошепнах, полуизвиках аз.

Той ме пренебрегна и свали обувката ми. След това той продължи, като притегли и другия ми крак и свали и другата ми обувка. Оставяйки обувките ми настрана, той се изправи, взе ръката ми и се опита да ме поведе към дансинга, но аз отказах.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Той ми даде усмивка, която казваше: „Сладко е как се опитваш да ми се противопоставяш, но трябва да спреш сега“, след това ме дръпна малко по-силно, което ме накара почти да се спъна, докато ме дърпаше напред. Ударих се в него и ръцете му се увиха около мен, повдигайки ме, докато краката ми се вдигнаха над пода и ме занесе до центъра. Поставяйки ме на земята, той се усмихна самодоволно:

— Стъпи върху краката ми.

Погледнах го, сякаш беше луд.

— Какво?

— Стъпи. Върху. Краката. Ми.

Огледах се наоколо, само за да се убедя, че хората ни наблюдаваха.

— Наистина ли ти пука какво си мислят тези хора?

— Всъщност да — отговорих аз, а моят смъртоносен поглед срещна очите му.

Той се ухили.

— Добре. Стъпи върху краката ми и танцувай с мен, или ще грабна микрофона от певицата, и наистина здравата ще те засрамя.

Изсумтях и извъртях очи, докато кръстосвах ръцете си. И за секунда не му повярвах, и ако той си мислеше, че ще падна жертва на тази малка... о, мамка му! Той се насочи към сцената. Буквално полетях, за да го хвана и спра.

— Добре! Ще танцувам с теб — казах аз през стиснати зъби. Бог само знае какво щеше да каже на тази група от хора.

— Помислих си, че ще го видиш по моя начин — той се засмя наперено, докато отново ме поемаше в ръцете си. Отне ми цялата сила, за да съдържа миглите ми да не запърхат, докато поемах аромата на одеколона му. По дяволите, мирише хубаво.

Изпъвайки раменете си назад, показвайки му своето предизвикателство, попитах:

— По този начин ли сваляш жените си? Манипулирайки ги?

— Манипулирайки? — той се захили. — Не бих го нарекъл така.

— Тогава как би го нарекъл? — попитах го сухо.

— Принуда. — Той повдигна рамене и ми намигна. Мразех него и тъпото му секси намигване. — Сега, сложи малките си крака върху моите — нареди отново той.

— Не съм дете — посочих аз. Очите му проблеснаха с чувство за хумор, сякаш искаше да каже „Държиш се като такова“, но мълниеносния ми поглед, с който го погледнах, го спря.

Устните му се стегнаха, сякаш се бореше с желанието си да се разсмее.

— Не, но краката ти те болят. Опитвам се направя това, доколкото е възможно, без болка и без усилие за теб.

Сумтейки, сложих голите си крака върху всяка от лъснатите до блясък обувки и обвих ръцете си отпуснато около врата му. Групата започна да свири някаква бавна джазова песен и Паркър ни раздвижи бавно, моето тегло върху краката му изглежда, че изобщо не го притесняваше. Главата ми се наведе, за да избегна контакт с очите му. Не можех да погледна към него. Той беше прекалено красив и плашещ, всичко наведнъж.

— Толкова ли съм грозен? — пошегува се той, притискайки ме по-силно.

Отново извъртях очите си.

— Не. Мисля, че знаеш, че не си грозен, Паркър. — Повдигнах главата си и срещнах погледа му направо, давайки всичко от себе си, за да скрия смесените чувства, които изпитвах. Той се усмихна арогантно. Знаеше, че изглежда добре. Нямаше нужда от мен, за да му кажа това, но така или иначе му харесваше да ме накара да го кажа.

— Много си красива тази вечер — прошепна той.

— Благодаря. Ти също. — Поклатих глава. — Искам да кажа, че изглеждаш представително — коригирах себе си.

— Изглеждаш малко разсеяна. Добре ли си?

— Добре съм — отрязах го аз, без да го искам. Ох, защо не можех да се сдържам? — Съжалявам. Просто съм уморена, това е всичко.

— Знаем... — Той повдигна главата си, сякаш търсеше следващите си думи, преди да я свали и отново да срещне очите ми. — Знаем, че това може да е странно, но... Мисля си много за теб. И дори и да не искаш да излизаш с мен... аз съм твой приятел. И ако имаш

нужда да поговориш с някого, за каквото и да е, аз съм на разположение.

Оставих главата си да се наведе отново, а очите ми се насълзиха. Не можех да му позволя да ме види по този начин. Само ако знаеше през какво преминавах... е, той щеше да разбере достатъчно скоро. Той ми обеща приятелство, когато животите ни щяха да бъдат свързани завинаги от друго човешко същество, за чието съществуване все още не знаеше. Премигнах няколко пъти и изчистих размазването от очите си.

Повече не проговорихме, докато песента не свърши. Слязох от краката му и той ме поведе към тази страна на дансинга, където беше оставил обувките ми. Краката ми се чувстваха малко по-добре след кратката почивка от токчетата, взех ги и ги обух.

— Благодаря за танца. — Паркър се усмихна, кимна ми отсечено и след това се обърна отдалечавайки се. Искях да го хвана, да го спра, но не бях готова. Сякаш всеки път, когато помислях да му кажа, че съм бременна с детето му, гърлото ми се свиваше. По дяволите.

— Добре ли си?

Подскочих от гласа на Джоуи.

— Мамка му, изплаши ме. — Дишах тежко, слагайки ръката си върху гърдите ми.

Джоуи застана до мен, едната му ръка беше пъхната в джоба на панталона му, а другата държеше студена бутилка с бира.

— Мисля, че той те харесва — отбеляза той, повдигайки ръката с бирата, за да посочи, че говори за Паркър, който сега говореше с Джон и Еди. Паркър слагаше отново вратовръзката около врата си, докато фотографът чакаше, за да направи снимка на трима им.

Не бях казала на Джоуи за бебето. Буквално, Еди беше единствената, която знаеше.

— Да, просто увлечение. — Опитах се да го изиграя равнодушно, но кафявите очи на Джоуи ме погледнаха остро и устата му се изви.

— Ммм-хмм — измънка той, преди да отпие от бирата си. — Вие се дебнете един друг през цялата вечер. Но, хей, това е просто увлечение. — След тези си думи той целуна бузата ми и се отдръпна. Обърна се и ми се усмихна меко. — Момиче, накарай го да се потруди. Момичетата като теб си заслужават.

Тогава той се отдалечи, оставяйки ме с широка усмивка на лицето, и със сълзи в очите.

Шибаният Джоуи.

Вечерта се изнизваше, изпълнена със смях, питиета и страхотна музика. Когато Еди не беше до Джон, аз бях, напътствайки го през масата от хора, и представяйки го. Бях впечатлена колко лесно Джон завързваше разговор... и тогава си спомних, че той е като специалист по всичко, бъдейки отраснал във ферма за коне и адвокат.

Когато Еди го пое отново, се насочих към бара и поръчах на Джен вода, която ми се усмихна с фалшива усмивка. Откакто ѝ казах, че приятелят ѝ, Дюк, ме беше питал дали ще му позволя да ме прекара, тя не беше най-големият ми фен. Може би трябваше да ѝ го кажа по деликатно, но тя беше кучка и се опитваше да се пошегува на гърба на Еди. Никой не се закача с най-добрата ми приятелка. Докато я гледах как ми наливаше водата, се намусих. Точно сега бих убила за една бира.

— Без пиене тази вечер? — попита дълбок глас и главата ми се завъртя. Паркър се усмихваше надолу към мен, а очите му проблясваха. Не беше трудно да видя, че е замаян. Случило се е бързо.

— Не... не съм в настроение тази вечер.

— Или всяка друга вечер през последните няколко седмици. Какво става, Ник? Сложила си няколко килограма и се опитваш да ги свалиш? — попита хапливо Джен, докато ми подаваше чашата ми с вода.

Срязвайки я със смъртоносен поглед, казах:

— Изобщо не. Знаеш ли, точно вчера Дюк ми каза колко невероятно изглежда задникът ми. — Джен се втренчи в мен. Не я лъжех. Нейното пълно гадже-задник ми го извика през улицата, когато излизах от магазина.

Джен изсумтя и поклати глава презрително.

— За твоя информация ние вече не сме заедно.

— Ау... — потупах устните си аз. — Към кое нещастно копеле ще се насочиш сега?

Тя извъртя очите си, а след това премести погледа си към Паркър.

— Да ти донеса ли нещо, захарче?

Почти не можех да понеса фамилиарниченето ѝ.

— Аз също ще взема чаша с вода.

— Ти си кумът, нали? — попита Джен.

— Да, това съм аз. — Паркър се усмихна, докато Джен му подаваше чашата с вода през плота. След това тя се наведе над него, притискайки гърдите си заедно и практически залепвайки ги за лицето на Паркър.

— Имаш ли нужда от дама за сватбата?

— Ъ... — Веждите на Паркър се извиха от изненада, а очите му се извъртяха.

— Знаеш... Ще свърша тук в десет. Бихме могли... да се помотаем, ако си свободен — измърка Джен.

Устата на Паркър се изкриви леко на една страна. Той ме погледна, а след това обърна тялото си към бара.

— Какво имаш предвид?

Отне ми секунди, за да осъзная, че устата ми висеше отворена, а очите ми бяха широко отворени. Какво, по дяволите, се случваше тук? Не можех да виждам и чувам това.

— Е, бихме могли да отидем у дома. — След това обърна главата си към мен. — Извини ни, Ники. Тук провеждаме личен разговор.

О... какъв намек. Бях й казала нещо много подобно, когато подслушваше разговора ни с Еди в бара една вечер преди няколко месеца. Обзалагам се, че си е умирала да насочи това към мен. Колко неоригинално за нея. Погледът ми се обърна към Паркър, чиито вежди все още бяха извити. Мамка му. Ако той искаше да изчука Джен, някакъв бял боклук, можеше да я има. И се приготвих да си тръгна.

— Джен... начукай си го — казах остро, преди да имам време да помисля за това. Само при мисълта, че ще е близо до Паркър, ме накара да искам да прескоча бара и да се справя с нея. Самоконтролът ми просто излетя през прозореца.

— Ники — изсумтя Паркър.

— Вие заедно ли се? — попита Джен, сякаш това беше най-нелепото нещо, което е можела да си представи.

— Не, не сме — изясних аз, докато стоях там и се взирах в нея и Паркър. — Не се срещам с мъже, които чукат боклуци.

О, Боже мой, не бях на себе си, но не можех да се удържа. Тази вечер нямах задръжки. Беше, сякаш се носех над тялото си, наблюдавайки с ужас как загубвах ума си.

— Ники — Паркър взе ръката ми, но аз я издърпах. Имах чувството, че главата ми ще експлодира. Хормоните ми, стресът от деня, и адски сексапилният Паркър Хейс, най-накрая бяха достатъчно близо, за да ме хванат. — Държиш се грубо — каза тихо той.

Главата ми се отметна назад, сякаш ме беше ударил. Груба? Той сериозен ли беше?

— О, е, прости ми — казах аз с противен южняшки акцент. — На всяка цена... — Направих жест към Джен. — Наслади се на вечерта със своя нов приятел.

След тези думи се понесох направо към къщата. Знаех, че Еди щеше да разбере, че си тръгнах, но трябваше да взема чантата си и да изчезвам отгук.

— Ники! — извика Паркър зад мен, но аз свалих токчетата си и се затичах. Бягането винаги е бил моят избор за кардио и докторът каза, че след като вече съм го правила редовно, бих могла да продължа дори и сега, когато бях бременна. Стигнах до задната веранда и се изкачих горе, когато стоманена ръка ме обгърна и ме дръпна назад.

— По дяволите, бърза си — Паркър дишаше тежко в ухото ми. — Какво си ти, шибан олимпийски бегач?

— Пусни ме — изсъсках, докато се опитвах да избягам от хватката му.

Той не ме послуша, вместо това ме повдигна и ме вкара в къщата, докато аз продължавах да се боря с него със зъби и нокти. Служителите на кетъринг се взираха в нас, докато той се отпрати през кухнята към спалните.

— Ще те убия! — изкрещях аз, докато удрях с юмруци по задника му.

— Тя обича грубия секс, не се притеснявайте — извика Паркър, докато вървеше надолу по коридора.

— Ще ти сритам задника — кипях аз, докато забивах нокти в гърба му. Това бе унизително.

— О, да, скъпа. Обожавам, когато ме заплашваш — извика Паркър, за да могат сервитьорите да го чуят.

Секунди по-късно вече се намирахме в гостната и той ме хвърли върху леглото, преди да се настани върху мен и да задържи ръцете ми върху леглото.

— Сега, какво, по дяволите, става с теб? И, по дяволите, не ме лъжи, Никол.

Стиснах устните си и извърнах лицето си от него. Първо, мразех, че използваше това име, защото колкото и да му бях бясна, то ми въздействаше. Да се възбудя, когато бях затисната под него и той ме наричаше Никол, просто правеше нещата по-лоши. Второ, какъв одеколон използваше? Подмокряше ли бикините ми заради Calvin Klein? И на последно място, защо е твърд? Ерекцията му бе притисната срещу мен, там където ме беше възседнал. Той едвам беше отпуснал някаква тежест върху мен, но позата му ме задържа от това да бъда способна да завъртя тялото си.

— Защо се държиш като лунатичка?

— Не съм — изплюх аз, срещайки погледа му, а моят собствен кипеше. — Извини ме, че не искам да гледам как сваляш Джен, градската кучка.

— Не я свалях — поясни той. — Тя ме сваляше.

— Ох... и ти се хранеше с тези боклуци.

— Не се хранех точно с това — подсмихна се той.

— Какво?

Устата му се изви в смайващо красива усмивка, което ме накара да поискам да го ударя в гърлото.

— Наслаждавах се на реакцията ти.

Изсумтах.

— Реакцията ми?

— На теб не ти хареса, когато тя започна да ме сваля. И на мен дяволски ми хареса това, че на теб не ти хареса.

Изстенах:

— Ох, моля те. Не би могло по-малко да ми пука.

— О, наистина ли? — попита Паркър.

Все още държейки ръцете ми върху леглото, той се наведе надолу и целуна нежно врата ми. Усещането за неговите топли устни върху кожата ми накара тялото ми да се извие и да изхленча. Мамка му.

— Не ме ли искаш, Никол?

— Не — изстенах, докато той захапваше плътта на рамото ми.

Освобождавайки едната ми ръка, неговата се спусна надолу и започна да повдига слоевете на роклята ми. След това ръката му се

плъзна нагоре по бедрото ми, карайки кожата ми да настръхне след нея. Сръчните му пръсти се плъзнаха, отмествайки копринените ми бикини и отърка влажната ми плът.

— Ммм — изстена той, а вибрацията накара да се стегна от желанието. — Никол, мисля, че лъжеш.

Докато тъмният му поглед срещна моя, облизах внезапно пресъхналите ми устни. Пръстът му се плъзна плавно над клитора ми, а очите ми трепнаха.

— Погледни ме — нареди той. Вече не се усмихваше... всъщност, изобщо не виждах никакъв хумор. Това, което виждах бе желание. Той ме искаше също толкова силно, колкото и аз исках него. Знаех, че трябваше да му кажа за бебето, но част от мен знаеше, че това можеше наистина да е последният път, когато го виждах. И ако го видя отново, след като разбере истината, това може би щеше да бъде само заради бебето. Точно сега, точно тук, той искаше мен. Разбивайки устата си в моята, тялото му се отпусна върху мен и се изгубихме в пристъп на желание и нужда. Минута по-късно, Паркър се изгуби под воланите на роклята ми, бикините ми бяха разкъсани и хвърлени на пода, а устата му ме погълна.

Ръцете ми хванаха в юмрук завивката на леглото, докато гърбът ми се изви и аз изплаках в екстаз. Паркър не облизваше нежно... той смучеше и захапваше и в един момент той повдигна устата си и прониза болезнената плът със силната си ръка. Изкрещях шокирана, но стиснах зъби, когато устата му се завърна и ме изпрати в оргазъм.

— Шибани шибаняци! — изплаках аз.

Внезапно той се изправи и дръпна глезените ми така, че задникът ми застана на ръба на леглото. Повдигайки ме върху треперещите ми крака, той ме завъртя и започна да откопчава роклята ми. Когато тя падна на пода, езерце от плат и дантела на краката ми, той бързо откопча сутиена ми без презрамки и го хвърли настрана. Още веднъж аз бях гола пред Паркър Хейс.

— Завърти се — нареди той, а гласът му беше почти ръмжащ.

Направих това, което поиска, гълтайки корема си, докато го правех. Бях сложила малко килограми, ясно бе, но за щастие все още не ми личеше. Но не исках да поемам никакви рискове, той да забележи. Когато застанах с лице към него, той поклати главата си и се засмя самодоволно, почти злокобно.

— По дяволите, красива си — изръмжа той.

Вдишах дълбоко и дълго, когато горещината на погледа му ме удари. Не знаех какво да направя с цялото това желание, което изпитвах в момента; беше горяща, усукваща болка, която усещах, сякаш щеше да ме погълне във всеки един момент, да ме съсипе.

— Съблечи ме — нареди Паркър, а тонът му нищо не подсказваше.

Спомних си как направи това първия път, когато бяхме заедно. Как изглеждаше, сякаш изключил чертите на лицето си, изглеждайки равнодушен. Това ме подлуди. Това ме накара да пожелаая да направя всичко, за да направя желанието му видимо.

Ръцете ми се повдигнаха към вратовръзката му и започнах да я разхлабвам, погледът ми се местеше между очите му и това, което правех. Когато най-накрая я магнах, я хвърлих настрана и бавно се разходих около него, оставяйки едната си ръка да се плъзне по гърдите му. Отзад свалих сакото му, занесох го до стола на бюрото и го сложих. След това, докато вървях обратно, си откраднах време, оставяйки го да напълни очите си. Докато откопчавах ризата му, устните му внимателно докоснаха бузата ми и той се наведе леко към мен. Краката ми трепереха, но стегнах коленете си и се задържах стабилно. Неговият проклет одеколон ухаеше невероятно, карайки болката, която тътнеше през тялото ми, да се засили. Трябваше да разбере марката на този одеколон. Можех да я пръскам над леглото си, когато него нямаше да го има.

Най-накрая, след време, което чувствах като вечност, свалих ризата му. Неспособна да устоя, се наведох и положих целувка върху твърдите му гърди, оставяйки долната си устна да се влачи по топлата му плът. Хвърлих ризата му настрана и застанах зад него. Притискайки гърдите си срещу твърдия му гръб, сдържах хленченето, което искаше да се откъсне от мен заради допира. Гърдите ми бяха пълни и натежели, зърната ми бяха твърди; бях сигурна, че ако спусна ръката си надолу и се докосна, щях да свърша. Протягайки се около него, започнах да откопчавам колана му, докато целувах и ухапвах плътта на гърба му. Той издаде дълбок гърлен стон и се усмигнах, знаейки, че не можеше да се отдръпне, и аз го бях изтръгнала от него. Докато свличах панталоните му надолу над неговия апетитен задник

— и за мъж, той определено имаше апетитен задник — не можех да се сдържа да не ухапя дясната му буза.

Той изсъска, докато се обръщаше и ме изправяше. Завъртайки ме, той удари гърба ми в гърдите си и ме понесе право към бюрото, изритвайки панталоните и боксерите си настрана, докато вървеше. Ръката му стисна гърдите ми, докато ухапваше врата ми. Навеждайки ме над бюрото, плесна дупето ми, а щипането ме накара да издам стон на удоволствие.

— Нямах шибана идея колко много ноци съм прекарал, мислейки за теб, точно по този начин, Никол. Гола, влажна и готова за мен да те чукам.

Възвръщайки остроумието си, бутнах дупето си назад, подканяйки го да...

— Аууу! — изплаках, когато той плесна другата ми буза.

— Желаш ли ме? — попита той.

— Да, моля — умолявах аз.

— Чакай точно тук. Трябва да взема презерватив. Не. Мърдай.

— Нямах нужда — казах аз, бездиханна. — Освен ако не мислиш, че може да имаш нещо — добавих аз.

— Аз съм чист. Сигурна ли си? Ползваш ли нещо? — попита той, докато прокарваше главичката на пениса си около входа ми.

— Да — изстенах аз, докато се бутах назад. Това беше лъжа, но бях бременна с детето му, затова на теория ползвах нещо и ако той беше имал нещо първия път, когато правихме секс, аз вече го имах. Той използва едната си ръка, за да направлява главичката на пениса си към клитора ми, където го потриваше назад и напред. С другата си ръка стисна задника ми, силно.

— По дяволите, толкова си влажна — издиша той. — Готова ли си за мен, принцесо?

Отново с тази глупост с принцесата. Обръщайки главата си, го погледнах с поглед, който можеше да накара твърдостта му да се сбръчка, но скоро след като очите ми срещнаха неговите, той ухапа устни и се тласна в мен. Бюрото се удряше в стената, докато Паркър се движеше в мен, отново и отново, ръцете му държаха бедрата ми, пръстите му се впиваха в плътта ми. Бях толкова близо до това да свърша, ноктите ми се впиваха в дървото на бюрото, докато се задържах с цената на всичко.

Тогава, той отново плесна задника ми и аз го пуснах, стенойки, докато той изсумтя и застина зад мен. Бях твърде отпусната върху бюрото, опитвайки се да нормализирам дишането си. Паркър внимателно разтриваше гърба ми, докато дишаше тежко, но не излезе. След няколко минути той ме остави и взе риза от куфара върху пода, и започна да ме почиства.

— Чиста е — каза ми той, държейки ризата. Когато приключи, той хвана ръката ми и ме поведе към леглото. Издърпвайки покривката, той легна и се отдръпна, за да мога да се присъединя към него. Захапах устната си, несигурна какво да направя. Би било лесно да легна при него, но имаше огромна, животопроменяща информация, която трябваше да му кажа. Внезапно се почувствах виновна.

— Може би трябва да се облека — казах аз, докато потърсих дрехите си.

— Докарай шибания си задник в това легло, Никол. Сега — настоя той, все още държейки покривката и чаршафа вдигнати, за да мога да легна до него.

— Паркър, аз...

— Сега — прекъсна ме той.

Стенойки, легнах в леглото и бутнах дупето си към него. Той бързо ме покри и притисна по-близо така, че бяхме като лъжички.

— Какво правиш с мен, Никол? — прошепна той.

Стомахът ми се стегна, докато той продължаваше да шепне колко красива бях. Той ми казваше как е мислил за мен всеки ден, след като бяхме заедно в Ню Йорк.

Думите му ме изплашиха; не исках да ми пука за него. Да ми пука за него означаваше, да се отворя към него по начин, по който никога не бях го правила досега. Това означаваше да му позволя да го допусна до себе си. Устните му одраскаха кожата ми, ръката му се движеше нагоре и надолу по бедрото ми.

— Паркър, аз...

— Шшт — изшътка ми той. — Само знай... аз не правя това.

— Да правиш какво? — попитах аз.

— Гушкане.

Тялото ми се стегна. Мамка му... гушкахме се. — Направихме това първия път, когато бяхме заедно.

— Знаем — отговори простичко той.

Какво означава това? Че аз съм единственото момиче, с което се е гушкал?

— Не трябва да го правим — казах аз.

— Да... трябва — прошепна той, докато ме придърпваше здраво към себе си. Вечерта беше един вихър. Нямах намерение да спя с него. Но хормоните ми бяха повредени и с наскоро задоволеното ми либидо, открих себе си отпусната и очите ми се затвориха, докато лежах в топлите силни ръце на Паркър Хейс.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ПАРКЪР

Чичо винаги ми казваше: „Очаквай лошото и се надявай на най-доброто“. Затова тази нощ очаквах Ники да ме пренебрегва и да не ми даде никакво време през деня. Надявах се да свърша дълбоко заровен в нея и тя наведена пред мен. Доволен бях, че надеждите ми се превърнаха в истина. Тя успя да ме пренебрегва през по-голямата част от партито, но от време на време я хващах как гледа към мен през пространството, преди бързо да отмести погледа си настрани. Изглеждаше притеснена и загрижена. Не можех да заложа ръката си, но имаше нещо различно в нея.

Докато я наблюдавах как се унасяше в сън, усещането беше точно по начина, по който беше през първата ни вечер заедно. Спокойно. Мирно.

Вечерта, която прекарах заедно с Ники в Ню Йорк преди месеци, бе нещо, което никога нямаше да забравя. Представата на тялото ѝ във ваната с мен, блясъкът на кожата ѝ, цялата влажна и насапунисана, ме караше да се надървям всеки път, когато мислих за това. Това беше вторият път, когато правихме секс.

Третият път беше в леглото и тогава си дадох време с нея. Отпуснах се бавно в нея, но се притиснах силно към нея, за да мога да стигна колкото можех по-надълбоко. Тя се вкопчи в гърба ми и стисна задника ми, докато стенеше и мяукаше от удоволствие. Това беше най-красивото нещо, което някога съм виждал. Последният ни път я взех силно и бързо. Завързах ръцете ѝ за таблата с вратовръзката си и я чуках, сякаш от това зависеше животът ми. След това тя се срина върху леглото. Никога преди не съм харесвал частта след секса — да се държим един друг и да лежим заедно в леглото. Но с нея... не се поколебах. Дръпнах я към себе си и тя сложи главата си върху гърдите ми, и плъзна единия си крак над бедрото ми. И докато дишането ѝ се забавяше, и тялото ѝ се отпускаше, част от мен също се отпусна за първи път от много време.

Когато на следващата сутрин се събудих, тя не беше в леглото с мен. Вече се беше върнала в стаята ѝ с Еди, за да опакова багажа си. И това беше краят. Нямаше игриви погледи и втренчени погледи... нямаше нищо. Тя получи това, което искаше, и беше напълно готова да се прибере у дома. Последният поглед, който получих от нея, беше на летището, преди тя и Еди да се качат на борда на самолета си. Тя гледаше навсякъде и всеки освен мен. Но когато си взимаше довиждане с мен, държейки ръката ѝ, така сякаш щяхме да го направим след бизнес среща, аз се усмигнах.

— Е, беше ми приятно да се запознаем, Паркър — каза тя сковано.

Поемайки ръката ѝ, се наведох надолу и я целунах леко, повдигайки очите си към нея, погледът ѝ беше съсредоточен в мен, а устата ѝ бе леко разтворена.

— Беше прекрасно да се запознаем, Никол.

Тя си пое остро дъх, но бързо се овладя и издърпа ръката си. След това с Джон наблюдавахме как тя и Еди изчезнаха в летището.

Докато затварях очите си с нейното тяло до моето, исках да говоря с нея за нас. Знаех, че няма „нас“ знаех, че живеем далече един от друг, но можехме да опитаме... нали? Така или иначе, тази глупост с това да ме игнорира трябваше да спре. Но преди да мога да заговоря, спокойствието се спусна над мен. Заспиването никога не е идвало толкова лесно при мен. Съзнанието ми винаги препускаше; никога не почиваше. Но точно сега, там имаше спокойствие. Отидох при него и го оставих да ме придърпа. И последната ми мисъл преди съзнанието ми да изключи бе, *ще говорим на сутринта.*

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

НИКИ

Вървах по коридора, сякаш подът беше направен от яйчени черупки, държейки токетата си в ръка. Не успях да намеря сутиена си в тъмното и знаех, че бикините ми са скъсани, затова дори не си загубих времето да ги търся сляпо. Еди щеше да е възхитена да ги намери, когато почистваше стаята, след като Паркър си тръгне. Нямах търпение за този разговор. Бързо и тихо успях да облека роклята си и да вдигна ципа в по-голямата му част, без да събудя Паркър. Не исках да събудя никого. Точно стигнах до вратата към кухнята, когато чух:

— Пътят на срама?

Почти изскочих от кожата си.

— Джон, какво, по дяволите? — изсъсках аз. — Изкара ми акъла!

Чух няколко стъпки и след това бях заслепена, когато светнаха лампите в кухнята.

— Шибаняк — прошепнах под носа си. Трепнах и стиснах очите си.

— Сбогува ли се с него? — попита Джон, докато си сипваше чаша с вода. Беше облечен в памучно долнище на пижама, но без горнище. Беше привлекателен мъж, мускулест и с широки рамене, но точно сега, след като ме изплаши, и се опита да ме заслепи, той изглеждаше като изчадие на Сатаната.

— Просто се измъкна от него?

— Не — излъгах аз. — Казах довиждане. — За тази вечер имах резервен план. Знаех, че имаше шанс да се изплаша и да не кажа на Паркър за бебето. Затова, подготвена за най-лошото, аз му написах писмо. Минавайки покрай Джон, влязох в килера, за да взема чантата, която бях взела със себе си. Извадих плика, върнах се при Джон и се усмихнах.

— Би ли му дал това, моля те?

Очите на Джон се преместиха от мен към плика и след това отново към мен. Кимна отсечено, уверявайки ме, че ще предаде

писмото на Паркър заради мен, постави чашата си на плота, докато се изправяше и поемаше плика.

— Благодаря.

Кимнах и се насочих към входната врата.

— Хей, Ник — каза Джон и аз се обърнах към него. Веждите му бяха смръщени, докато вървеше към мен. — Добре ли си?

— Да — засмях се аз. — Тази вечер почти не пих. — Още една лъжа. Не бях пила нищо.

— Нямам това предвид. Знам, че може би звучи странно, но ти си като сестра на Еди. И това те прави важна за мен. Надявам се, че знаеш, че и двамата сме тук, ако имаш нужда от нещо.

Пристъпвайки към него, го прегърнах и се усмихнах.

— Благодаря, Джон. — Наистина го оценявам.

Тогава, в опит да преглътна чувствата си, казах:

— Партито беше хубаво.

— Да... беше — съгласи се той.

— Направи удар — коментирах аз. — Холи Спрингс е щастлив, че те има.

Той изсумтя.

— Също и Еди — добавих аз. — Радвам се, че се върна за нея. Знам от какво се отказа, за да го направиш.

Погледът му се наведе към пода, преди да срещне отново моя.

— Не съжалявам, Ник. Нищо, което бих постигнал в живота си, не би струвало нещо без нея.

Целунах бузата му. Обичах този мъж заради начина, по който обичаше моята най-добра приятелка. Така с Джон бяхме свързани. Обичахме Еди Джеймс и щяхме да направим всичко, за да я видим щастлива.

— Ще се видим по-късно.

След това напуснах къщата на Еди и плаках по целия път до дома.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

ПАРКЪР

Бяхме на половината път до летището и в колата беше тихо. Еди пътуваше с нас, настоявайки да седна отпред с Джон. Когато тази сутрин се събудих, бях ядосан. Ники си беше тръгнала. Защо тази жена продължаваше да бяга от мен? Това беше дяволски вбесяващо. Мислих да поискам от Джон да ми даде адреса и да щурмувам мястото ѝ, но се отказах. В някакъв момент трябваше да намаля загубите. Не беше като през тези месеци да не се бях опитвал да се свържа с нея. Това беше последната капка. Тя не ме искаше. Трябваше да го приема и да продължа. Но дори и да го знаех, не беше толкова лесно. Ники не беше момиче, което просто да забравиш. Нямах съмнение, че винаги щях да сравнявам всяка жена, която докосвах, с нея.

— Ето, човече — каза Джон, изваждайки ме от мислите ми, докато изваждаше плик от джоба на самото си.

Изсумтях, докато го взимах от него.

— Леле, скъпи. Написал си ми още едно любовно писмо ли, Джон? Не трябваше да ми го даваш пред Еди. Тя може да ревнува.

— Не, този път не съм писал писмо. Това е поема — засмя се той. — Това е поема за това колко мека е кожата ти и как блестят очите ти, когато свършваш.

— Това е някаква голяма глупост, човече — засмях се аз.

— Вие двамата сте нелепи — засмя се Еди от задната седалка.

— Не знаеше, че имаш някаква конкуренция, нали, Еди?

— Треперя тук отзад в ботушите си — каза тя.

— Не, човече... шегата настрана, това е от Ники — каза Джон. Очите ми се присвиха, докато поглеждах надолу към плика в ръката ми. Бях толкова разочарован, че исках да го смачкам като кен от изпита бира. — Тя ми го даде снощи, преди да си тръгне.

— Ти си я видял?

— Хванах я... повече или по-малко.

Погледнах назад към Еди, а тя беше ухапала долната си устна.

— Знаеш ли какво пише? — попитах я аз.

— Мисля, че да — каза тя, все така тихо. — Трябва да го прочетеш.

Погледнах към Джон и той присви рамене. Очевидно той не знаеше какво пише. Мамка му. Отворих плика, издърпах листа и го разгънах. Какво, по дяволите, може да ми каже в това писма, което не е могла да ми го каже в лицето? Сигурно бе разкарване — приятно пътуване, загубеняк. За това се бях подготвил. Завъртях врата си от едната страна на другата, докато чух изщракване. Нека отхвърлянето започне.

Паркър,

Това писмо е моят резервен план, в случай че не мога да кажа в лицето ти, това което трябва да кажа. Само знай, че никога не съм искала, това да се случи и не очаквам нищо от теб, но мисля, че правилното нещо да направя е да ти кажа. Ти заслужава да знаеш.

Бременна съм.

Десет седмици, за да бъдем точни. Вече бях на доктор... това е истина.

Знам, че животът ти е в Ню Йорк и имаш нова работа. И както казах, аз не очаквам нищо от теб. Мога да се погрижа сама за това дете. И няма да те съдя и да негодувам, ако избереш да не участваш в живота на детето. Нито един от нас не го е планирал.

Съжалявам, Паркър. Наистина.

Ники

Лицето ми се вцепени, докато цялата кръв се оттече от него.

Тя е бременна.

С детето ми.

Ще ставам баща.

— Обърни шибаната кола обратно — казах аз, със спокойствието, което успях да събера, докато сгъвах писмото и го слагах в джоба си.

— Какво? — попита Джон.

— Обърни шибаната кола обратно и ме закарай до Ники — настоях аз, този път по-високо.

— Пич, ще пропуснеш полета си.

— Паркър...

— Обърни — прекъснах Еди, преди да се обърна с лице към нея. — Ти знаеше ли за това? — попитах я аз, а гневът и шокът бяха очевидни в твърдия ми тон.

Еди изпусна дълга въздишка.

— Разбира се, че знаех — призна тя. — Бях там, когато разбра.

— За какво говорите? — попита Джон.

— Ти не знаеш ли? — Отхвърлих главата си назад и започнах да се смея като луд. Това беше толкова нереално. Щях да ставам баща. Какво, по дяволите, човече?

— Ники е бременна, Костюмар — каза Еди.

Веждите на Джон се извиха, докато той завъртя главата си към мен.

— Мамка му.

— Да. Мамка му — съгласих се аз, прокарайки ръка през косата си.

— Паркър... — започна Еди. — Това не е лесно за нея. Семейството на Ники не е най-доброто и тази бременност попречи на амбициите ѝ. Просто... когато я видиш... моля те, припомни си това.

Правилно. Защото това засягаше само нея.

— Какво, по дяволите, трябва да направя? — попитах никого в частност; в действителност питах себе си. Бях преследвал това момиче с месеци, това което не ми даде никаква възможност, и сега тя ми казва, че е бременна с писмо. Наистина ли?

— Тя не очаква нищо от теб — заяви Еди и очите на Джон се присвиха. Очевидно реакцията ми не беше такава, каквато се е надявала да бъде. — Не е нужно да правиш нищо — добави тя.

— Еди... — започна Джон.

— Той ще откачи — посочи Еди. — Той не трябва да нахлува в дома ѝ. Тя няма никакви очаквания от теб, Паркър.

— И как, по дяволите, това ме кара да се чувствам? Да не си е мислила, че аз съм някакъв шибан безделник-несретник, който няма да иска да бъде част от живота на детето си?

— Не — гласът на Еди се повиши. — Тя разбира, че това не е част от плана ти.

— Еди... отново започна Джон.

— Разбира се, че не е! — изкрещях. Защо, по дяволите, виках? Тази новина ме удари като летящ влак и преди да имах възможност да го осмисля, Еди подпали задника ми.

— Ами, ако разбереше, и никога повече не разговаряше с нея, за нея това няма да е шок — извика в отговор Еди, а гласът ѝ се пречупи от чувствата. Сериозно. Тя трябваше да се овладее. Аз бях този, който имаше момент на паника. — Няма да бъдеш първият безделник-несретник-баща, с когото се е сблъсквала!

Внезапно колата се отклони и спря.

— Излизайте. И двамата. Сега — нареди Джон.

С Еди се спогледахме един друг и Джон извика:

— Сега!

И двамата излязохме и отидохме при него до вратата на шофьора. Ръцете на Еди бях скръстени пред гърдите ѝ, докато тя се облегна върху колата. Аз пъхнах ръцете си в джобовете, стискайки писмото с дясната си ръка.

— Еди — започна спокойно Джон. — Скъпа, започваш с изводите. Паркър *буквално* точно преди пет минути откри, че ще става баща. И то в колата на път за летището.

— Знам, но...

— Трябва да му дадеш време да го преглътне. Ако изглежда, че подлудява, мисля, че е в правото си.

Еди присви устните си и свали поглед към земята. След секунди тя отпусна ръцете си.

— Прав си. — След това погледна към мен със сълзи в очите си. — Съжалявам, Паркър. Аз съм идиот.

— Всичко е наред — казах аз и кимнах. — Изглежда тя наистина съжаляваше. Еди Джеймс беше някой, на когото не можех да остана сърдит. Тя бе просто твърде... добра.

— Просто се притеснявам за нея. — Гласът ѝ трепереше от очевидните чувства. — Чувствам се много... закрилнически спрямо нея — обясни тя.

— Еди, аз не искам да я нараня — казах искрено аз. — Не знам дали ти е казвала, но се опитвах да говоря с нея през последните два

месеца. Тя продължаваше да ме отблъсква.

Еди въздъхна:

— Паркър, тя не вярва на мъжете. Докато растеше нямаше много добър пример.

— Ау... когато вие, деца, играете добре, това стопля сърцето ми — пошегува се Джон. — Сега се прегърнете и се сдобрете — нареди той.

Еди полетя към мен и ме обгърна със силна прегръдка. Когато се отдръпва, тя се загледа в мен.

— Ники няма да те улесни в това — предупреди тя.

Изсумтях.

— Това изобщо не ме изненадва.

— Ще ти помогна с всичко, което мога — обеща тя.

— Аз също — добави Джон, давайки ми силно потупване по гърба.

— Просто запомни... животът ѝ взе драстичен завой. Тя се опитва да се справи, точно както и ти. Тя просто трябва да го направи с допълнителния ефект на хормоните от бременността.

Кимнах веднъж, преди всички отново да се качим в колата. Докато пътувахме към дома на Ники, се обадох в офиса и оставих съобщение, че съм хванал стомашен грип, и може да отсъствам за няколко дни. Отсъствието ми нямаше да се приеме добре, но с Ники трябваше да обсъдим някои неща. Когато затворих, облегнах главата си назад и затворих очи, опитвайки се да овладее чувствата си. Бях уплашен до смърт, ако трябва да съм честен. Да имам дете беше нещо, за което не мислих, че ще ми се случи още дълго време. Също така бях адски ядосан. Вече не се изненадвах от поведението ѝ снощи. Беше изплашена да ми каже. Тя нямаше вяра в мен.

Поемайки си дълбоко въздух си казах: *Стегни се, Паркър.*

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

НИКИ

Удари по входната врата ме накараха да отворя натежали очи. Бях спала само няколко часа и бях изтощена. Скоро след като стигнах до дома си, съблякох роклята си, облякох своят пухкав хавлиен халат и се строполих в леглото.

Още повече удари по вратата.

Затворих очите си, решавайки, че ще оставя който и да беше, да си мисли, че не съм у дома. Но ударите продължаваха и след това чух отключване.

— Мамка му! — задъхах се аз, докато отдръпвах одеялата и скачах от леглото. Някой разбиваше къщата ми. Бягайки до кухнята, сграбчих огромен касапски нож от поставката и обвих плътно дръжката с юмука си, докато се скривах зад плота. Когато вратата се отвори, надникнах над върха и стомахът ми се присви. Предпочитах да беше крадец. Паркър стоеше във всекидневната ми, оглеждайки се наоколо, главата на Еди се мушна вътре, а резервният ми ключ висеше от ръката ѝ.

— Какво става, по дяволите, Паркър? — изкрещях аз, докато се изправях. Той се завъртя, широко отворените му очи бяха стреснати от мен.

— Той ме накара да го направя! — защити себе си Еди, когато преместих погледа си към нея.

— Аз ще поема от тук, Еди — изръмжа Паркър, преди ръката му да се протегне и да затръшне вратата зад себе си, и да тръгне към мен.

— Обади ми се! — извика Еди отвън.

Все още държах ножа, когато Паркър ме приближи и сграбчи китката ми, издърпвайки ножа от ръката ми, и хвърляйки го в мивката. След това ме повлече след себе си във всекидневната.

— Сядай — нареди той, посочвайки разтегателния диван. Очите му бяха присвити, устата в твърда равна линия. Беше бесен. Предполагам, че беше прочел писмото ми.

— Не би ли трябвало точно сега да пътуваш обратно за Ню Йорк? — попитах аз.

— Седни, по дяволите, Ники — настоя той.

— Не! — извиках. — Не може просто да дойдеш в дома ми и да започнеш да раздаваш команди наоколо.

— Ники... — успя да каже той през стиснатите си зъби. — Моля те, седни.

С пухтене се отпуснах долу. Паркър отиде до масичката за кафе и седна на ръба ѝ, така че да бъде с лице към мен. Искрах да му кажа да разкара задника си от масичката за кафе, но реших, че точно сега не е времето за това.

— Прочетох писмото ти — започна той, а погледът му беше фиксиран в мен.

Преглъщайки трудно, попитах:

— И? — нямах идея какво да кажа. Не бях излъгала, защото казах, че не очаквах нищо от него.

Той преглътна.

— Всичко... здравословно ли е? Добре ли си?

Напрежението в раменете ми отслабна леко с внимателния му въпрос.

— Да. И двамата сме здрави.

Той кимна веднъж, сложи лактите си върху коленете, сложи главата си там сякаш дълбоко замислен. Преплетох пръстите си в скута, борейки се с желанието си да запълня тишината. Когато бъде готов, той ще проговори.

След няколко минути, той повдигна главата си и пое дълбоко въздух, преди да проговори:

— Защо отново избяга от мен тази сутрин?

Поклащайки глава, му отговорих:

— Бях изплашена, Паркър. И се почувствах зле, от това, което аз... което ние... направихме снощи, а аз още не ти бях казала за...

Очите ми се стрелнаха към неговите, когато спрях.

— За бебето — завърши той заради мен.

— Да — казах аз, преди да преглътна отново нервно. — Съжалявам, че ти казах това с писмо.

— Как ще направим това? — попита той.

— Да направим кое?

— Това. — Той посочи с ръка между нас.

— Какво? Ти и аз?

— Да, ти и аз — изсумтя той.

Очите ми се разшириха.

— Аз не мисля... искам да кажа... ние не можем. Няма ти и аз.

Той се изправи и прокара ръка през косата си, преди да се взре надолу към мен с поглед, който крещеше: *Глупости*.

— Има ти и аз.

— Ние спяхме заедно два пъти, Паркър. Това трудно може да бъде определено като ти и аз.

— И бебето... това за нищо ли се брой?

Почувствах как кръвта ми, започна да се вълнува.

— Разбира се, че се брой за нещо. Но между нас не съществува връзка.

— Да, правилно. — Той се засмя с леко пренебрежение — Снощи ти се чука с мен *и* преди два месеца, очевидно има нещо, което те привлича към мен. И сега, ти носиш детето ми и това не е достатъчно, за да се каже, че трябва да опитаме?

Гърлото ми започна да се свива, докато повдигането не започна да се надига в мен. Искях да му отговоря, но бях прекалено заета да се опитвам да преглътна желанието да повърна. Загубих. Изтичах от мястото си и надолу по коридора към спалнята ми и се хвърлих над тоалетната в голямата баня. Това шибано сутрешно неразположение беше кучка. Повръщах, докато ребрата не ме заболяха и дори и след като нищо не остана, тялото ми продължи да се напъва за още.

— Виждам, че снощи си яла гъста супа от краб — каза той в слаб опит да се пошегува. Протегнах ръката си и ударих крака му.

— Махай се — помолих аз между напъните.

— Няма шанс, скъпа.

Не можех да погледна към Паркър, докато той се движеше из банята, отваряйки шкафове, и изваждайки неща навън. След около минута и нещо той задържа хладна кърпа на задната част на врата ми с едната си ръка, а с другата разтриваше гърба ми. Всяка сутрин през последните няколко седмици бях седяла на пода в тази баня, повръщайки сама. И трябваше да призная, че беше приятно да имам някой, който да ми помогне... или най-малкото да се погрижи за мен.

— Приключи ли? — попита меко Паркър.

Сядайки, взех кърпата и избърсах устата си.

— Да. Така мисля.

— Искаш ли да се почистиш, докато аз отивам да ти донеса малко вода?

— Да, но ми донеси джинджифилова напитка. Има няколко кенчета в хладилника.

— Веднага. — Той кимна и излезе от банята.

Изправяйки се, измих зъбите си и влязох, за да се срещна с него в кухнята.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ПАРКЪР

Умът ми препускаше с хиляда километра в минута. Все още бях в шок, поне така си мислих. Бях мъж, щях да се грижа за детето ми и ако Ники ми позволеше, щях също така да се погрижа и за нея. Но да, дълбоко в себе си, моята същност бягаше наоколо като луд човек и крещеше: *Какво, по дяволите? Дете?* Отворих няколко шкафа, докато открих чашите и извадих една. Обръщайки се към хладилника, за да достигна до дръжката, вниманието ми беше привлечено от дълга снимка, с няколко кадри в нея, която беше върху вратата. Снимки от ултразвук.

Взимайки я, аз се наведох над плота и оглеждайки черно-сивите снимки, сърцето ми заби оглушително в гърдите ми. Това е то. Моето дете. То съществува. Страхът, който изпитвах се отдалечи, докато сърцето ми изглежда нарасна, преливащо от чувствата в гърдите ми.

— Аз съм само на десет седмици. Можем да разберем пола, когато съм в двадесетата. Шестнадесетата, ако сме късметлии.

Тя стоеше до плота, наведена, дъвчеше долната си устна, докато ме наблюдаваше как се вирах в снимките на бебето ни.

— Искаш ли да разбереш? — попитах аз, а гласът ми беше дрезгав от чувствата.

Тя присви рамене.

— Да.

Позволих си да се изгубя в мислите си за няколко секунди, преди да осъзная, че тя имаше нужда от напитката си.

— Хей, седни. Ще ти донеса напитката.

Докато бях зает да ѝ сипвам напитката, тя се качи на едно от бар столчетата на плота. Когато ѝ подадох чашата, тя отпи бавно и присви устните си след това.

— Това спасява живота ми тези дни.

— Толкова лошо ли е сутрешното неразположение?

— Да, но само след като се събудя. Изчезва доста бързо — каза тя, преди да отпие още веднъж. Очите ми се спуснаха по тялото ѝ. Халатът ѝ беше отворен леко горе и разкриваше извивката на гърдите ѝ.

— Ах, ти перверзник — засмя се тя, привличайки вниманието ми към лицето ѝ. — Ти току-що откри, че ще ставаш баща и се възбуди.

Засмях се.

— Не мога да се сдържа. Имаш невероятни гърди, Ники.

Заобикаляйки плота, аз я завъртях в стола ѝ така, че да застана между краката ѝ. Тя погледна към мен, нейните сини очи бяха пълни с несигурност.

— Кажи ми точно сега, че не ме желаш — подразних я аз. — Кажи ми, че нашето време заедно не е било невероятно, и че не означава нищо. Независимо какво казваш, аз ще бъда тук за детето. Аз не съм непрокопсаник. Ще се погрижа за това, което е мое. Но мисля, че си дължим един шанс, за да разберем дали може да се получи между нас.

— Паркър, аз...

— Ники — спрях я аз. — Мислих за теб всеки шибан ден от месеци. Обаждах се, изпращах ти съобщения, писах ти във фейсбук. Щастлив съм за нашите най-добри приятели и исках да бъда тук, за да празнувам с тях, но единственото нещо, заради което нямах търпение, беше да те видя. Искам те. Знам, че си изплашена... Знам, че има неща от миналото ти, които те плашат, за да се довериш на мъж, но ми позволи да ти докажа, че аз не съм като повечето мъже.

Дъхът ѝ излезе със свистене, докато очите ѝ блестяха със сълзи.

— Наистина съм изплашена — изплака леко тя.

— Аз също — казах ѝ аз, докато поемах лицето ѝ в ръката си и изтривайки сълзата ѝ с палеца си. И това беше истината.

— Как... как ще опитаме, Паркър? Ти живееш толкова далеч.

Въздъхвайки, потрих едnodневната си брада.

— Нямам всички отговори, Ники. Но заедно ще разберем. Обещавам. Просто... ни дай шанс, става ли? Не бягай повече от мен.

— Това е лудост. — Тя избърса лицето си. — Ние едва се познаваме един друг.

— Тогава трябва да се опознаем. Какви са плановете ти за днес? — Главата ѝ се отметна нагоре и очите ѝ се разшириха. — Какво?

— По дяволите! — изписка тя, докато слизаше от стола и се затича към спалнята си.

— Мамка му — възкликнах аз. Сигурно отново ѝ стана лошо. Затичах се след нея в спалнята ѝ, но тя не беше в банята, където си мислих, че ще бъде. Вратата на дрешника ѝ беше отворена и можех да я видя вътре как издърпа една рокля от закачалката ѝ.

— Трябва ли да ходиш някъде?

Хвърляйки роклята върху леглото, тя влезе отново в дрешника и излезе с чифт адски секси токчета.

— Имам обяд с баща ми. Ще му кажа.

Очите ѝ не искаха да срещат моите и изглеждаше толкова бледа, че се изплаших, че може да припадне. Хванах я, обърнах я и я принудих да седне на леглото.

— Трябва да се успокоиш — казах ѝ аз.

— Да не би да ми казваш какво да правя? — подразни се тя.

Веждите ми се смръщиха от непостоянното ѝ настроение.

— Да — отговорих просто.

Тя си пое дълбоко въздух и вдигна поглед към тавана.

— Той ще се ядоса.

— Изплашена ли си?

— Да — призна тя, а раменете ѝ се отпуснаха. — Рядко го виждам и мразя, че ще му съобщя новина, която няма да иска да чуе. Той има способността да ме накара да се почувствам като глупаво дете и казвайки ми, че съм бременна и неомъжена, ще налее масло в огъня.

— Тогава идвам с теб — казах ѝ аз и се обърнах, за да изляза от спалнята.

— Какво ще направиш? — изписка тя, докато се изправяше.

— Това е нашето бебе... Аз съм бащата. Трябва да бъда там.

— Не, Паркър... ти не разбираш...

— Разбирам идеално. Отивам да се преоблека.

— С какво?

— Чантите ми са до вратата.

Очевидно не ги беше забелязала, когато влязох. Веднъж щом бях преминал прага ѝ, нямах никакво намерение да си тръгвам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

НИКИ

Има няколко пъти в живота ми, когато можех да призная честно, че съм била уплашена до смърт, но да кажа на баща ми, че съм бременна, беше вторият, който всъщност идва след онзи момент, в който всъщност открих, че съм бременна.

Паркър караше моето Ауди ми в града, докато аз се опитвах да не хипервентилирам в седалката на пасажера. Свободната му ръка почиваше на бедрото ми и от време на време го стискаше; предположих, че това беше начинът му да ми вдъхне увереност. Поглеждайки към него забелязах, че той изобщо не изглеждаше нервен.

Щом стигнахме ресторанта, бързо се настанихме и Паркър попита сервитьора дали може да ми донесе джинджифилова напитка и малко солени бисквити. Нещо толкова малко, но така намислено, че просто исках да го разцелувам заради това. Имах нужда от време, за да обмисля по-ранния ни разговор. Той искаше да опитаме да имаме връзка и аз не бях сигурна как да се почувствам от това. Не исках мъж да бъде с мен, само защото носех детето му. Но всички тези мисли трябваше да отидат на заден план, докато премина през този обяд с баща ми.

Стомахът ми се присви; не бях сигурна дали от сутрешното гадене или от тревога, но независимо от какво, бисквитите, които Паркър ми поръча, помогнаха малко.

След като хапнах две бисквити, Паркър взе ръката ми в своята топла и погледът му срещна моя:

— Тук съм с теб, Ники. Независимо какво ще каже баща ти, независимо какво ще се случи, аз съм твоята опора. Аз ще те задържа изправена.

Кимнах няколко пъти и стиснах ръката му. Думите му означаваха за мен много повече, отколкото някога щеше да разбере. Опитвах се да се насладя на комфорта, който ми предлагаше Паркър, но въздухът

внезапно се промени и се напрегнах. Можех да усетя баща ми, докато влизаше в ресторанта. Престън Рийз притежаваше конгломерат за обработка на пластмаси. Притежаваше няколко компании, които бяха специализирани в производството на пластмасови продукти от кутии за храна до части за военните, използвани за съхранение и оръжия. Нетната стойност на активите на баща ми можеше да причини слабост в краката на някои хора. Дори и аз не знаех стойността, но знаех, че той разглеждаше парите като власт.

Докато приближаваше масата, той се забави, очите му огледаха Паркър, докато не попаднаха там, където ръката му и моята бяха съединени, и почиваха върху масата. Бързо се изправих и Паркър ме последва, заобикаляйки масата. Сложила най-добрата си усмивка, казах:

— Татко. Радвам се да те видя.

Целунах го по бузата, нашето обичайно, студено приветствие, и отстъпих назад, за да позволя на Паркър да се приближи до нас.

— Това е Паркър Хейс. Той е моят...

По дяволите. Какъв ми е той? Приятелче за секс нямаше да свърши работа. Бащата на бебето ми може би също не беше най-доброто представяне.

— Приятел — отговори заради мен Паркър. Това ли бяхме сега? Нашият по-ранен разговор вече беше сложил наименование като приятел и приятелка в съзнанието му? Нямах време да се изгубя в паниката си, защото *винаги учтивият* Паркър Хейс се протегна за ръката на баща ми, за да се здрависат.

— Приятно ми да се запознаем, господин Рийз. Чувал съм много за Вас.

Баща ми ме сръза с поглед, който значеше *Кой е този глупак?* Но протегна ръката си и пое тази на Паркър.

— Искане ми са можех да кажа същото и за теб, синко. — Баща ми, задник от А класата, както обикновено.

Паркър пусна ръката му и бързо обви ръката си около кръста ми, притискайки ме към себе си.

— Е, хубаво е, че най-накрая се запознахме.

Всички заехме местата си; Паркър издърпа стола за мен, преди да заеме своя. Баща ми поръча скоч и Паркър поръча същото. В този

момент буквално бих дала левия си яйчник, за да изпия нещо. Силно уиски можеше наистина да отпусне нервите ми.

— Е — започна баща ми. — За това ли поиска да се срещнем? За да мога да се запозная с твоя... — той премигна няколко пъти, сякаш мисълта го забавляваше — ... приятел?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ПАРКЪР

Вече мразех баща й. Той беше арогантен задник. И адски мразех как от момента, в който той влезе в ресторанта, тя замръзна. Имах това усещане за Ники от момента, в който я срещнах. Веднъж след като я имах, знаех, че я исках. И сега, след като носеше детето ми, никой нямаше да се ебава с нея. Дори не и собственият й баща.

— Част от това — каза Ники, преди трепереща да отпие от напитката си.

— Е, да продължим — каза баща й, махайки небрежно с ръка.

Ники прочисти гърлото си и си пое дълбоко въздух. Под масата, открих бедрото й и го стиснах, показвайки й, че всичко ще бъде наред, че съм тук за нея.

След секунда тя повдигна брадичката си почти предизвикателно и изправи раменете си назад. *Това е моето момиче.*

— Бременна съм.

Със сигурност не захароса истината и тя дори и не се опита. Някак си я обичах заради това. Тя може би беше уплашена до смърт, но нямаше да се страхува от това.

Баща й се облегна назад в стола си, очите му се местеха между нас.

— И предполагам, че този млад мъж е бащата? — И той се подсмихна.

Гневът ми се извиси.

— Този млад мъж е точно пред Вас — промърморих аз, — и името ми е Паркър. И за да отговоря на въпроса Ви, да, аз съм бащата.

— Знаем...

— Какво знаеш, Ники? — прекъсна я баща й. — Какво знаеш ти? — попита той снизходително. — Очевидно никой от вас не знае как се използват предпазни средства против забременяване. — Думите му бяха като метафорична плесница, защото Ники трепна. Гласът му беше повишен и хора от другите маси, които ни заобикаляха, погледнаха в

нашата посока. Ники седеше като дъска, ръцете ѝ бяха стиснати в скута ѝ. Трябваше да се опитам да се успокоя, за да накарам баща ѝ да направи същото. Тя нямаше нужда от това напрежение.

— Господин Рийз...

— Спести си глупостите, синко — прекъсна ме той в това време. — Мислиш ли, че дъщеря ми ще ти даде достъп до богатството си?

Веждите ми се извиха до линията на косата и трябваше да се боря, за да не се разсмея. Нямах представа, че Ники е богата.

— Татко — прошепна Ники на висок глас.

— Ники, очаквах повече от теб — продължи той. — Сега си се намерила в затруднено положение и аз трябва да се погрижа за теб и твоето копеле.

Думите му минаха през масата като камшик. Никога не бях чувствал такава ярост като в този момент. Бе почти заслепяващо и преди да осъзная, се изправих, столът ми падна върху пода, докато се навеждах над масата, за да срещна твърдия поглед на баща ѝ с моя собствен.

— Нека стане ясно, господине — кипях аз. — Това е *мое* дете и аз ще се погрижа за него, и също така ще се погрижа и за Ники. Затова може да задръжте проклетите си пари и да ги набутате във вашия тесен, арогантен задник.

Толкова по въпроса да успокоя нещата.

— Паркър — умоляваше ме Ники, докато дърпаше ръката ми, но още не бях приключил.

— И когато сте стар и самотен не идвайте да търсите дъщеря си и вашето внуче копеле, за да се свържете с тях. Защото това няма да се случи.

След това се изправих, издърпах портфейла си и оставих петдесетачка върху масата. Вдигнах скоча си и го изпих, преди да хвана ръката на Ники здраво в своята.

— Кажи довиждане, Никол.

Очите ѝ се преместиха от мен към баща ѝ, докато той се изправяше и наместваше вратовръзката си.

— Ти наистина си открила за себе си победител, Ники — отбеляза той подигравателно. — Никога ти не си имала незадоволено желание. — Той поклати главата си. — Но може би е време да ти позволя да се справиш сама с живота си. Може би този... — Той

прокара погледа си нагоре и надолу по тялото ми с поглед, изпълнен с презрителен хумор — може да де погрижи за теб. Но не съмнявам. Обади ми се, когато нещата отидат по дяволите.

— Паркър... ръката ми — каза меко Ники. Не бях осъзнал, че я бях стиснал толкова силно, и наблюдавахме как баща ѝ се отдалечава. Обърнах се с лице към нея и стиснах зъби, когато видях сълзите в очите ѝ, с които се бореше да не паднат. Изглеждаше толкова изгубена. Знаех, че е изплашена за бебето; за мен, който ѝ казва, че трябва да си дадем възможност. И сега баща ѝ буквално ѝ обърна гръб. Трябваше да ѝ напомня, че въпреки че всичко изглеждаше трудно, то щеше да се получи. Аз щях да направя така, че да се получи. Мислих това, което ѝ казах — аз щях да бъда опората ѝ. Щях да я задържа изправена.

— Добре ли си?

Тя не отговори, но кимна и тръгна да излиза. Дръпнах я обратно към мен и я прегърнах здраво, без да ми пука, че хората от другите маси ни наблюдаваха. Ръцете ѝ слабо ме обгърнаха и тя притисна глава към гърдите ми.

— Всичко ще бъде наред. Знам, че не ме познаваш добре, но искам да ми повярваш. Аз ще се погрижа за теб.

Тялото ѝ потрепери срещу моето, докато се поддаваше на чувствата. По дяволите.

— Ще ме закараш ли у дома?

Хващайки ръката ѝ, аз я повдигнах към устата си и я целунах леко.

— Всичко, което пожелаеш, скъпа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА НИКИ

Паркър ме накара да го насоча към най-близкия магазин и изчаках в колата, докато той влезе и купи нужните продукти за вечерята, която щеше да ми приготви. Да кажа, че обядът с баща ми не мина добре, щеше да е меко казано. Не мислих, че ще бъде, но и не мислих, че ще е чак такава катастрофа. Ако Паркър не беше там, можеше да мине по-гладко. Част от мен искаше да му се разсърдя, че се намеси по начина, по който го направи, но друга част от мен бе благодарна, че го направи. Той се застъпи за мен. Нещо, което никога не съм била в състояние да направя, когато ставаше въпрос за баща ми.

Щом се прибрахме в апартамента ми, Паркър сложи покупките върху плота и ме поведе към спалнята ми. Когато влезе в банята, вниманието ми беше привлечено от звука на кранчето на ваната, а след това той се появи.

— Ти — той ме посочи, приближавайки се — ще си вземеш дълга, гореща вана, красива жена.

Добре... дори емоционално изцедена, както се чувствах в момента, замрях при изявлението му. И горещата вана звучеше фантастично.

— Сигурен ли си? — попитах аз, докато изритвах токчетата си, вече готова да се подчиня на командата му.

Паркър се обърна към мен и разкопча отзад роклята ми, плъзвайки я върху раменете ми.

— Да — каза той. — Не идвай, докато не се съсухриш.

Слагайки лека целувка на рамото ми, той се обърна и излезе през вратата.

Веднъж щом се потопих в горещата вода, аз я оставих да отмие всичко. Не само мръсотията и потта, но и болката и страховете, които изпитах през деня. Баща ми се отрече от мен. Бях бременна и ужасена. Бъдещето ми бе един гигантски въпросителен знак. Но точно сега щях да се утеша от факта, че Паркър бе тук, приготвяйки ми вечеря.

След банята се намазах с какаово масло — за да спра потенциалната поява на стрии — и облякох халата. Когато се отправих към кухнята, в тигана се готвеше нещо, което миришеше невероятно, а Паркър се бе облегнал на плота, в едната ръка държеше снимката от ултразвука, а в другата бира. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, копчето на яката откопчано, а косата му бе безгрижно разрошена. Изглеждаше дяволски невероятно.

— Искаш ли да вземеш една със себе си? — попитах го, когато заставах до плота. — Мога да поискам копие.

Погледът му скочи към мен, преди да се спусне надолу по тялото ми, предизвиквайки трепет в корема ми.

— Бих искал — отговори той, преди да сложи бирата си на плота заедно със снимката и да пристъпи към мен. — Изглеждаш дяволски красива — прошепна той, наведе се и целуна врата ми. Топлата му уста по кожата ми изпрати тръпки по гръбнака ми. Тялото ми се разтопи към него и когато ухапи врата ми, изхленчих. След това той се отдръпна и се обърна обратно към печката.

— След малко вечерята ще е готова — каза той небрежно, сякаш току-що не запали пожар в бикините ви. Ами, не бях облякла никакви, но ако бях... те щяха да се подпалят. Устата му се изви леко, сякаш се опитваше да не се разсмее. — Седни, красавице.

Когато не можеше да ме види, му хвърлих гневен поглед, но реших, че тази игра може да се играе от двама. Завъртайки се бавно, отидох и седнах на един стол. Паркър беше сервирал чиния с нарязани краставици и бейби моркови. Издърпах леко халата си, така че да се отвори, разкривайки линията на гърдите си, и се облегнах назад.

— Ухае наистина добре — отбелязах аз, докато си взимах бейби морковче и го гризнах. Когато се обърна и ме забеляза, веждите му се повдигнаха.

— Също така изглежда наистина добре — отговори той, докато се обръщаше да изключи печката, преди да дойде при мен.

— Чудиш ли се как е на вкус? — подкачих го аз, а устата му се изви в палава усмивка. Завивайки около плота, той хвана стола ми и го завъртя така, че да застава с лице към него. Навеждайки се надолу, той прокара езика си над устните ми, докато едната му ръка се плъзна под плата на халата, и стисна една от гърдите ми.

— Ще разбере — промърмори той, преди да се изправи, да дръпне страните на халата и да го отвори. Плъзна го надолу по раменете ми, докато не се изхлузи и висна на гърба на стола. Тогава той коленичи на пода, хвана коленете ми и ги разтвори.

— Толкова дяволски красива — каза той, докато очите му гледаха в мен. Зърната ми се втвърдиха, когато ръцете му се плъзнаха бавно по бедрата ми, докато не стигна до дупето ми. Хващайки ме, той ме придърпа напред, така че гърбът ми се изви. Вдигайки крака ми върху раменете си, той целуна вътрешността на бедрата ми леко, последователно и след това атакува.

Паркър Хейс бе най-еротичният мъж, когото някога съм срещала. И ето ме тук, на стола, гола, с неговия красив език, облизвайки ме, сякаш бях проклета близалка. Ръцете ми се заровиха в косата му, докато той ме изпращаше в еуфория. Тялото ми се раздвижи около лицето му, умолявайки за повече, и той го достави, облизвайки, смучейки и захапвайки. И точно, когато бях на път да стигна върха, този сладък, чуден миг на блаженство, той се изправи и вкара два пръста в мен. Устата му срещна моята, влажна от възбудата ми, и аз изплаках. Обработвайки ме с два пръста, навътре и извън мен, той ме докара до ръба и ми позволи да падна отвъд.

Докато слизах от върха, задъхвайки се, Паркър извади пръстите си от мен и облиза всеки един, докато тъмните му очи ме наблюдаваха. Поклащайки глава, той се наведе надолу и засмука зърното ми в устата си, преди да се отдръпне и да засмучи другото.

— Вкусът ти е наистина дяволски добър.

Когато се изправих, той хвана халата и го сложи около раменете ми, помагайки ми да го облека отново. След като завърза колана, той се усмихна, повдигна ръката си и прокара пръст по бузата ми.

— Дяволски красива.

Той се отдръпна, а аз хванах ръката му.

— Може ли да пропуснем вечерята?

Желаех го сега. Исках го гол и в леглото ми.

— Не си се хранила добре цял ден. Нека първо те нахраня, красавице. — Той целуна челото ми и се отдръпна, докато аз се нацупих. — Не се притеснявай. Планирам да те имам за десерт.

* * *

Привлекателен, успешен, дяволски фантастичен в леглото и можеше да готви. Възможно ли бе един мъж да притежава толкова много... от всички добри неща? Седяхме на кухненската маса и поглъщах пилето, което Паркър беше приготвил. Беше божествено. Когато отхапвах, затворих очите си и леко изстенах. Когато ги отворих, Паркър се взираше в мен с мека усмивка върху лицето си.

— Какво? — попитах с пълна с храна уста.

— Ти стенеш. Харесва ми. — Той отхапи от собственото си пиле.

— Разбира се, предпочитам да бъдеш над мен, когато го правиш, но...

— Винаги има десерт — подразних го аз.

— Да, има го и това. Искаш ли допълнително?

— Не — отговорих бързо, потупвайки по стомаха си. — Напълних се. Беше наистина вкусно. Благодаря ти.

— Това е най-малкото, което можех да направя. Нямах намерение да избухна така пред баща ти. Нямах възможност да хапнеш нищо освен няколкото крекера.

Сведох поглед към чинията си, припомняйки си ужасните неща, които каза баща ми.

— Хей — каза Паркър и аз повдигнах очи към него. — Съжалявам.

— Няма причина да бъдеш. Той нарече бебето ни копеле.

— Не беше само това — каза Паркър, докато се изправяше, носейки чинията си към боклука, за да я изчисти. — Той говореше толкова... снизходително с теб. Искам да кажа, разбирам го. Ти си бременна и неженена... но ти също така си двадесет и четири годишна.

— Той се грижи за мен, Паркър — избъбрих аз.

Той се обърна към мен и свъси вежди.

— Разбрах това.

Страните ми пламнаха от смущението, което изпитах заради думите му. Да, аз бях типичното богаташко дете, което живееше на гърба на баща си. Знаех, че след като се дипломирам, и се прибера у дома, трябва да стана самостоятелна, да намеря собствения си път, но баща ми никога не се противопостави на плащането на сметките и аз

никога не съм го споменавала. Колата ми, апартамента ми, всичко... той плащаше за всичко това.

— Но сега аз ще го правя — добави Паркър след секунда. По един начин обещанието му ме утешаваше, а по друг — нараняваше.

— Имам добра спестена сума — добавих аз. — От конкурси, но с бебето... за известно време няма да бъда в състояние да правя това... ако изобщо някога мога отново. През годините натрупах една прилична сума. Конкурсите не плащат много пари, но фирмите ми плащаха да присъствам на събития или да им помагам с рекламата, затова се справях добре. Спестяванията ми не са достатъчни, за да ме издържат за дълго, но поне имам нещо.

Паркър сложи чинията си в мивката, обърна се и скръсти ръцете си.

— Това бебе няма да те спре, Ники. Ще ни бъде ли трудно? Да. Ще бъде. Но ние ще се справим.

— Как? — попитах аз, а гласът ми се повиши с октава, докато цялата-твърде-позната-паника се появи отново. — Продължаваш да казваш, че ще се справим, но как? Ние едва се познаваме.

Паркър отпусна ръцете си и дойде при мен. Издърпвайки стола от масата, а след това се отпусна, сядайки пред мен. Наведе се, взе краката ми и ги сложи в скута си. Въпреки паниката ми не можех да спра клепачите ми да потрепват, докато масажираше краката ми.

— Попитай ме нещо, което искаш да знаеш. Аз съм отворена книга.

Отваряйки очите си, срещнах неговите, докато той продължаваше да разтрива краката ми.

— Какво е второто ти име?

— Джоузеф.

Усмихнах се.

— Хубаво е.

— Продължавай — окуражи ме той.

— Рожденият ти ден?

— Първи април.

— Не може да бъде — засмях се аз.

— Какво? — попита той, поглеждайки ме.

— Терминът на бебето е на първи април.

— Наистина ли?

— Роден си на Деня на шегата? — попитах аз, игнорирайки го.

— Истинска история. — И той се усмихна самодоволно, но остана съсредоточен върху краката ми.

— Братя или сестри? — продължих.

Той издаде лек смях, който по някакъв начин звучеше мило. Сякаш въпросът го накара да се сети за нещо, което го правеше щастлив.

— Сестра. Мади. През пролетта завършва Кристофър Нюпорт университети — отговори той.

— Близки ли сте?

— Чуваме се почти всяка седмица. Или поне се опитваме.

Нещо, относно чутото, накара сърцето ми да се почувства стоплено. Той обичаше сестра си и беше добър брат. Защо да не бъде също така и отличен баща?

— С какво се занимават родителите ти?

Ръцете му се стегнаха около крака ми, преди да продължи да ги масажира.

— Майка ми почиства къщи, а баща ми ремонтира и инсталира септични ями.

Изчаках за момент да чуя дали ще каже „шегувам се“, но така и не го чух. Той просто продължи да масажира крака ми. Предположих, че мълчанието ми му е дало да се разбере за изненадата ми, защото той попита:

— Не е това, което си очаквала?

Паркър изглеждаше толкова класен, царствен, по един секси и мъжествен начин. Никога не съм предполагала, че не идва от семейство с пари.

— Не е това... — започнах, но спрях. Какво да кажа?

Паркър повдигна крака ми и го целуна нежно, преди да го сложи отново в скута си и да се заеме с другия.

— Когато ти казах, че двама могат да се справят... независимо от вероятностите... — Той изсумтя и поклати глава. — Знам това, защото съм го виждал със собствените си шибани очи. — Тъмният му поглед срещна моя и преглътнах тежко. Тонът му беше твърд, а погледът му бе сериозен. — Това — той посочи между нас — няма да бъде лесно. Но ако ми обещаеш, че ще дадеш всичко от себе си, че ще се опиташ силно, дори и да не искаш, имаш думата ми като на мъж и като баща

на детето ти, че ще направя всичко, за да те направя теб... нас... щастливи.

Сълзи се спуснаха надолу по лицето ми. Бях дяволски изплашена. Бях изплашена да скоча в това с него, когато имаше толкова много неща, които просто не знаехме. Бях изплашена да рискувам да се разкрия този единствен път към някого, който може да ме разочарова, нещо от което винаги съм се страхувала. Но от друга страна, аз му вярвах. Не вярвах, че Паркър Хейс е мъж, който дава празни обещания.

Избърсвайки лицето си, издърпах крака си от скута му, придърпах го върху стола, възседнах го, взех лицето му в ръцете си и притиснах устни в неговите. Ръцете му стиснаха халата ми, дръпнаха го и го отвориха отпред. Целунах го леко, гризнах устните му, докато притиснах бедрата си към неговите.

— Никол — прошепна той. — Свали го.

Имаше предвид халата. Бързо го изхлузих от себе си и го пуснах върху пода. Тъмните му очи се движиха нагоре и надолу по тялото ми, докато ръцете му стиснаха задника ми.

— Откопчай колана ми — нареди той. Докато ръцете ми се придвижиха към колана му и започнаха да го откопчават, той се наведе надолу и ме целуна от брадичката ми надолу към врата. — Скъпа, искам да вземеш твърдия ми пенис и да го извадиш.

Дишането ми се накъса, докато хванах ерекцията му и я извадих, погалих я, а погледът ми срещна неговия.

— Усещането е хубаво — изръмжа тихо. Ръката му се раздвижи и захлупи гърдата ми, палецът му внимателно мина над твърдото зърно. — Дяволски красива. — Той поклати глава сякаш в страхопочитание. — Най-красивото нещо, което някога съм виждал.

Сложих устата си върху неговата, неспособна да се сдържа. Ръката му хвана лицето ми и ме отблъсна.

— Никол, някакви други въпроси? — попита той, а погледът му бе тъмен и изпълнен с желание.

— По-късно — задъхвах се аз. — Точно сега просто искам да те почувствам — прошепнах аз, преди да се надигна и да го вкарам в себе си.

И докато бавно го яздех, защото силните му пръсти бяха впити в плътта ми, водейки ме, и докато се задъхвахме, и движехме в

неистовия ритъм на страстта, знаех, че бях пуснала в себе си Паркър Джоузеф Хейс. Не само физически, но го бях пуснала в себе си там, където никога досега не бях допускала мъж.

Паркър Хейс прокара своя път в сърцето ми.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ПАРКЪР

— Здравсти, големи татко — пошегува се Джон, когато влязох в неговото БМВ. Тази кола едно време беше бебчето му. Сега боята ѝ бе навсякъде на точки, благодарение на чакълестата алея. Тази сутрин се обади и попипа дали не искам да закусваме, преди да отиде в кабинета си.

— Мило — изсумтях аз.

Докато той изкарваше колата на пътя, попита:

— Как са... нещата?

Прокарвайки ръка през косата си, въздъхнах раздразнено. Бях напълно наясно с мащаба на това какво повличаше след себе си да имаш бебе, дори само от това къде живеехме Ники и аз. Но знаех, че можехме да се справим.

— Ще измислим нещо.

Усмихнах се, докато си спомнях как напуснах Ники в леглото, след като се събуди сутринта. Тя настоя да изляза и да я оставя да почине, затова след като ѝ занесох соленки и джинджифилова напитка, я оставих, за да може да поспи.

— Тя определено се е шашнала.

— А ти не си?

— Искам да кажа, че според мен това е нормална реакция, но мисля, че ще се справим.

— И какво ще се случи сега?

— Ние... все още го мислим. Очевидно, трябва да се справим с логистиката. Дали аз да дойда тук или тя да се премести в Ню Йорк? Такива неща.

— Какво казва тя? — попита той, докато влизаше в паркинга на закусвалнята.

Изчаках, докато излязохме от колата, и влязохме вътре, зад да отговоря.

— Не знам. Баща ѝ вчера ѝ каза, че я оставя да се справя сама, и след като той плаща за апартамента ѝ, тя трябва да се премести. Вчера се ориентирахме. Днес трябва да съставим план.

Следвах Джон по пътя към едно сепаре в дъното и точно бяхме на път да седнем, когато звънчето на вратата звънна и привлече вниманието ми. Влезе Дирк и се усмихна на сервитьорката зад плота така, че накара бузите ѝ да се изчервят.

— Копеле — промърмори Джон, докато сядяхме.

— Да, относно това — изсумтях. — Какво беше това миналата нощ с, ако се занесяш с нея, ще се наложи да се разправяш с мен?

Джон пренебрегна въпроса ми и даде на сервитьорката ни приятелска усмивка, докато тя слагаше пред нас две чаши за кафе и започна да ги напълва.

— Ще поръчаме бъркани яйца с бекон — каза ѝ той.

— Идват веднага — изчурулика тя, преди да се отдалечи.

Срязах Джос с поглед, който казваше: *Какво, мамка му?*

— Да не би току-що да поръча заради мен?

Той сложи малко захар в чашата си и разбърка, засмивайки се тихо на себе си.

— Е, благодаря, Джони — казах с най-добрия си женски тон. — Винаги съм искала мъжете да поемат контрола, да поръчват храната ми и да ме правят своя кучка.

Джон се разсмя по-силно.

— Бих казал, че имаш нужда от твърда ръка, Паркър.

— Дано да е дяволски добра закуска — предупредих го аз.

— Повярвай ми — каза той. — Поръчах ни най-доброто в менюто.

— Е... да се върнем на Дирк. Каква беше онази тъпня миналата нощ?

Джон отпи от кафето си, преди да отговори.

— Първата нощ, когато го срещнах, бе на някакво парти край реката и на практика той ми каза, че ще ми скрие задника, ако нараня Еди.

— Леле.

— Затова просто хвърлих тази глупост обратно в лицето му.

— Готино. Може би трябваше да направиш нещо по-фино. Да се изпикаеш върху Еди, би могло да покаже гледната ти точка без всички

тези пози.

— Майната ти, Паркър — промърмори той.

— Разбрах — засмях се аз, вдигайки ръце, предавайки се. Очевидно това беше раздразнена точка за Джон и изглежда бях налял масло върху нея, дразнейки го със запалена клечка кибрит. — Той е глупак, задявайки се с твоята жена.

— Ако мислиш, че е само с нея, грешиш — Джон се изкикоти, облягайки се назад заедно с чашата си с кафе. — Има същото и с Ники.

Този път аз се облегнах назад, но не и преди да погледна над рамото му бързо към Дирк. Той стоеше на плота, отпивайки от кафето си. Предполагам, че бе добре изглеждащ мъж. Но около него имаше някаква арогантност.

— Да, но Ники носи детето ми. Съмнявам се, че ще тръгне след бременна мадама — отговорих аз, преглъщайки скритата завист, която почувствах.

Джон не каза нищо, просто отклони очи и отпи от чашата, скривайки усмивката на лицето си.

— Какво?

— О, нищо. — Той поклати глава. — Просто не мога да чакам, докато не се изпикаеш върху Ники.

— Защо все още не си му сритал задника? Знам, че можеш. Виждал съм носа на онзи бияч в Ню Йорк — подразних го аз. — Може да причиниш хубави щети.

— Никога няма да мога да забравя тази вечер. — Джон извъртя очите си и се засмя. — Защото той е техен приятел и... аз съм нов тук. Ако сритам задника на красивото градско момче, това няма да изглежда добре за мен. Имам нужда от работата си.

— Добра причина.

— И така, обратно към теб, татенце Хейс. Какво смяташ, че ще се случи?

Въздъгнах и почесах челюстта си, изгубен в мислите си, преди да отговоря:

— Трябва да работя, затова ще бъде идеално да дойде с мен в Ню Йорк.

Джон прехапа устни, а очите му се разшириха. Очевидно мислеше върху това, но не искаше да каже какво.

— Какво? — попитах аз.

— Просто мисля, че няма да е толкова лесно. Ники живее тук и Еди е тук. Не разбираш връзката между тях. По дяволите, аз не разбирам връзката между тях, но тя съществува и е дяволски неразрушима.

— Мислиш, че тя няма да иска да се премести в Ню Йорк заради Еди?

Той поклати главата си и отново отпи от кафето си.

— Мисля, че ще е нещастна без Еди. Еди ще бъде нещастна без нея. Какво друго семейство имат? Те се имат една друга и това е. И Джоуи — добави той.

— Чичо ми ще ме убие като напусна. — Въздъгнах.

— А бебето? Как ще приеме това? — попита Джон.

Наведох се напред и облегнах лакти върху масата, държейки чашата между ръцете си. Минаха само няколко седмици, когато го уверих, че съм се защитил с всяка жена, но не и с Ники. Поклащайки глава, осъзнах, че това трябва да се е случило, когато правехме секс във ваната. Тогава беше единственият път, когато бях в нея без защита.

— Вероятно не много добре — отговорих и леко изсумтях. — Но нещата са такива, каквито са. Ще го преодолее.

— С Еди сме тук... за двама ви. От каквото и да се нуждаете.

— Благодаря, човече. Оценявам го. Просто я наглеждай, докато ме няма, моля те. Мразя, че трябва да я оставя, но трябва да се прибера.

— Тя е от семейството. Ние винаги се грижим за семейството си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА НИКИ

Отказвах да погледна към Еди, след като ѝ обясних какво се случи между мен и Паркър през последните двадесет и четири часа. Знаех, че лицето ѝ е на път да се раздели на две; толкова силно се усмихваше.

— Паркър ме впечатли — най-накрая каза тя. — А също и ти.

— Аз?

— Да, ти — потвърди тя. Ставайки от мястото си на масата, тя застана до мен на плота. — Ники Рийд усяда — подсмихна се тя.

— Ще видим как ще стане — изясних аз. — Трудно би се определило като усядане. — Отивайки към хладилника, грабнах две коли и се върнах на масата. Еди ме следваше. Знам, знам, знам. Не трябва да пия кола, напомних си. Но по една на ден... трябваше да я изпия. Трябваше или щях да умра. Може би не да умра, но нещо близо до това. Или щях да накарам всички около мен да поискат да го направя. Или ще поискам те да го направят.

— Но това е *огромна* стъпка — засия Еди.

— Това е... нещо — отговорих.

— И какъв е планът?

— За момента няма такъв — изсумтях. — Трябва да се преместя. Баща ми ултимативно ми каза, че освен, ако не се върна, пълзяща обратно при него, и не се извиня, той няма да ми помага. Това означава, че трябва да се преместя, и да си взема нова кола.

— Да се преместиш къде? — попита Еди, паникьосана. — Не и в Ню Йорк?

Усмихнах се леко. Мисълта, че мога да се преместя толкова далеч, я изплаши.

— Не, не искам да живея в Ню Йорк.

— Паркър знае ли това?

— Не — отговорих честно, преди да отпия от колата си.

— Мислиш ли, че той се ще премести тук?

— Нямам представа — въздъгнах аз. — Точно затова знам, че нещата няма да се получат.

— Не знаеш това — каза тя. — Виж мен и Костюмаря.

Е, тя имаше право.

— Но това е различно. Ти буквално не може да напуснеш Холи Спрингс.

— Не можех да продам фермата — каза тя.

— Не. Не можеше. Тази ферма е рожденото ти право. Тя е вградена в ДНК-то ти. Сигурна съм, че сърцето ти без нея ще спре да бие.

Еди се усмихна самодоволно и кимна веднъж.

— Знаеш ли, че се притеснявам за това?

— За кое? — попитах я аз, а веждите ми се сбърчиха.

— Ами, исках да съм с Костюмаря. Когато той си тръгна, бях толкова нещастна. Искам да кажа, вътрешностите ми ме боляха и той ми липсваше толкова силно. Но ако се откажех от фермата... щях да бъда също толкова нещастна.

Наведох се напред и потупах ръката ѝ.

— Но той се върна и сега имате всичко. Имаш всичко, което заслужаваш, Еди.

— Да, така е — съгласи се тя. — Ами Костюмаря? Той изостави мечтите си заради мен. Никога няма да го признае, знам го, но знам, че дълбоко в себе си, той винаги ще се чуди... ами ако?

Това бе нещо, за което винаги се бе притеснявала, докато се влюбваше в Джон. Когато изникваше въпросът дали нещата между тях ще се получат, тя винаги спираше да го мисли. Мислих, че го бе преодоляла, но сега можех да видя, че не е.

— Еди, мисля, че всички живеем с ами ако. Сигурната съм, че и той, това е естествено. Но истински вярвам, че Джон няма и никога няма да изпитва съжаление, че се е върнал тук.

Тя поклати главата и се изправи в стола си.

— Радвам се, че двамата с Паркър ще опитате нещата да успеят. Само те моля, Ники, моля те... — Тя хвана ръката ми — опитай се наистина. Недей откача. Не всеки мъж ще те разочарова като баща ти. Паркър може и да обърка нещата, но се опитай и му дай кредит на доверие.

— Ще го направя — обещах ѝ аз с колеблива усмивка.

— И ще се преместиш при нас — добави тя, докато се изправяше.

— Какво? — попитах аз, объркана. — Не. Не мога да направя това.

— Да, можеш — настоя тя. — Ще бъде само временно. Докато двамата с Паркър не решите какво ще правите. Майната му на баща ти.

— Еди, аз...

— Започни да прибираш багажа. Мога да взема Джоуи и Дирк да ни помогнат да преместим нещата ти.

— Мамка му — изсумтях.

Сега се налагаше да се преместя при най-добрата си приятелка и нейния бъдещ съпруг. Мисълта ме замая. Какво, по дяволите, ще правя сега? С конкурсите беше свършено. Парите на баща ми изчезнаха. Какво ще правя, за да печеля пари?

— Ники? — извика ме Еди, привличайки вниманието ми. — Спри.

— Да спра какво? — направих се на глупава.

— Ще го измислим. Точно сега се съсредоточи върху това да опаковаш вещите си, разбра ли?

— Добре — неохотно се съгласих аз. Еди Джеймс бе наистина мек човек, но можеше да бъде твърда, когато поискаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ПАРКЪР

Когато се върнах в апартамента, Ники беше в стаята си с цигулка в ръка. Подът беше покрит с различни вещи; кутии с обувки и други неща.

— За какво е всичко това?

— Ами... — Ники въздъхна, сякаш дори мисълта за разясняване на каквото и да е, бе изтощително. — Премествам се при Еди, докато не измисля какво да правя.

Въздъхнах. В този момент нещата се объркаха. Страхувах се от този разговор. Ники вече се колебаеше да ни даде шанс. Сега, наистина трябваше да я побутна към границите ѝ.

— Значи идването в Ню Йорк с мен... — По дяволите. Как да формулирам това изречение?

— Не е вариант — отговори бързо тя.

Не можех да отрека, че се почувствах до известна степен ядосан. Тя дори нямаше да го обмисли. Работата ми беше в Ню Йорк. Нуждаех се от нея, за да осигуря нея и детето ни. Сигурно е усетила раздражението ми, защото тя добави:

— Паркър, имаме време.

Сядайки на леглото до нея, прокарах ръка през косата си.

— Имам — съгласих се аз. — Но преместването в Ню Йорк, е нещо, за което би помислила в бъдеще?

— Честно... — Тя присви рамене. — Не знам.

Когато бях по-млад и майка ми искаше да проведе сериозен разговор с мен, такъв, който би ме разстроил или да ме разгневи, тя винаги хващаше ръката ми, докато говорехме. И ако се опитах да се изправа, и да си изляза, тя стискаше ръката ми и ми казваше, че трябва да приключим разговора. Вероятно звучеше глупаво, но поглеждайки назад, разбирах какво се опитваше да направи. Да държиш някого за ръката бе утешение, начин да кажеш, че си тук. Че сме заедно в това.

Затова взех малката ръка на Ники и я задържах.

— Знаеш, че работата ми е в Ню Йорк — казах спокойно.

— И точно затова знам, че това никога няма да се получи — отговори тя и тръгна да става, но стиснах ръката ѝ и я спрях да напусне мястото си. Стискането не беше болезнено, беше непоколебимо, давайки ѝ да разбере, че възнамерявах да я държа до мен, докато не се разберем.

— Ники. Ти ми обеща, че ще опиташ. Ако се предадеш, преди дори да сме започнали, може ли да кажеш честно, че си опитала?

Тя премести цигулката на земята със свободната си ръка и се завъртя, за да застане с лице към мен. След това изкара ангелите ми. Тя взе другата ми ръка и я стисна. Знаех, че нямаше представа какво току-що направи или как ми се отрази, но нещо вътре в мен щракна. От момента, в който я срещнах, бях луд по нея. Но тук, точно сега, сякаш тя ми даде знак. Голям, ярък неонов надпис, който гласеше: „Тя е единствената“.

— Прав си — каза тя.

Повдигайки едната ѝ ръка, я целунах.

— Има много какво да решаваме. Но, Ники, знам това. В съзнанието ми ти си моя и ние сме заедно. Това означава, че трябва да поговорим за това.

Намръщи се, сякаш се подразни.

— Ядосан си, защото се местя при Джон и Еди?

— Просто ми се искаше първо да го беше обсъдила с мен.

— Паркър, това е само временно — отвърна тя.

— Разбирам това. Искам да кажа, че трябва да започнем да мислим за нас като за екип, не като индивидуалности. Решенията, които взимам може да ти повлияят, и ти имаш правото да имаш думата за тези решения. И обратното.

Взирах се в нея; очаквах реакцията ѝ. Русата ѝ коса бе сплетена на плитка и се спускаше над рамото ѝ, бе облечена в тези малки момчешки панталонки с розов потник. Изглеждаше дяволски секси, но си напомних, че трябваше да бъде съсредоточен. Тази вечер имах полет и ние най-малкото трябваше да имаме идея за това, за което ще работим. Мразех, че трябваше да я оставя. И ако тя не искаше да идва в Ню Йорк, тогава имаше само една възможност.

— Ще започна да си търся работа тук — казах ѝ аз.

Веждите ѝ се повдигнаха от изненада.

— Наистина ли?

— Може да ми отнеме известно време, но със сигурен, че мога да намеря нещо.

Какво ще намеря си нямах на идея. Но моята жена и бебето ми бяха тук и точно тук трябваше да бъда.

— Паркър...

— Недей — предупредих я аз. Стиснах отново ръката ѝ, за да привлека вниманието ѝ. Когато очите ѝ срещнаха моите добавих — Трябва да се срещнем по средата. Готов съм да направя тази жертва за нас. Това означаваш ти за мен. Но може да дойде ден, когато ти трябва да направиш жертва... компромис, или да се срещнеш с мен по средата. Има ли в това смисъл?

— Да — отговори тя меко и леко се усмихна. — Не мога да повярвам, че се отказваш от работата си и се преместваш тук заради мен.

— Ти си струваш това, а и повече, Ники. Тази вечер трябва да замина, но ще започна да се оглеждам. Няма да пусна предизвестие, докато не открия нещо. Искам с Еди да започнете да търсите къща. Ако искаш може да я наемем за година, но намери място, където поне ще може да донесем бебето, след като се роди.

Тя кимна веднъж и докато очите ѝ се отклоняваха от моите, улових в тях нотка на паника. Затова отново стиснах ръката ѝ, привличайки отново вниманието ѝ към себе си.

— Каж ми какво си мислиш.

Тя отвори устата си и бързо я затвори, поклащайки глава.

— Какво? — попитах.

— Просто трябва да намеря нещо за мен. Знаеш. Искам да бъда способна да се грижа сама за себе си.

Кимнах разбиращо. С конкурсите беше свършено... най-малкото за момента, тя искаше нещо, което да я държи заета, да ѝ помага да печели пари. Нищо не успях да измисля, докато погледът ми не се спря на цигулката ѝ.

— Свириш ли на нещо друго освен на цигулка?

— Свирия на пиано, но мина известно време. Защо?

— Когато откриеш новия ни дом, може да има и музикална стая. Мислила ли си да преподаваш?

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна идеята. След това кимна.

— Може би. Никога не съм мислила да преподавам музика, но съм добра в това.

— Това е нещо, което обичаш да правиш и си страхотна в него — окуражих я аз. Тя се усмихна на думите ми и сините ѝ очи се взираха в моите с мекота.

— Ти си добър мъж, Паркър Хейс — каза ми тя. Преди да мога да отговоря, тя се наведе и ме целуна, тялото ѝ се надигна и ме бутна назад в леглото, прекрачвайки ме. Устата ѝ се надигна от моята, докато се изправяше и започна да откопчава ризата ми, а усмивка беше извила меките ѝ устни. — И сега си моят мъж — заяви със секси мъркане. Гърдите ми се свиха, докато хванах здраво тънкия ѝ кръст. Тя току-що ме беляза.

Майната ми.

— Това означава, че мога да правя всичко, което пожелаю.

Тя се наведе надолу и захапа рамото ми, карайки ме да изръмжа.

— Само ако ти позволя, Никол — казах ѝ аз.

Ако тя искаше да поеме контрола, щях да ѝ позволя. Но тя трябваше да разбере, че аз бях този, който щеше да реши дали щеше да получи контрол, или не.

С леки целувки от рамото ми нагоре по врата ми, тя шептеше:

— Моля те. Моля те, позволи ми да те накарам да се почувстваш добре — умоляваше ме тя.

Позволението беше дадено.

И през следващия час Ники Рийз разполагаше с време, за да ми покаже точно колко добра бе в контрола.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

НИКИ

— В това нещо да няма труп? — пухтеше Джоуи, докато с Паркър внасяха големия сандък с обувките ми в къщата на Еди и Джон.

— Внимавайте с това — предупредих ги аз. — Пълен с обувките ми.

— Това всичко са само обувки? — попита Джоуи, а очите му се разшириха невярващо.

Донесох единствено това, което мислих за необходимо. Повечето от вещите ми ще трябва да отидат на склад, докато с Паркър не намерим жилище. Решихме да преместим днес най-важното, а останалото по някое време по-късно през седмицата. Надявах се Дирк да може да ми помогне.

— Може би е време да се отървеш от някое от тези — успя да каже Паркър между две вдишвания, докато вкарвах огромния дървен сандък през входната врата.

— Какво? — ахнах с театрален ужас. — Да се отърва от бебчетата си? Никога!

Еди се разсмя от кухнята, където отпиваше от чаша с вода. Тя излезе от конюшните, само за да ни провери.

— Не мисля, че съм имала толкова много обувки през целия си живот, отколкото ти имаш в този сандък.

— Това е, защото заемаш от моите — посочих аз.

— Повече е, като ти ме насилваш да ги обувам — оспори тя.

— Истина е — признах аз.

— Е, ако имаме момиче, ще има изобилие от рокли на майка си, които да облече — каза Паркър, полуусмихнат.

От думите му стомахът ми се, докато наблюдавах как лицето на Джоуи изобрази объркване.

— Ако имате момиче? — попита той, поглеждайки обратно към мен.

Поглеждайки рязко към Паркър, не се притеснявах да скрия гнева си. Той току-що ме изобличи пред Джоуи. Имаше извинение в очите му. Не е искал да го направи. Но го направи и бях бясна. Не бях казала на никого за бебето освен на Еди, Паркър и баща ми. Предположих, че Джон знаеше. Когато казах на Джоуи, че имам нужда от помощ за преместването, просто обясних, че с баща ми сме се скарали. А Джоуи, бъдейки красива, обикновена душа, не попита защо. Просто попита: *Трябва ли да дойда веднага?* Ето защо го обичах. Той е приятелят, който винаги е насреща.

Поглеждайки към Еди, забелязах замисленото ѝ изражение; тя прехапваше устните си, докато ме наблюдаваше със съчувствие. Знаеше точно какво се случи току-що.

Паркър продължи напред, карайки Джоуи да продължи към стаята за гости, влачейки сандъка ми.

— Предполагам, че сега котката изскочи от торбата — въздъхна Еди, докато оставяше чашата на мивката, и се приближи към мен, докато аз бях замръзнала на място. — В крайна сметка трябваше да му кажеш.

— Знам това, но не и по този начин — промърморих аз, отидох до дивана и се отпуснах върху него.

— Трябва да отида до пистата. Скоро Триш ще трябва да тръгва за час при доктора. — Триш е една от служителките на Еди. Кимнах веднъж с разбиране, докато Еди стисна рамото ми.

— Това е Джоуи. Единственото, което ще се случи е ще стане още по-покровителствен спрямо теб.

Тя се опитваше да ме успокои. След това си тръгна. Звучите от гласовете на Джоуи и Паркър се носеха през къщата, но не можех да разбера какво си говореха. Точно когато мислих да се изправя и да се промъкна надолу по коридора, чух тежки стъпки, така че останах седнала.

Джоуи зави около ъгъла и клекна до мен. Рошавата му коса стърчеше изпод бейзболната му шапка, докато кафявите му очи се взираха в мен. Той вдиша дълбоко и издиша през носа си.

— Ако се нуждаеш от нещо... от каквото и да е, аз ще съм до теб. Разбра ли?

Исках да се разплача. Шибаният Джоуи. Винаги любящ.

— Разбрах — успях да кажа аз.

Тогава той се изправи, наведе се и ме целуна по главата, преди да разроши косата ми и ме накара да изпискам с фалшиво възмущение. Минута по-късно той си тръгна, без да каже нищо повече.

— Съжалявам — каза Паркър, с ръце пъхнати в джобовете. От намусеното му изражение наистина вярвах, че съжалява. — Вие тук сте толкова дяволски здраво сплотени... помислих, че знае. Не помислих.

— Всичко е наред — казах му аз, а гневът ми бързо спадна. Когато погледах към часовника върху полицата над камината на Еди, се изправих. — Трябваше да го направим.

Нямаше смисъл да се плаче за разлятото мляко, както обикновено казваше баща ми. И знаете ли какво? Нямаше да пропилявам оставащото ми кратко време с Паркър, като бъда ядосана. Трябваше да знам, че Джоуи нямаше да ме съди така, както направи баща ми.

— Мразя, че трябва да те оставя точно сега — прошепна той срещу врата ми.

— Мразя, че трябва да заминаваш — признах аз, стискайки го и притискайки го към мен. Ръцете му се стегнаха и изпусна дълбок дъх. Точно тогава осъзнах, че е напрегнат. — Добре ли си?

— Честно — той въздъхна. — Притеснявам се, че ако си тръгна, ти ще започнеш да мислиш... след това ще започнеш да премисляш. После ще кажеш, че няма да се получи между нас. И знам, че е рано. Знам, че имаме тонове неща, за които да помислим, но... аз искам нещата да се получат. — Ръцете му стиснаха моите, за да подчертае думите си. — Искам теб.

И тогава се случи. С приемането му сърцето ми се разтопи и покапа по пода. Когато се отдръпнах от него, погледът му бе впит в моя и се опитах да скрия сълзите, които заплашваха да се освободят, и му дадох успокоителна усмивка. — Паркър, обещавам. Ще се опитам, заради нас. — След това сложих ръка върху стомаха си. — Заради всички нас.

Дали бях изплашена? По дяволите, да, изплашена съм. Но знаех достатъчно добре какво е да израснеш с липсващи родители. Беше гадно. Детето ми заслужаваше по-добро. Може би нямаше да скоча в това нещо с Паркър, ако той беше някакъв неудачник, но той не беше. Той бе невероятен. Бе повече от невероятен. Бе повече, отколкото

заслужавах. И... правеше ме щастлива. Караше ме да се чувствам така, сякаш всичко наистина ще бъде наред.

С пръста си той повдигна брадичката ми и ми даде целомъдрена целувка.

— Ще се влюбиш толкова дълбоко в мен. Наистина няма да разбереш как се случва. Един ден, ти просто ще се събудиш и ще си затънала до шията.

— Така ли? — подразних го аз. — Не се съмнявам, че ти ще си първи — изпях аз, докато отивах към вратата, за да взема чантата си от закачалката. — Ако вече не си — добавих аз.

— Няма да стане лесно — каза Паркър от другата страна на стаята. Гърдите ми се свиха. — Ти си създадена, за да се влюбиш в мен. Ще видиш.

С тези думи той прекоси стаята и ме поведе навън.

На летицето се прегърнахме за довиждане и Паркър ме целуна, преди да застане на колене и да целуне корема ми. Хората около нас се усмихваха и ни сочеха, а лицето ми почервения от неудобство. Но не го спрях, докато той не каза довиждане на корема ми, дори и да мислих, че бе нелепо.

Когато се изправи той ме целуна, силно, взе багажа си и се отдалечи.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ПАРКЪР

Изминаха две седмици, откакто оставих Ники в Холи Спрингс. Дори нямах възможност да се огледам за работа там, защото на работа беше толкова дяволски напрегнато. Отсъствието ми не ми бе направило услуга и затова откакто се прибрах, трябваше да се подмазвам. Вечерта, когато се прибрах, видях имейл от Пол, който ми напомняше, че приближаваше Бар за Ню Йорк, който щеше да се проведе през последните вторник и сряда на февруари. Имаше месеци до тогава, но крайният срок за документите бе до няколко седмици. Но това нямаше значение. Щях да се преместя в Северна Каролина... надявам се скоро, а аз вече бях преминал Бар на щата. Отговорих на писмото му, като му давах да се разбере, че трябваше да говоря с него за нещо важно. Получих автоматичен отговор, който гласеше, че е недостъпен през следващите няколко дни. И все още не получавах отговор от него.

Работих до късните часове и едвам имах време и минута да дишам, но с Ники успяхме да си изпращаме съобщения през повечето дни и да говорим по телефона поне по веднъж на ден. Не беше идеално, когато се опитвах да я придумам да има връзка с мен.

Бих казал, че това започваше да й натежава. Съобщението ѝ от изминалата сряда доста добре показваше, че се чувстваше изоставена.

И този уикенд ли не може да се прибереш?

Съжалявам, красавице. Засипан съм с работа.

Имаше дълго мълчание и си я представих как седеше там, вираше се в телефона, мислейки си колко права е била, че това няма

да се получи.

Най-накрая, след като повече не можех да чакам, отново ѝ писах.

Липсваш ми. Липсват ми тези твои великолепни очи, твоята мръсна малка уста и ми липсва колко отпочинал ме караш да се чувствам. Едвам съм спал, откакто се прибрах.

Нищо за около пет минути и след това:

И ти ми липсваш. На нас ни липсваш.

Затворих очите си и въздъхнах. Ситуацията беше гадна. Трябваше да бъда с нея, но бях заседнал тук. Писах ѝ обратно, пожелавайки ѝ лек сън, след това влязох в интернет и започнах да търся работа близо до Холи Спрингс.

* * *

Най-накрая се върнах в Северна Каролина и по някакъв начин успях да си издействам три почивни дни. Със зачервени очи се приземих в международното летище Райли-Дърам малко след два часа сутринта. Джон се съгласи да ме вземе. Не исках Ники да шофира толкова късно. Тя точно премина първия триместър, но все още беше изморена.

Очите ми бяха сухи, докато се возех по ескалатора надолу, мечтаейки си за чаша кафе, за която ще накарам Джон да спре. Но кафето бързо беше забравено, когато зърнах Ники да ме чака долу, държейки знак, който гласеше: *Tati*.

Усмивката, която се появи на лицето ми, бе почти болезнена. Дългата ѝ руса коса беше спусната, прехвърлена през рамото ѝ и бе облечена в черен шлифер, черни чорапогащи и токчета. Защо беше така облечена?

Когато стъпих на долния етаж, пузнах багажа си и изтичах при нея, вдигайки я и прегръщайки я силно. Тя се смееше и пискеше, докато я завъртях, преди да я сложа отново на краката ѝ и да прокарам ръце през косата ѝ, придърпвайки я така, че главата ѝ да се наклони назад, а очите ѝ да се впият в моите.

— Казах ти да не шофираш. Би трябвало да спиш.

Тя ми се усмихна почти замечтано.

— Не можех да чакам и минута повече, за да те видя.

Преглътнах тежко, щастие то при думите ѝ почти ме задуши.

— По дяволите, красива си — изръмжах аз, преди да я целуна силно. Ръцете ѝ се стегнаха силно около врата ми, докато целувката ѝ не ме предизвика. Тя ме искаше също толкова силно, както и аз. Най-накрая тя се отдръпна и с въздишка каза:

— В колата. Сега.

Забързано вървахме към колата, държахме се за ръце и споглеждайки се с разбиращ поглед, докато се движехме. Умората ми бе изчезнала, претопена в желанието и възбудата, които бушуваха в мен. Тази жена ме съживяваше и едновременно успокояваше. Стигнахме до колата и спряхме пред огромен джип, Форд Експедишън.

— Чия е тази кола? — попитах аз, докато се оглеждах наоколо за нейното Ауди.

Ники застана отзад с ключовете и каза:

— Ще обясня по-късно. Точно сега те желая. — Когато прибирах багажа си, забелязах, че третият ред седалки е свален. — Влизай — нареди тя, докато се качваше и леко ме подръпна за ризата. Усмихвайки се, се качих и затворих багажника. Тя вече махаше колана на шлифера. Светлините на паркинга отгоре бяха приглушени, но достатъчни, за да видя перфектното ѝ тяло, облечено в дантелено бельо, с черен жартиерен колан и чорапи.

Майната ми.

Пенисът ми за секунда стана твърд като скала.

Когато шлиферът ѝ бе свален и хвърлен встрани, тя запълзя към мен, погледът ѝ бе впит в мен, а устната ѝ бе уловена между зъбите ѝ.

— Липсваше ми — измърка тя, докато прокараваше едната си ръка нагоре по крака ми. Завъртайки се, я хванах и положих по гръб. Тя се закиска, дългата ѝ коса се разпръсна, а пред мен бе изложена меката ѝ гладка кожа и невероятната ѝ усмивка. Бельото, с което беше

облечена, бе от едно парче и изглеждаше шибано невероятно върху нея.

— Откопчай панталона си — каза тя, а ръката ѝ се спусна между бедрата и започна да се гали.

— Свали това. Искам да виждам перфектните ти гърди.

Тя свали дантелените чашки и ги сложи под издутината на гърдите ѝ, като ги побутна нагоре.

— Съжалявам — казах аз, докато откопчавах колана си и свалих панталона си, освобождавайки пулсиращия ми член. — Искам да имам свое време, което да ти отделя, но имам нужда да бъда в теб веднага.

— Моля те — умоляваше ме тя. — Имам нужда да те почувствам.

Тя отмести плата между краката си, който разкри гладката розова плът.

— Дяволски съм влажна — изстена тя.

Наместих главата на пениса си до входа ѝ и поведох тялото си в нейното, целувайки я нежно.

— Аз съм твой, Ники Рийз. Ти ме притежаваш.

След това се плъзнах в нея и двамата изстенахме. Движих се навътре и навън, за момент бавно, но нуждата ми от нея бе прекалено силна и тласъците ми се ускориха. Ръцете ѝ се плъзнаха изпод ризата ми, ноктите ѝ се забиха в плътта ми, докато се движих в нея. Усетих момента, в който свърши. Главата ѝ се изви назад, а устата ѝ се отвори, докато викаше. И когато оргазмът ѝ започна да отшумява, моят избухна и я изпълни, докато аз изстенах дълго и силно.

Останахме така за дълго време, а пенисът ми все още пулсираше в нея, докато се опитвахме да възстановим дишането си. Прозорците бяха замъглени, а ние покрити с пот, но не мърдахме. Тя прокара пръсти през влажната ми коса и се усмихна сънливо, но доволно, докато се вираше в мен.

— Толкова се радвам, че си у дома, господин Хейс.

И по дяволите, това наистина беше започнало да го усещам като дом.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА НИКИ

Той не ми позволи да карам до дома. Исках да споря с него, че бременността не означаваше, че съм инвалид, но прехапах езика си, защото честно, по някакъв начин ми харесваше, че се опитваше да се грижи за мен. Вниманието му бе насочено към мен. Голямата му ръка почиваше на бедрото ми, а аз повдигнах своята и бавно започнах да разтривам врата му.

— По дяволите, това е толкова хубаво — промърмори той. — Ники, имам някои добри новини.

— Наистина ли? — попитах го аз.

— Утре имам интервю. За малка кантора в Найтдейл.

— Това е страхотно — зарадвах се аз. Бях изненадана колко щастлива ме направи тази новина. Паркър ми беше липсвал и го исках тук. Да се опитваш да се „срещаш“ с някого, който никога не е наоколо, не беше много продуктивно в ситуацията ни. Но все още бях леко притеснена. Ужасена бях, че нещата щяха да се взривят в лицето ми. Но знаех, че трябваше да дам шанс на това. Никога досега не бях реагирала по този начин на мъж. Мислих за него много повече, отколкото бях склонна да призная, и знам, че това означаваше нещо.

Усмивката му ми каза, че бе доволен от реакцията ми, и това ме накара да се почувствам леко тъжна. Знаех, че той се притесняваше, че в негово отсъствие можех да се опитам да сложа край.

— Не е сигурна, но съм обнадежден — добави той.

Отдръпнах пръстите си от врата му и хванах ръката, която бе върху бедрото ми, и я целунах.

— Паркър, благодаря ти, че правиш това заради нас. Искам да кажа, има толкова много несигурност и ти просто скачаш с краката напред. Това означава за мен много.

Този път, той взе моята ръка и я целуна — топлият му дъх затанцува върху кожата ми.

— Не си напускала мислите ми от онзи уикенд, когато с Еди дойдохте в града. Дълбоко в себе си знаех, че това означаваше нещо. Боже, Ники. Ти ме... погълна. И не ми пука колко несигурно изглежда... за мен аз го чувствам правилно. Искам да знам всичко за теб. Искам да знам как обичаш да са приготвени яйцата ти и заглавието на любимата ти книга, и името на първото момче, което някога си целувала. Копнея за *теб*.

Заради думите му страните ми се изчервиха. Този мъж стигна до мен.

— Полусварени. „Където червеният папрат расте“ и Ланс Милтън — казах му аз.

— Беше ли добър?

— Какво? Романът ли?

— Не. Ланс. Беше ли добър целувач?

Засмях се.

— Бяхме на осем, затова той определено нямаше твоя опит.

— Пусна ли ти език? — подразни ме той. Засмя се, когато извади езика си, и го раздвижи неприятно.

Ударих го по крака. Изцъках неодобрително.

— Ужасен си. И не. Ланс беше малък джентълмен, не като някой, когото познавам.

Устата на Паркър се изви настрани, докато ръката му се плъзна нагоре по бедрото ми, докато не стигна до чатала ми. Той натисна твърдо и плъзна пръстите си в толкова леки и бавни кръгове, че преглътнах обратно хленченето, които исках да издам.

— Скъпа, аз съм джентълмен — настоя той — в повечето случаи. Но когато стане дума за това... — И ръката му стисна по-силно, палецът му се зарови в горната част на бедрото ми, — аз съм шибан перверзник.

Не можех да отговоря. Бях прекалено заета да се отривам в ръката му, умолявайки за още... натиск, или каквото и да е, за да се освободи болката, която пулсираше там.

— Знаеш ли колко дяволски секси ме кара да се чувствам, знаейки, че аз съм първият мъж, който те е имал? — Той плъзна пръст под дантелата на бельото ми и потри клитора ми. — По дяволите, красива си. — Очите ми се отвориха и го видях как непрекъснато

поглежда към мен и после към пътя. Той махна ръката си и я приближи до лицето си, вдишвайки дълбоко.

— Боже, миришеш добре. — След това той облиза пръстите си, приключи с още едно дълбоко вдишване, докато поклащаше главата си, повдигна задника си леко, за да намести ерекцията си, и след това сложи и двете си ръце върху волана.

Взираше се право напред.

— Защо аз? — попита внезапно той.

— Какво имаш предвид? — успях да кажа през замайването, в което ме остави. Той не ме накара да свърша и го мразех за това. *Раздразнена.*

— Защо ми я даде на мен?

Имаше предвид девствеността ми. Отмятайки косата си назад, я завъртях и я прехвърлих през рамото си.

— Била съм и с други мъже. — Той ме сряза с въпросителен поглед. — Очевидно, не сме правили секс, но съм правила други неща — поясних аз. — Но никога не успях да премина границите, които си бях поставила, и да извървя целия път. Не ми беше... не знам... моментът. Но с теб... всичко в мен реагира. Желаех те. С теб се чувствах по същия начин, но не и заради причините, които бяха с останалите мъже.

Той прокара ръка през разрошената си коса.

— Как така?

— С теб се притеснявах... — Изпуснах лек стон. Щях да звуча като малко момиченце, когато му кажа това. — Че ще си помислиш, че не съм достатъчно добра. Ти си много... опитен — довърших аз.

Той трепна при думите ми, но не започна да спори с мен...

— Искаш ли да чуеш нещо смешно? — попита той.

— Да.

— Притеснявах се, че ще *те* изплаша. Исках да те накарам да се почувствах така, сякаш си специална, защото дори и преди онази нощ, преди месеци, когато дори едва те познавах, знаех, че ти си момичето, което ще остави следа.

— Радвам се, че беше ти — признах аз. — Независимо какво ще се случи, никога няма да съжалявам за онази нощ.

И това беше истината. Дори и с бебе на път, и цялата несигурност, онази нощ с Паркър беше невероятна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ПАРКЪР

Когато се събудих, все още бе тъмно. Бях спал едва два часа, но можех да чуя Джон и Еди в кухнята, затова реших да стана и да ги поздравя, преди да излязат и да започнат с работата си за деня. С Ники бяхме легнали веднага, след като пристигнахме, и тя се бе свила настрани, а одеялата бяха около нея. Едно нещо, което научих? Тя свиваше одеяла. Тихо напуснах стаята и бавно тръгнах надолу по коридора. Точно да мина покрай вратата на кухнята и чух дълбок гърлен стон.

— Мамка му, скъпа — изстена Джон и стисна зъби, докато се взираше надолу към Еди, ръката му бе заровена в косата ѝ, докато главата ѝ се движеше назад и напред.

Мамка му, копеле!

Не трябваше да виждам това. По дяволите. Стиснах очите си и се препънах назад, опитвайки се да напусна кухнята, преди да са ме видели, но рамото ми се удари в рамката на вратата и се спънах, падайки силно по задник.

— Мамка му! — извиках.

Дори и в болката си се извъртях и надигнах, планирайки да изтичам надолу по коридора, за да спася всички ни, точно сега да се изправим един срещу друг, но кракът ми се изплъзна по килима и се приземих твърдо върху коляното си.

— По дяволите!

— Паркър! Какво става? — извика Ники, докато излизаше от спалнята с диви паникьосани очи, размахвайки пистолет. Какво, по дяволите?

— Свали това! — Изкреця Еди, когато видя Ники, която замръзна, когато видя Еди, а погледът ѝ се премести към мен въпросително.

— Мамка му! Всички да се успокоят — изръмжа Джон, докато минаваше покрай мен, все още вдигайки панталоните си и

закопчавайки ги. Когато стигна до Ники хвана китката ѝ и взе пистолета от нея.

— Очите ми! — извиках, потривайки и двете с юмруците си. — Това не може никога да бъде забравено.

— Ники току-що едва не те уби, а ти, мамка му, плачеш за това? — извика Джон, докато посочваше към кухнята, намеквайки за това, на което бях станал свидетел.

— Но това беше ти! — контрирах го аз. — И Еди! — Която не можех да погледна.

— Какво значение има? — попита Еди, звучаейки по някакъв начин отбранително.

— Защото... — Заборих се за думите. Как можеше тя да не разбира, че тя беше... ами... тя?

— Паркър, мамка му, стегни се — изсумтя Джон.

— Какво, по дяволите, се е случило? — попита Ники, а очите ѝ бяха разширени от объркване.

— Откъде, по дяволите, си взела пистолет? — намусих се аз, докато се изправях. Еди се опита да ми помогне, но използвах стената, повече или по-малко. В момента дори не можех да я погледна. Засмукването. Поклащащата се глава. Имах чувството, че току-що станах свидетел как малката ми сестра прави свирка на мъж. Това определено не ми се отрази добре.

— Какво? — попита Ники, сякаш въпросът ми бе нелеп. — Имам го за защита.

Джон насочи пистолета и дръпна предпазителя.

— Нямаш представа как се стреля. Можеше да ни убиеш — промърмори Джон, докато поклащаше главата си.

— Костюмар, всички са добре — каза Еди в опит да защити най-добрата си приятелка.

— Ти — Джон посочи Ники, — ще се научиш как да стреляш. Добре ще е да започнем от тези почивни дни.

— Знаеш как се стреля? — попитах глупаво.

Еди и Джон изсумтяха.

— Фермите за коне са равни на лисици и койоти. — Той погледна отново Ники. — Ако искаш да имаш този пистолет, трябва да знаеш как да го използваш.

— Добре — призна Ники. — Нямах намерение да изплаша всички. Просто чух виковете на Паркър и се паникьосах.

Джон премести погледа си към мен.

— Да, е... Паркър просто получи лек шок, това е всичко.

— Какво се случи? — попита Ники отново, скръствайки ръце.

— А-аз правех на Костюмаря... свирка в кухнята, когато Паркър се натъкна на нас — призна Еди. Все още не поглеждах към нея, но просто знаех, че страните ѝ бяха порозовели от неудобство. По дяволите, лицето ми вероятно беше яркочервено.

— Боже, Еди — изсумтя Джон заради признанието ѝ.

Очите на Ники се разшириха, докато устните ѝ се извиха в широка усмивка.

— Духала си му в кухнята?

— Да — промърморих аз. — Правеше му.

— Паркър, съжалявам, че си видял това — каза Еди, но аз все още не можех да я погледна.

— Съжалявам, че ви прекъснах. Мисля, че сега трябва да се върна в леглото си — измънках аз, хванах ръката на Ники и накуцвайки на всяка стъпка, я поведох надолу към нашата временна стая. Имахме нужда от свое собствено място.

Докато минавах покрай Джон, той промърмори:

— Проклет смутител.

След като се озовахме отново в стаята, аз се отпуснах на леглото и покрих с ръце очите си.

— Искам да изгоря ретините си, за да изтрия картината.

Ники се засмя, докато заставаеше отстрани на леглото.

— Горкият ти — подразни ме тя. — Трябва да си видял секси момиче да дава на секси момче свирка.

— Вероятно и ти би откачила.

Тя изсумтя.

— Нямах представа до какво води това да живееш с тях или близо до тях. Улавяла съм ги да правят нещо палаво поне по веднъж на седмица.

— О, Боже.

— Мда.

— Ще имам белези за цял живот.

— Ще го преодолееш.

— Имаме нужда от свое място... веднага.

— Мисля, че съм намерила нещо. Този уикенд може да отидем да го видим.

— Добре — измърморих, докато отново разтрих очите си, опитвайки се да премахна картината на Еди на колене пред най-добрия ми приятел. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не мисля, че бих оцелял отново да стана свидетел на нещо подобно. Наистина го мисля. Никога няма да го забравя.

Ники се усмихна, докато повдигаше огромната тениска, която носеше над главата си, и я хвърли настрани.

— Мисля, че мога да те накарам да го забравиш.

Гърдите ѝ бяха пълни, докато се навеждаше надолу, за да свали бикините си. Очите ми се разтвориха широко, докато тя пълзеше нагоре по краката ми, и опъна панталоните ми.

— О, така ли?

— Просто дръж очите си върху мен, господин Хейс. Ще те накарам да забравиш всичко станало.

И, по дяволите. Тя го направи. Тя ме накара да забравя за всичко и всеки, освен за нея и мен.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

НИКИ

— По кое време е интервюто ти? — попитах Паркър, докато стоях пред гардероба. След като дадох най-доброто от себе си, за да изчистя съзнанието му от това, което той нарече *най-ужасната случка, случила се някога*, поспахме малко по-дълго. Но сега беше време денят ни да започне.

— Около четири този следобед — отговори той. — Мисля, че може да дойдеш с мен.

— На интервюто ти?

— Наблизо има някои магазини. Помислих, че би могла да пазаруваш, докато свърша, а след това... мислих си, че тази вечер може да отидем да вечеряме в къщата на родителите ми. Живеят в Найтдейл. Може да им кажем за нас и за бебето, заедно.

Останах с лице към гардероба, надявайки се тревогата ми да не е очевидна. Той искаше да каже на родителите си. Той искаше *аз* да се срещна с родителите му.

— Сигурен ли си, че си готов да им кажеш?

Паркър леко се засмя, преди да се надигне от леглото и да застане зад мен.

— Права си. Трябва да изчакаме, докато детето ни не завърши гимназия, и тогава да им кажем.

— Добре, умнико — промърморих. — Може ли да ме обвиниш, че съм леко нервна? Не е, като че ли мина много добре, когато казах на баща ми.

— Баща ти е идиот — присмя се той. — *Моите* родители ще бъдат шокирани, но няма да те третират като боклук. — Тонът му беше гневен. Знаех, че сега мразеше баща ми. И баща ми също не беше мой любим човек, но той все още беше мой баща и ми беше трудно някой да говори по такъв начин за него. Но реших да не казвам нищо.

Паркър целуна рамото ми, докато ръцете му се обвиваха около кръста ми, и положи ръце върху корема ми. Все още едвам си личеше,

но имаше забележима закръгленост на корема ми.

— Как се чувстваш? Забелязах, че вече нямаш сутрешно неразположение — посочи той.

— Да, от преди седмица и нещо, така че е много по-добре. Предполагам, че сега, след като съм минала първия триместър, ще бъде малко по-лесно.

— Мисля, че ще започне да ми липсва да си неразположена.

Извъртях врата си, за да мога да го погледна над рамото си, поглеждайки го с *какво, по дяволите?* поглед.

Той се засмя.

— Когато си неразположена си толкова сладка и уязвима. Позволяваш ми да се грижа за теб. Обикновено, ти си толкова... раздразнителна.

Плеснах ръката му.

— Моля? Не съм, идиот такъв — оспорих го аз.

Той се разсмя още повече.

— Все още не мога да повярвам, че малка част от теб и мен расте вътре в теб. Изглежда като магия, нали?

Поставих ръката си върху неговата и се усмихнах. Обичах колко влюбен бе в това приключение. Аз, все още не го усещах по този начин, и знаех, че бях истинска тъпачка заради това. Но, всеки ден, се чувствах малко по-добре заради това. Надявах се, че това означаваше нещо хубаво.

— Без рокли днес. Облечи нещо удобно. Моите хора са доста скромни — каза той.

— Добре — съгласих се аз.

Той целуна врата ми и се отдръпна, пляскайки дупето ми, докато се отдалечаваше.

— Шибано красива.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ПАРКЪР

Интервюто мина добре. Дяволски добре. Но заплащането беше доста далеч от това, което бих имал, ако премина през Бар в Ню Йорк, и остана в настоящата си фирма. Разбира се, трябваше да притегля и това, че разходите бяха доста по-ниски, отколкото в Ню Йорк. Казаха ми, че ще се свържат с мен. Сега чаках.

Свихме по алеята към дома на родителите ми и можех да усетя как нервността на Ники извираше от нея. Родителите ми живееха в скромен дом, нищо специално. Баща ми не си падаше озеленител, затова тревата винаги беше ниско подстригана и с плевели. Паркирах колата, изключих двигателя и се обърнах да погледна Ники, слагайки ръцете си от двете страни на лицето ѝ.

Навеждайки се напред, положих чело срещу нейното и вдишах.

— Скъпа, не се нервирай. Те ще се влюбят в теб. — Исках да я успокоя. Исках да се почувства, сякаш моето семейство е нейно. По целия път за насам се опитах да ѝ разкажа за родителите ми, спомени от детството ми, и т.н., тя слушаше и се смееше, когато историите го изискваха, но може би това бе нещо, което тя трябваше сама да види с очите си.

— Аз просто... искам да ме харесат. Знам, че те имат значение за теб.

Усмихнах се леко, отдръпнах се назад и отдръпнах един кичур от лицето ѝ.

— Те ще се влюбят в теб.

Тя пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. Усмихвайки ми се, тя кимна и отвори вратата си. Да, това бе моето момиче. Поведох я вътре в къщата, ръка за ръка и миризмата на печено пиле веднага ме удари. Майка ми беше най-добрата готвачка на Юга, в това нямаше съмнение.

— По дяволите, нещо мирише хубаво — прошепна ми Ники.

— Изчакай да го вкусиш — прошепнах ѝ в отговор.

— Паркър! — извика мама, докато завихме да влезем в кухнята.

Тя буквално полетя към мен и обви ръце около врата ми. Повдигнах я и я завъртях. Ухаеше като на някаква смес от най-добрите храни на планетата.

— Здравсти, мамо. — Засмях се, докато я пусках отново на краката ѝ, и целунах бузата ѝ. — Изглеждаш страхотно.

Майка ми се усмихна свенливо, докато оправяше косата си. Тя не беше кралица на красотата, но беше хубава. Имаше правилна преценка за себе си. Беше естествена и земна. Бе облякла обичайните си дънки с риза, а около кръста ѝ бе завързана престилка.

— А ти трябва да си Ники — тя почти изпя името, когато се фокусира върху Ники, която стоеше в мое ляво.

— Аз съм. — Ники се усмихна и аз почти се засмях, но се спрях. Знаех, че колкото и уверена да изглеждаше Ники, имаше време, когато беше адски изнервена и несигурна. Но тя винаги успяваше да го скрие зад една уверена — не се страхувам от нищо — фасада. Точно сега обаче, докато майка ми я привличаше в прегръдка, на която Ники отговори непохватно, тя изглеждаше адски нервна.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Хейс — каза Ники учтиво, докато майка ми я освобождаваше от смъртната си прегръдка.

— На мен същ. Боже, Паркър, тя е красавица.

Майка ми въздъхна щастливо, докато местеше поглед от Ники към мен, сравнявайки с това, което ѝ бях казал преди два дни по телефона.

— Отвътре и отвън, мамо — съгласих се аз.

Ники ми хвърли един поглед, който гласеше: *Боже, ти си задник, защото си толкова страхотен.*

— Благодаря — кимна веднъж Ники. — Имате уютен дом.

Майка ми се засмя.

— Е, не е голям, но е дом.

Преди някой да каже нещо друго, бях грабнат от силни, груби ръце зад мен и повдигнат от земята.

— Как е моето момче?

Дълбокият глас на баща ми бе развеселен, докато ме разклащаше. Когато ме пусна отново на краката ми, се завъртя и го прегърнах.

— Справям се добре, татко. Радвам се да те видя. — Когато се отдръпнахме един от друг, той ме стисна силно за рамото. — Татко...

това е Ники.

Татко погледна към Ники, веждите му се повдигнаха, преди да погледне отново към мен, а очите му казваха едно нещо: „Браво, момчето ми“. Искях да се засмея, но само кимнах и той погледна отново към Ники.

— Приятно ми е да се запознаем. Ники, нали? Казвам се Алън.

Баща ми се усмихна, докато протягаше ръка, за да се здрависа с нея.

— Това е съкратено от Никол, но всички ме наричат Ники — отговори тя.

— Аз съм единственият, на когото е позволено да я нарича Никол — подхвърлих аз. Бузите на Ники се обагриха в розово, а очите ѝ се разшириха, когато погледна към мен.

— Тогава Ники — засмя се татко.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

— Вие, деца, седнете. Вечерята е готова — каза мама, а баща ми я последва в кухнята.

— Когато си тръгнем оттук, ще те убия бавно и безмилостно — прошепна Ники, докато вървахме към кухнята.

— О, скъпа. Обичам, когато ми говориш мръснишки.

Тя ме ръгна отстрани със силен удар и аз изпъшках, докато тя се отдалечи далеч от мен в кухнята. По дяволите, бях луд по тази жена.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА НИКИ

Ако трябва да съм честна, няхах идея какво да очаквам от тази вечер. Но Хейс бяха нищо друго освен невероятни. След като буквално олизах чинията си, не ми беше трудно да видя откъде Паркър беше получил своите изключителни готварски умения. Бог да благослови майка му, че го е научила на това. Разговорът по време на вечерята беше толкова... чудесен. Смеехме се и говорехме за всичко, от футбола до това Хейс да споделят истории за техните съседи, Мъмфрис, и враждата им за това, кой притежава ябълковото дърво, което разделя двата имота.

След вечеря помогнах на майка му да разчисти масата и заедно измихме съдовете. Тя ми разказа почти всяко невероятно нещо, което трябваше да знам за Паркър; той е такова добро момче, винаги помагал за всичко и винаги наглеждал малката си сестра, Мади.

Харесваше ми начинът, по който говореше за него. И също така изпитвах лека завист. Никога не съм имала това и никога нямаше да го имам. Но докато му завиждах, това също така направи сърцето ми щастливо. Паркър заслужаваше това. Той беше добър по всеки един възможен начин.

Сега бяхме във всекидневната и Адел, както майка му настоя да я наричам, се настани до мен, слагайки голяма кутия върху масичката за кафе пред нас. Паркър, който стоеше от дясната ми страна, изстена при вида ѝ.

— Хайде де, мамо. Не тази вечер — помоли я той, карайки баща му да се засмее.

— О, това да не са снимки от детството на Паркър? — попитах аз, а веждите ми се повдигнаха от вълнението, което премина през мен. — Трябва да ги разгледам — засмях се аз.

— Споменах ли, че макар и красива, тя е свирепа и жестока? — заяви Паркър и той изсумтя, когато го ударих в стомаха с лакътя си.

— Спри, Паркър — цъкна Адел. — Тук има някои от моите най-ценни притежания.

— Исусе Христе — промърмори Паркър, докато се облягаше назад, и прокара ръка през лицето си. — Беше ми приятно да излизам с теб, Никол — пошегува се той.

Адел ме направляваше през всяка снимка, от ранна детска възраст до началното училище, докато не стигнахме гимназията, и не можех да спра да се смея. Държах до гърдите си снимката на пълчивото лице на Паркър с метални скоби, опитвайки се да сдържа смеха си. Наистина се държах тихо. Паркър седеше до мен, отпивайки уискито си, което баща му му беше дал.

— Госпожице Рийз, не всички в гимназията сме били кралици на красотата — промърмори Паркър.

— Ау... скъпи — засмях се, наведох се и целунах рамото му. Не се смея на теб. Смея се с теб.

Паркър присви устни в престорено раздражение.

— Не съм сигурен, че усещането е такова — подсмихна се той. Бързо, той грабна снимката от мен и се изправи, държейки я над главата си, далеч от мен, след като аз се изправих и се опитах да си я взема обратно.

— Още един поглед и ще ти я върна — обещах аз. — Трябва да запаметя спомена, за да мога да си го припомням, когато имам лош ден.

— И да се посмееш за моя сметка? — попита той.

— Скобите ти са толкова сладки. Хайде, скъпи. Моля те.

— Няма начин — засмя се Паркър. — Няма да си правиш шеги със зъбите ми — каза той, с ужасна имитация на шотландски акцент.

— Но изглеждат толкова добре — поспорих аз.

Той погледна към снимката и после отново към мен.

— Нека просто се надяваме, че бебето ни ще има твоите прави зъби и звезден външен вид.

Смехът ми се изпари във въздуха, както и неговият, докато още веднъж Паркър по невнимание разкри, че ще имаме бебе. Добре, така или иначе, тази вечер щяхме да кажем на родителите му, но планът беше да бъде по-внимателно. Не просто да се пусне бомбата по невнимание. Стаята беше тиха, докато преместих погледа си от него, и

след като поех дълбоко въздух, погледнах към родителите му, чиито вежди докосваха линията на косата им.

— Ами... — изсумтя Паркър, поклати глава, сложи ръцете си върху раменете ми, стискайки ги леко, за да ми каже: *Започваме*. — Ще ставате баба и дядо. — Той издаде звукова пауза. — Йееей... — Той остави последното да заглъхне.

Затворих очите си, за да избегна извъртането им. Този мъж. Боже.

Адел погледна към Алън и той се усмихна:

— Ще ставаш баба.

Адел се усмихна, докато срещаше погледа на съпруга си.

— Все още ли ще ме искаш, след като стана баба?

— Просто спри. Не започвай, мамо — помоли Паркър.

Аз вече се усмихвах.

— О, винаги съм искал да имам възможност да бъда с баба — измърка Алън.

— В името на всичко добро и свято, спрете с това — помоли ги Паркър, повдигайки ръце, за да покрие ушите си.

Сега се усмихвах толкова широко, че болеше. В този момент родителите му бяха най-любимите ми хора на света.

Алън се надигна и целуна Адел.

— Обичам те, жено.

Тя погледна нагоре към него, а очите ѝ бяха изпълнени със сълзи, когато погледна от него към мен и Паркър.

— Бебчето ми ще има бебе.

Над рамото си погледнах към Паркър, той се усмихва и кимна веднъж, преди да обвие ръцете си около мен.

— Аз съм щастливец, мамо.

Възможно ли бе да бъде още по-съвършен? Искам да кажа, наистина? Адел се изправи, сега сълзите се стичаха надолу по лицето ѝ, докато придърпваше Паркър и мен за голяма прегръдка. След това Алън ни прегърна двете. Прекарахме следващия половин час и нещо, обяснявайки им плановете си. Бяха въодушевени от преместването на Паркър обратно в Северна Каролина и Адел попита кога можем да отидем заедно да пазаруваме за бебето. Направо се задавих от тази мисъл. Не мислих, че вече съм готова за това. Борех се да измисля нещо в отговор. Каквото и да е. Но нищо не се появяваше.

— Скоро, мамо. Имаме известно време и има други неща, които първо трябва да осигурим — намеси се Паркър, спасявайки ме. Стиснах ръката му с благодарност.

Когато си тръгнахме, Адел ме прегърна силно.

— Знам, че вероятно си изплашена, знам, че аз бях — призна тя, карайки ме да се намръщя объркана. — Ако някога имаш нужда да поговориш с някого, аз съм насреща — добави тя.

— Благодаря ти, Адел. Наистина го оценявам. Тази вечер всичко беше прекрасно. Хареса ми.

Тя целуна бузите ми и ме погледна с остър поглед.

— Може да бъдеш сигурна, че синът ми ще се грижи добре за теб. Ще готви за теб и ще разтрива краката ти. Уведоми ме, ако излезе от пътя.

— Скъпи, чу ли това? — усмихнах се, докато поглеждах към Паркър. — Разтриване на краката ми всеки ден или ще се обадя на майка ти.

Паркър въздъхна:

— Мамо. Виждала ли си краката й? Покрити са с брадавици, а ноктите й са жълти. Страхувам се за своето благополучие, ако бъда насилен да ги докосвам всеки ден.

Бутнах го в гърдите.

— Краката ми са свършени — заявих аз.

— Тя също така злоупотребява. Спаси ме, мамо — шеговито изхленчи той.

Адел отметна глава назад и се разсмя, докато излизахме на верандата, и всички се засмяхме. Оставихме родителите му на верандата и те ни наблюдаваха, докато заминавахме, а ръцете им бяха обвити около кръста на другия. Осъзнах, че през целия си живот съм имала пари. Живяла съм заобиколена от лукс; скъпи коли, невероятни ваканции и най-хубавите дрехи, но никога не съм имала това, което имаше семейство Хейс. Те бяха по-богати от всичко, което някога съм виждала.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ПАРКЪР

Ники беше на една страна, свита до мен, когато на следващата сутрин Еди започна да бие с дървена лъжица върху метален тиган. Тя седна на леглото и внимателно подскачаше на него, като продължаваше да бие по тигана. Джон я последва, като подрънкваше по подобен начин на китара. Нямахме на представа как да свири.

— Какво, по дяволите? — извика Ники, докато аз се опитвах да я покрия със завивката, за да съм сигурен, че няма да видят нищо от нея. И двамата бяхме голи.

— Днес е денят! — изкрещя Джон. — Вдигайте задниците си от леглото!

— Какво е днес? — попитах аз, започвайки да се ядосвам. Бях спал малко и часовете, в които бях с Ники, наистина бяха ценни за мен. Ники извъртя главата си към мен и ми се усмихна.

— Имам изненада за теб.

Значи не е ядосана?

Присвих очи.

— Така ли?

— Да. Сега ставай! — изкрещя Джон. Гадно копеле. — Будни сме от часове, очаквайки ви, задници такива.

Еди все още биеше по тигана, когато погледнах нагоре и й дадох многозначителен поглед.

— Ако вие, приятели, не излезете от тази стая, веднага, ще получите възможност да видите сутрешното ми дърво.

Да. Това свърши работа. Джон веднага се извъртя и излезе от стаята. Еди стана от леглото, засмивайки се:

— Тя е виждала Костюмаря.

И след това затвори вратата.

— Какво искаш да кажеш с това, че е виждала моето? — чухме Джон да пита от другата страна на вратата.

— Онези снимки, които си правихме с телефона ми. Показвах ѝ снимка на кончето и тя прелисти точно, когато я предупредих да не го прави.

— Боже, Еди.

— Тя каза, че си голям — защити се Еди, сякаш това трябваше да накара Джон да се почувства по-добре.

— Боже — промърмори Джон.

— Ти си видяла снимка с пениса на Джон? — попитах аз, без ни най-малко да харесвам неизбежния ѝ отговор. — И мислиш, че е той е голям?

Ники се засмя, докато се превърташе в леглото, предоставяйки ми страхотна гледка на задника си. По дяволите, втвърдих се.

— Няма проблеми в тази област. Това е сигурно.

— Леле. — Поклатих глава, изправяйки се. — Наистина не трябваше да питам.

— Облечи се. Толкова се вълнувам — добави тя, подскачайки нагоре и надолу, а радост бе огряла всичките ѝ черти. Не ми пукаше каква бе изненадата. Ако това я правеше толкова щастлива, щеше да ми хареса.

* * *

— Не ти ли харесва? — намуси се Ники, докато ме гледаше. Опитвах се силно да скрия мислите си, но предполагам, че липсата ми на изразяване подсказваше противоположното на това, което тя се беше надявала.

— Нека да им дадем пет минути, Еди — каза Джон, поведе я към входната врата на къщата, за която бяха помогнали на Ники да се ремонтира — *тяхната* къща. Е, предполагам, че технически е на Еди, но Джон и Еди сега бяха едно, затова предполагам, че е тяхна. Очевидно къщата е била построена преди години на имота на Еди за нейната пралеля, но когато тя починала, останала свободна. Стълби и кофи с бои и прах, покриваха старите дървени подове.

— Мислих си, че ще ти хареса.

— Това е хубава къща — съгласих се. — Но...

— Има трета спалня — прекъсна ме Ники. — И има две и половина бани.

— Ники...

— И може да оградим двора — добави тя.

Потърках лицето си грубо с двете си ръце, опитвайки се да задържа самообладанието си. Не исках да звуча като гадняр. Знаех, че всички бяха вложили много работа, за да оправят мястото, но отново усещането беше, сякаш Ники бе взела още веднъж важно решение без мен. Първо, тя се беше съгласила да се премести при Еди, без най-напред да ми каже на мен. Сега нашите най-добри приятели ни оставяха да живеем в тяхна къща, в техния имот. Не исках подаяния. Аз съм мъж. Трябваше да съм способен да се погрижа сам за жена си и семейството си.

— Как се случи това? — попитах аз, равният ми тон все още скриваше някои от чувствата, които изпитвах в момента.

— Плащам за ремонта. За известно време ще се брои за наем и след това ще започнем да плащаме.

— И какъв е наемът? Два долара на месец?

— Паркър. Няма да прецакам по този начин приятелите си. Ти каза да намеря място близо до Еди, където бихме могли да приберем бебето, когато се роди. И точно това направих.

— Да, но чувствам това като... като подаяние.

— Не е. Плащам за ремонта, ще плащаме наем и тогава те ще имат идеалната поддържана къща, която да дадат под наем, след като си тръгнем. За тях това е инвестиция. Помагаме си взаимно.

— И колко струва да ремонтираш това? Използвала ли си всичките си пари от конкурсите?

Тя стисна устни, погледна встрани и скръсти ръце.

— Някои от тях.

— Какво означава това? — попитах аз, заставайки пред нея и навеждайки се надолу, за да срещна очите ѝ.

— Имам доверителен фонд.

— Какво?

— Преди години бе създаден за мен. Баща ми накарал секретарката му да ми изпрати подробностите по електронната поща, за да знам, че имам достъп до парите, ако се нуждая от тях.

Присвих очите си объркан.

— Значи мъжът, който нарече *нашето* бебе копеле, който *те* отрязва, се увери, че ти знаеш, че имаш достъп до парите му?

— Това са *мои* пари.

— Не, мамка му, не са! — извиках аз, размахвайки ръце. — Това са неговите *проклети* пари!

— Не ми крещи! — извика тя, докато ме гледаше.

Отстъпвайки назад, вдишах дълбоко през носа си, опитвайки се да се успокоя.

— Защо взе и цент от него, без да ме попиташ?

Въпросът беше спокоен, но тонът ми бе все още гневен.

— Исках да те изненадам. Исках да сложа началото за нас.

— Като взимаш пари от мъжа, който се отнася с теб като с идиот?

Тя ме срязва с поглед и видях едно-единствено нещо: Майната ти!

— Ти си тъпак — каза тя, простичко, преди да се обърне и излезе право през входната врата.

— Казах ти, че ще се погрижа за теб... за нас. Помисли ли изобщо колко смотан ме кара да изглеждам заради това? Баща ти вероятно се наслаждава на голямо „казах ти“ за това как плаща за къщата, където ти и неговото внуче-копеле вместо бащата.

Тя замръзна и се обърна, веждите ѝ бяха намръщени, предизвиквайки ме да продължа, но аз го направих:

— Казах му, че *аз* ще се грижа за теб. Аз, Ники. И ти просто отиде зад гърба ми и взе шибаните му пари, за да оправиш това място.

— Взех парите му за нас и за бебето ни. Исках безопасно място, красиво място. Открих го. И сега ти си устройваш шибано жалко парти, защото си притеснен за това как изглеждаш? На първо място ти си ядосан, защото това е имот на Еди и е подаяние, сега си ядосан, защото съм използвала доверителния си фонд. Ставаш смешен.

— И откъде взе колата? — попитах я аз за Експедишъна, с който ме взе от летището, тази, за която удобно не ми каза на кого принадлежи, или откъде я е взела.

— Назаем е. Принадлежи на Дирк.

Не можех да спра злия смях, който излезе от мен. Имах чувството, че през последните десет минути тя бе издялкала пениса ми до чеп.

— Разбира се, че е.

Тя ме наблюдаваше с ръце върху кръста си, докато се разхождах наоколо, а ръцете ми бяха заровени в косата ми с пълно безсилие. След няколко минути Джон показа главата си.

— Хей, приятели, добре ли сте?

— Шибано идеално — засмях се аз.

— Тръгвам си — каза Ники, поклащайки глава. — Когато си готов да извадиш главата си от задника си, може би тогава ще може да поговорим.

Докато да излизаше през вратата ѝ извиках:

— Може да имам нужда за това от операция. Би ли се обадила на баща си и да разбереш дали би платил за това? Може би, когато са там долу, ще могат да открият топките ми!

— Майната ти, Паркър — промърмори тя, докато затръшваше вратата след себе си.

Джон изви устни, а изражението ми подсказа, че се чувстваше неудобно, че е станал свидетел на това.

— Искаш ли да говориш за това?

— Искаш шибано питие — троснах се аз.

Джон леко се засмя и посочи с брадичка към входната врата.

— Нека да отидем в стаята за седлата. С Джоуи държим там малко контрабанда точно за подобни случки.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА НИКИ

След като си излях всичко върху Паркър, се върнах в къщата и изядох цял тон Орео. Бях така адски гневна, че заспах със сълзи на очите. Понякога мразех това, че съм жена. Когато часове по-късно се събудих, отидох в конюшната и хленчих патетично на Еди, докато тя наливаше вода във всяка клетка.

— Държи се като идиот — промърморих аз.

— Може би трябваше да подходи по различен начин, но мога да разбера, защо е разстроен.

Устата ми увисна. Не се ли предполага, че трябва да е съгласна с мен? Ние *сме* най-добри приятелки. Не беше ли така по правилата? *Не трябва да си несъгласен с най-добрата си приятелка.* Тя изсумтя, когато видя изражението ми.

— Ники, знаеш, че може да видиш и неговата гледна точка.

— Просто се опитах да направя нещо хубаво за него. Искам да кажа, той напуска шибаната си работа заради мен... — Поклатих глава.

— Искан да направя преходния период по-лесен. Да отнема малко от напрежението му.

— Знам това — призна тя. — Мисля, че когато той се успокои, ще осъзнае, че въпреки че чувствата му са важни, е можел да ги изрази с много по-спокоен маниер.

Тя затвори вратата на клетката, премести се на следващата, а аз я следвах.

— Мисля, че това е знак — въздъгнах аз.

— О, отново се започва. Знак за какво?

— Че това е обречено на неуспех. Искан да кажа, ние едва прекарахме малко време заедно и вече имаме този огромен спор.

— Мисля, че ти си просто класическа Ники и търсиш изход да сложиш край — каза грубо тя.

Леко се зашеметих от грубата ѝ откровеност.

— Защо не ми кажеш какво *наистина* мислиш? — отговорих саркастично аз, скръстих ръце и се нацупих.

— Ники — въздъхна Еди, и можех да чуя умората ѝ. Мразех това, че дори най-добрата ми приятелка се вбесяваше от въпросите ми. — Не можеш да подвиеш опашка и да бягаш всеки път, когато не си съгласна за нещо. Дължиш го на себе си и на детето си, да опиташ с всички сили да издържиш до края.

— И това направих, когато се съгласих да направя това с него. Той ми каза да намеря място и аз го направих.

— Мисля, че ти знаеш, дълбоко в себе си, че взимайки парите на баща си, ще го вбесиш. Ти наръга спяща мечка и се слисваш, когато тя се събужда с рев.

— Боже, Еди. Караш ме да се чувствам като гаднярка.

Докато издишаше дълго кафявите ѝ очи срещнаха моите.

— Погледни ме в очите и ми кажи, че не си знаели, че той може евентуално да се разстрои заради това, че си взела тези пари.

— Това е доверителен фонд от дядо ми! — извиках в защита.

— И се случи така, че баща ти ти го посочи след като те отрязва. Баща ти се опитва да покаже нещо на Паркър... той се опитва да покаже, че ти винаги се връщаш за парите.

Знаех, че е права. Наистина не бях помислила наистина по този начин в онзи момент, но се оказва, но разбирам как сега Паркър вижда нещата. Но част от мен вярваше, че и за двама ни би било много по-лесно, ако разберем, че това няма да се получи още в началото. Сега бях толкова разочарована от всичко.

— Уф! Толкова съм ядосана! Просто искам да ударя нещо.

Еди се развесели, а широка усмивка цъфна на лицето ѝ:

— Мисля, че можем да намерим начин да ти помогнем да освободиш малко от това напрежение.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

ПАРКЪР

— Съжалявам за контрабандата, човече — извини се Джон, преди да отпие от бирата си. Когато отидохме в стаичката открийме, че съдът беше празен.

— Напих се здраво в продължение на няколко ноци след като с Шарлот скъсахме. Следващият път, когато видя Смити ще взема още един — добави Джоуи.

Исках да го попитам за Шарлот, но реших да не го правя. Джоуи изглеждаше точно така както се чувствах аз; сякаш не искаше да говори за това.

— Е, вероятно е за добро — казах аз, повдигайки бирата си. — Бирата помогна.

Прекарахме следобеда пиейки бира и говорейки общи работи. Сега бяхме върху АТВ с много повече седалки, и шофирахме през имота. Джон не разпитваше за причината за спора ми с Ники и му бях благодарен за това. Просто се нуждаех от него да ми бъде приятел и да ме разсее, и точно това направи той.

Бяхме на хълма, когато забелязах Ники и Еди. Еди се прицелваше с пистолет и стреляше по буркани и кутии подредени върху пънове на около четиридесет крачки пред тях. Когато ни чуха, че се приближаваме, момчетата обърнаха главите си; Еди се усмихна, но Ники се извърна и скръсти ръцете си.

Джон спря АТВ-то и Еди подаде пистолета на Ники, посочи напред и й каза нещо, преди да се приближи до нас. Всички трябваше да спрем, когато Ники стреля един куршум и не улучи нищо.

— Здравсти, скъпа. — Джон се усмихна самодоволно, когато Еди скочи към него, целувайки го силно по устата.

— Здравсти. — Тя се усмихна. — Забавлявахте ли се днес, момчета?

— Заредихме се — казах аз, докато повдигах бутилката си за тост. След това посочих с брадичка към Ники и попитах: — Все още

ли ми е ядосана?

Еди погледна към Ники, докато Ники стреля още веднъж и пропусна, а въпреки че не я чувах, можех да видя движението на устните ѝ, докато мърмореше: Мамка му.

— Нека разберем — засмя се Джон, докато се изправяше. — Ники! — извика той. — Прави се, че тези кутии са топките на Паркър!

Ники дори и не погледна към нас. Тя сви рамене и ги отпусна, преди да стреля, улучвайки най-малката стъклена бутилка, разбивайки я на парчета. Джон се разсмя силно, удряйки ме по гърба, докато Еди извъртя очите си към него.

— Предполагам, че получи отговора на въпроса си — закиска се Джон.

— Ти си идиот — казах му аз.

— Нищо не е по-страшно от... — промърмори Джон, преди да отпие от бирата си.

— Мисля, че и двамата трябва да поговорите. Спокойно — каза Еди. — Защо да не се прибера с Костюмаря и Джоуи. Ти остани тук и обсъдете нещата. Може да докараш пикапа обратно.

— Тя има заредено оръжие — посочих аз. — Не съм сигурен, че това е добра идея. — Ники отново стреля, улучвайки кутия. — Прицелването ѝ също се подобрява.

— По мои сметки на нея ѝ остават още четири куршума. Изчакай.

Слязох от АТВ-то, а Еди се качи. Наблюдавах ги, докато те се отдалечаваха, страхувайки се от предстоящия разговор.

— Къде отидоха? — попита Ники зад мен, изкарвайки ми акъла. Пистолетът беше в ръката ѝ отстрани, сочейки земята.

— Те... предполагам ни дадоха малко време — промърморих, докато разтривах врата си. Обръщайки се, тя се върна обратно до пикапа и сложи пистолета в кутията, която бе в багажника. Приблжих се към нея, изчаквайки кутията да бъде заключена, преди да попитам: — Слушай... — започнах аз, но тя ме отряза.

— Съжалявам. Първо трябваше да говоря с теб. Не чувствах, че взимам пари от него... предполагам. Доверителният фонд е учреден от дядо ми.

Затворих очите си, чувствайки се като пълен идиот.

— Съжалявам, че осъдих всичко и провалих изненадата ти. Просто искам... да се грижа за теб. Искам да ти покажа, че мога.

— Паркър, знам, че можеш. Но това не означава, че ти единствен винаги трябва да се грижиш за нас. Аз също искам част от това.

Слънцето вече залязваше и не беше бързо се смрачаваше. Зимата приближаваше. Откакто се бях прибрал беше станало по-хладно. Ники облече якето си и осъзнах в действителност колко хладно бе. Предполагам, че бирата, която изпих днес, ме държеше стоплен.

— Слушай. Студено ти е, нека де се върнем в къщата.

Тя отвори устата си да каже нещо, но се спря и поклати глава, докато се обръщаше. Когато отвори вратата на шофьора не оспорих това тя да кара. Вече знаех, че щеше да бъде загуба на време. Плюс това бях изпил няколко бири. Не говорехме по целия път до къщата и тишината крещеше в ушите ми. Очевидно имахме нещо да кажем, защо тогава никой от нас не го казваше? Когато тя спря пикапа, преди да отвори вратата си и да излезе, аз хванах ръката ѝ. Погледът ѝ се сведе до мястото, където ръцете ни се съединяваха и остана там.

Когато зададох въпроса си гласът ми бе дрезгав:

— Добре ли сме?

По дяволите, ако трябваше да съм напълно искрен, аз все още бях ядосан. Но знаех, че тя не го беше направила умишлено, за да ме ядоса, или да ме нарани. Знаех, че се е опитвала да направи нещо добро.

Тя стисна ръката ми.

— Аз съм, ако и ти си.

След това тя издърпа ръката си от моята и излезе. Не бях сигурен как да разбирам това. Но реших, че тя имаше предвид просто да забравим случилото се, а това беше добре и за мен. Когато влязохме вътре, Еди и Джон вече се бяха преоблекли и ни чакаха на кухненската маса.

— Тази вечер отиваме да прием При Ърл. Вие двамата ще дойдете ли? — попита Еди.

Въпросителният поглед на Ники срещна моя.

— Звучи добре. — Присвих рамене. — Искаш ли да отидем? Не съм имал възможност да преживея доброто заведение познато като При Ърл — пошегувах се аз.

Ники изсумтя.

— Е, сега, след като ще прекарваш повече време в Холи Спрингс, трябва да поправим това веднага.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ПАРКЪР

Еди и Ники стояха отстрани на бара с група момичета, докато с Джон и Джоуи се настанихме в сепаре.

— А тази? — посочи Джон към една брюнетка, която бе застанала до джубокса.

Джоуи поклати глава, преди да я отпусне, сякаш изтощен от безмилостните опити на Джон да намери жена, която може да улови погледа му.

— Това е Мери Рейчър. Заета е — промърмори Джоуи. — Откажи се, Джон. В момента не се оглеждам за жена. И когато намеря една, не искам да е някоя от тези.

— Е, случвало се е да мисля, че жените от Холи Спрингс не струват — каза Джон, небрежно.

— Аз също — съгласих се.

— Е, вие, момчета взехте добрите.

— Как така никога не си се опитвал да излезеш с Еди или с Ники? — попитах любопитно. Джоуи изглеждаше добре и ги е познавал през целия си живот. Как не е помислял за това дори веднъж?

Джоуи се засмя така, сякаш самата мисъл за това го отвращаваше:

— Пич. Те са като мои сестри.

С Джон се засмяхме.

— Е, какво става с теб и Ник? — най-накрая попита Джоуи. — Всичко наред ли е?

Облегнах се назад и преместих поглед към Ники. Беше облякла чифт тесни дънки и туника. Дяволски красива. Мисли, че й личи, но това е само в главата ѝ. Едвам забелязвам леката закръгленост и само аз я забелязвам, защото знам, че е там.

— Спорехме за нещо, но... мисля, че сега се оправихме.

Джоуи кимна и погледна към групата момичета, с които стоеше Ники, смееща се с приятелките си.

— Ники... — Той спя и отпусна главата си, сякаш търсеше думи.
— В някакъв момент тя ще те отблъсне.

Джоуи просто каза на глас най-големия ми страх. Независимо дали с Ники нещата ще се получат, преместването ми тук бе наложително. Искях да бъда близо до детето си, но мамка му. Наистина исках нещата между нас да се получат. Но не можех да заглуша страха, който изпитвах, че всяка една минута тя ще дръпне щепсела. Може би не би трябвало да го кажа, но въпреки това ще го направя:

— Знам, че ще го направи.

Джоуи се ухили и кимна няколко пъти.

— Просто се увери, че я вразуми. Тя е костелив орех, но си струва.

И двамата наблюдавахме момичетата, когато Дирк влезе, и се насочи към групата. Той застана между Еди и Ники, обвивайки ръце около всяка от тях. Джон поклати глава и вдиша дълбоко.

— Знам, че ти е приятел, но кълна се, че ме умолява да изритам задника му — промърмори Джон към Джоуи.

Джоуи повдигна ръце в защита.

— Няма да ти се разсърдя, но мисля, че той се наслаждава на това, да те накара малко да се поизпоттиш.

— Не ме кара да се потя — изсумтя Джон. — Знам кого Еди иска. Но той не показва уважение. Това ме вбесява.

Дирк внезапно се отдръпна от групата, хванал ръката на Ники, и повеждайки я към дансинга. Ники вкопа петите си и поклащаше главата си в знак на отказ, но усмивката ѝ бе любезна. Но Дирк продължаваше и този път, той я дръпна толкова силно, че когато тя политна напред, се препъна и падна на коленете си. Изскочих от сепарето и разбутах тълпата, за да стигна до нея. Когато ги достигнах, той се беше навел надолу, опитвайки се да ѝ помогне да се изправи, но аз го хванах и бутнах настрани.

— Махни се от нея, шибаняк.

Ники вече бе изправена, ръцете ѝ бяха опрени здраво на гърдите ми, опитвайки се да ме избута от Дирк, който не искаше да повярва, че току-що просто не го изблъсках.

— Беше случайно — настоя Ники.

— Не, не беше. Ти се опитваше да се измъкнеш от хватката му, а той не искаше да те пусне. Направи така, че да се препънеш.

— Паркър — твърдо произнесе името ми тя. — Казвам ти, че беше случайно.

— Ники, съжалявам — извини се Дирк, докато пристъпи да застане до нас, но Джоуи направи същото, задържайки го да се приближи прекалено много. — Нямах намерение да те накарам да се препънеш — продължи Дирк.

— Знам. Добре съм. Всичко е наред — увери го Ники.

— За справка в бъдеще, задник — изръмжах, поглеждайки Дирк — не означава не.

— Кой, по дяволите, е този мъж, Ники? — засмя се Дирк, сякаш развеселен от гнева ми.

Раздразнението ми закипя.

— Аз съм шибаният ѝ приятел и бащата на бебето, което носи. Това, по дяволите, съм аз.

Барът беше прекалено шумен, но изглеждаше доста по-тих, когато завърших заявлението си. Всички сезираха в нас и очите на Ники се затвориха. Мда. Отново обявих бременността ѝ, но този път, пред целия бар. И за първи път напълно не съжалявам. Тя и бебето можеха да бъдат наранени. Стига толкова.

— Ники, ти си бременна? — ахна, невярващо Дирк.

Ники отвори очите си и ме погледна със смъртоносен поглед, преди да се обърне към Дирк.

— Да.

След тези си думи тя се обърна на токовете си и се запъти към изхода.

Еди тръгна след нея, но аз я хванах за ръката.

— Аз ще отида.

— Това са ключовете на колата. Джоуи ще ни закара — каза Джон и ми подаде ключовете от БМВ-то му.

— Благодаря — промърморих.

— И успех — добави той, докато се обръщах да тръгна.

— Ще се справя.

Най-малкото мислих, че ще го направя. Но докато тръгнах след Ники, се притеснявах дали наистина знаех какво, по дяволите, правех.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

НИКИ

— Ники, чакай! — извика Паркър, докато ме преследваше през паркинга, а чакълът хрущеше под краката му, докато тичаше.

— Знаеш ли — завъртях се аз, поглеждайки го, спирайки го наред пътя му — наоколо, три километра надолу има голям билборд. Може просто да си спестиш дъха и да обявиш, че Ники Рийз е бременна!

— Настояването ти да държиш бременността си в тайна тази вечер можеше да нарани теб и бебето, не може ли да го разбереш?

— Мога да се справя сама, Паркър — изкрещях аз.

— Справи се толкова добре, че падна на коленете си — промърморих под носа си.

— Моля? — попитах отбранително.

И гласът му се повиши.

— Толкова ли е лошо, ако всички разберат? — попита той. — Искам да кажа, мамка му... всички те в крайна сметка ще разберат.

— Не съм готова всички да разберат! — изкрещях. — Ти не си отгук. Не ти пука какво мислят хората за теб, но мен ме интересува!

По лицето ми започнаха да се спускат сълзи и аз ги избърсах гневно.

— И какво си мислиш, че ще помислят за теб?

— Че съм глупаво момиче, което е забременяло от някакъв мъж, и е провалило живота си! — извиках към него.

Очите му се разшириха, леко шокирани от честността на отговора ми, но това бе истината.

Той си пое дълбоко въздух и прокара ръка през косата си.

— Някакъв мъж, а?

Сълзите не искаха да спрат и знаех, че се държа прекалено емоционално и драматично, но не можех да се овладеея. Трябваше да кажа на глас това, което чувствах. Той трябваше да знае, че съм ужасена.

— Предполагаше се, че това ще е еднократна сделка. Не се предполагаше да бъде... — посочих между нас — това. Това бебе провали всичко за мен.

Тишината, която се възцари след думите ми бе почти оглушителна, докато думите увиснаха тежки във въздуха между нас.

— Знаеш ли, Ники — въздъхна той. — Това също не съм го планирал. Моят план бе Ню Йорк. Моят план бе работа, за която повечето адвокати биха убили. Но плановете се променят. — Той поклати главата си и отказа да ме погледне. — Знам, че е трудно, но знам, че се опитвам с всички сили да го направя по-добре. Опитвам се да се преместя тук. Опитвам се да те обичам... ако ти, мамка му, просто ми позволиш. Нашите първоначални мечти може и да са изчезнали, или за в момента изоставени, но ако ти просто се успокоиш и спреш да ме отблъскваш... да спреш да се чувстваш засегната от тази ситуация, може би... само може би, може заедно да изградим по-добра мечта.

Знаех, че към егоистична и глупава. Но мразех как той просто го каза пред мен.

— Каква мечта ще бъде, Паркър? Аз, у дома, децата, докато ти работиш дълги часове и свършваш, чукайки секретарката си, защото не ме желаеш отпусната със стрии, след като към родила детето ти, което те е накарало да зарежеш мечтата си?

Паркър извъртя очите си, очевидно считайки ме за смешна. Той отвори устата си, за да отговори, но се спря, когато чухме някой да се киска. И двамата се завъртахме и забелязахме Джен, облегната на сградата, пушейки цигара.

— Значи Ники Рийз е бременна — подсмихна се тя. Хвърляйки настрана цигарата си, тя се отблъсна от стената и се приближи до Паркър.

— И е твое — заяви тя.

Паркър повдигна вежди.

— В интерес на истината, то е — казах аз. — Затова се разкарай, защото този — посочих Паркър — принадлежи на мен.

Би трябвало да ме институализират. Не бях нищо друго освен дълъг поток от смехотворни понятия и противоречия. Той е мой — най-малкото за момента — независимо колко нелепо бе поведението ми.

Очите ѝ се разшириха, но тя все още се усмихваше. Очевидно и тя мислеше, че съм смешна.

— Жалко.

Погледът ѝ се отклони от мен и бавно огледа с копнеж нагоре и надолу по Паркър; погледът ѝ казваше всичко, което устата ѝ не направи. Тръгнах да пристъпвам към нея, гневът беше сграбчил гръбнака ми, блъскайки ме, когато Паркър тръгна напред и застана между нас. Джен се закиска и бавно влезе вътре, докато Паркър ми казваше да се успокоя.

— Тя е такава кучка — промърморих.

— Направи го, за да те ядоса... и ти ѝ позволи — посочи Паркър.

За няколко секунди стояхме в неловко тишина, никой от нас не знаеше какво да каже. Знаех, че той сигурно си мислеше, че аз един вид бях направила същото, което направи и той вътре с Дирк, но мъдро реши да не го казва. Да претендирам за него беше напълно нова територия за мен.

— Може ли просто да си ходим? — намусих се, внезапно почувствала се изморена от целия изминал ден.

— Да. Джон ми даде ключовете за колата му. Да вървим.

Пътуването до дома бе мълчаливо, непоносимо. Знаех, че аз бях причината за това огромна част от деня да е прецакан, но същото важеше и за него.

Когато завихме по алеята и спряхме, *Thinking Out Loud* на Ед Шеридън, прозвуча от радиото. Когато посегнах да изляза от колата, Паркър хвана ръката ми и ме спря.

— Не излизай — каза ми той.

Той излезе бързо, заобиколи колата, за да ми отвори вратата и ме издърпа навън. Когато осъзнах какво правеше се намусих. Как се предполагаше, че трябва да му остана ядосана, когато правеше подобни неща? Навеждайки се, той увеличи радиото.

— Паркър, не мисля, че ми се танцува — промърморих, когато той отново се изправи и ми протегна ръката си.

— Знам, че не искаш. И знам, че е, защото беше един наистина прецакан ден. Майка ми обича да казва, че независимо колкото и лош ден да съм имал, трябва да се опитам да го завърша с нещо хубаво. — Той почеса главата си и въздъхна. — Би ми харесало да танцувам с жената, по която си падам.

Премествайки тялото си от крак на крак, чакълът на алеята хрущеше леко, докато се движех, се изправих и гледах навсякъде другаде, но не и в него. Сериозен ли беше? След всички ужасни неща, които преди малко казах, той си падаше по мен? Почувствах се адски ужасно.

Песимистът в мен искаше да каже не на танцуването и да продължа да се цупя. И да съм твърда, показвайки, че знам кога нещо е грешно и незряло. Той хвана ръката ми и я задържа.

— Кажи ми за какво си мислиш.

Отговорих, без да го поглеждам. И песимистът спечели.

— Мисля си, че ние току-що започнахме и аз вече съм изчерпана.

— Никой не е казал, че ще бъде лесно. — Той стисна ръката ми, но аз все още не го поглеждах. Ако го погледнех в очите, щях да се откажа, а точно сега... не исках да се отказвам.

— Танцувай с мен, Ники — прошепна той, но аз издърпах ръката си от неговата и скръстих ръце.

Този път го погледнах. И намразих това, което виждам. Устата му беше в твърда права линия, а гърлото му се раздвижи, докато преглъщаше. Той поклати глава.

— Няма значение — промърмори той и се наведе в колата, за да изключи радиото. В момента се мразех. Защо не можех да дам толкова, колкото даваше той? Защо не можех да позволя на себе си да дам всичко за него, както той даваше за мен? Дълбоко в себе си знаех, че ако позволя този момент да отmine, това щеше да ни бележи. Не исках това.

— Чакай — казах аз, сграбчвайки ръката му и дръпвайки го обратно. Тъмните му очи срещнаха моите, а устата му се изви само на половина; това бе тъжна усмивка.

Този път аз протегнах ръка и попитах:

— Ще танцуваш ли с мен? — Поех си дълбоко въздух и добавих:
— Моля те.

Очите му се отклониха настрани и за секунда помислих, че беше променил мнението си. Може би днес бях го притиснала много; прекалено много. Но тогава погледът му се върна към мен и той пристъпи леко към мен. През целия ден бях една гневна, емоционална бъркотия. Но в момента, в който той ме придърпа в прегръдката си, всичко избледня. Държеше ме здраво, силата на ръцете му ми

говореше по начин, по който той все още не можеше. Той ме държеше така, сякаш самият акт щеше да блокира света и да ме задържи само за себе си, държейки ни в мехур, където ще бъдем щастливи, и всичките ни желаниа ще се сбъднат. И в неговата силна прегръдка, почувствах... него. Почувствах притесненията и страховете му. Почувствах надеждите и амбициите му. Почувствах несигурността му. Но най-вече, почувствах любовта му. Но любовта трябва да се чувства еуфорична, блажена. Това, което почувствах, бе тъжа — да ме обича го нараняваше. И докато той ни водеше, главата ми сега бе притисната към гърдите му, сърцето му биеше силно срещу ухото ми, още една стена започна да се разпада. И знаех, че сигурно и аз го обичах. Защото мисълта, че правя Паркър Хейс тъжен, ме нараняваше дълбоко.

— Не се отказвай от мен, Паркър — прошепнах, докато нови сълзи се спуснаха по бузите ми. Той не отговори и не бях сигурна дали това беше, защото той не ме чу, или може би не можеше да отговори. Какво му причинявах?

По-късно, след като легнахме в леглото, той прави любов с мен. Всяка дума, която издишаше срещу кожата ми, всяко докосване, всяка целувка, чувствах болката в него и тя ставаше моя. Докато се движеше навътре и извън мен, го задържах близо, борейки се с желанието да се разплача отново. Не разбирах себе си. Как можех да искам някого толкова много и едновременно с това толкова да се страхувам? След като свършихме, напълно изтощени, той се плъзна надолу по тялото ми и целуна издутината на корема ми.

— Твоята майка в момента е изплашена — прошепна той. — Тя мисли, че ще избягам, или че ще я нараня. Но аз няма да го направя. Обещавам. Независимо колко силно се опитва да ме отблъсне, аз винаги ще бутам обратно. Обичам я и обичам и теб, и вие двамата означавате всичко за мен. И когато те види за първи път, тя повече няма да се плаши. И ние ще бъдем семейство.

Той целуна своя път обратно нагоре по тялото ми и когато устните му стигнаха бузите ми, мокри от сълзите ми, той внимателно ги изтри.

— Обичам те, Паркър — проплаках аз и прокарах ръката си по наболите му страни.

И въпреки че светлината от луната, която минаваше през прозореца, бе слаба, можех да видя най-леката усмивка на лицето му.

— Дяволски красива — прошепна той и отново ме целуна.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА НИКИ

Започнах новата седмица по-решителна от всякога да отблъсна тревогите си и да дам всичко от себе си за „нас“. Преди да си тръгне вчера, Паркър използва компютъра на Джон, за да изготви договор за наем на къщата между него и Еди. Еди настояваше, че не е необходимо, но Паркър не можеше да бъде разубеден. Договорът за наем бе за една година и Паркър направи депозит и плати наема за първите два месеца.

Не беше необходим договор. Една обикновена вербална уговорка и стискане на ръце бяха достатъчни, но не исках да споря с него. Ако се нуждаеше от това, за да се почувства по-добре относно ситуацията, тогава така да бъде. Паркър отказа аз да боядисвам, затова Джоуи се намеси и се ангажира да боядисва вечер след работа.

Шибаният Джоуи. Толкова проклето сладък.

Докато боядисването не приключеше, не ми бе позволено да бъда в къщата, също по правилата на Паркър. Той наистина беше дяволски контролиращ понякога, но го приех. Вчера се обадох на Адел и я попитах дали би искала да се срещнем и да напазаруваме. Тя бе във възторг и се разбрахме да се срещнем днес.

Минахме през пет антикварни магазина и направихме няколко покупки, а сега тя ме вкара в един магазин за дрехи за бременни, след като бях казала, че панталоните ми бяха прекалено стегнати. Мислих си, че започвах да дишам задъхано.

Прокарвах пръстите си по ръкавите на ризи, преструвайки се, че се оглеждам, когато наистина се опитах да преодоля паник атаката.

— Тези са сладки.

Адел ми подаде едни дънки с допълнително парче за корема.

— Ох... — промърморих, опитвайки се да изглеждам заинтригувана. — Тази са сладки.

Тя се усмихна, докато слагаше дънките отново на стойката. Чувствах се отпаднала.

— За първи път ли пазаруваш дрехи за бременни или нещо за бебето?

Бузите ми се изчервиха от срам. Бях избягвала всичко, което можеше дори косвено да се свърже с думата бебе.

— Да.

— Скъпа, нормално е да се страхуваш. Боже, добре е да си полудяла, че ще имаш бебе. Не си планирала това да се случи.

Устата ми се отвори в шок.

— Това ме кара да се чувствам като чудовище.

— Не, не е така. Много жени имат опасения като твоите. Но, Ники — тя се усмихна меко и аз видях Паркър в нея — когато видиш бебето си за първи път... ще се чудиш как сърцето ти е способно да съдържа толкова много любов.

Ръката ми легна върху корема ми и се опитах да апелирам към чувството, за което тя ми говореше, но всичко, което усетих, бе чувство за страх. Щях да съсия живота на това дете. Накрая се насилих да купя няколко симпатични блузи и джинси. Отказах се от роклите, тъй като времето бе по-хладно и се съмнявах да нося много. След като обядвахме, Адел ме прегърна здраво и целуна бузите ми.

— Трябва да се прибера при Алън. Тази седмица нещо не се чувства добре.

— Съжалявам да го чуя. Кажу ми, че се надявам скоро да се почувства по-добре.

Тя се усмихна и отново ме прегърна здраво.

— Сега ти се погрижи за себе си и ми се обади, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря, Адел. Днес се забавлявах — казах аз.

— Скъпа, аз също.

На следващия ден, след като спорех със себе си около десет минути, обух новите дънки за бременни и се погледнах в огледалото. Изминах доста път от това да бъда кралица на красотата, но, по дяволите, ако тези дънки не бяха толкова удобни.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ПАРКЪР

След последното ми посещение нещо между мен и Ники се беше променило. Или може би нещо се бе променило в мен. Скосих в това обнадяващо и решително. Знаех, че можем да направим това въпреки нейните опасения. Страховете ѝ винаги бяха на предно място в мислите ми, но отказвах да им позволя да ме спрат. Щях да ѝ докажа, че можем да се справим. Но последния уикенд, съмненията се установиха в мен и започнах да се чудя дали наистина може да стане. Всеки път, когато бяхме заедно, излизаше през вратата привидно щастлива и готова да даде всичко от себе си, но след това отново се отдръпваше. Не мога да се сдържа, да не се зачудя дали част от нея, макар и малка, нарочно не се опитваше да ни саботира.

Затова през последните две седмици тайно се подготвих. Нямах да се откажа. Не можех. Така или иначе не и все още. Бях боец. И за мое щастие, получих оферта за работа. И приех това като знак да поддържам курса. Също така ми помогна и това, че когато се обадох на Ники да я информирам за предложението за работа, тя бе въодушевена. И някои от съмненията, които чувствах, избледнях.

— Не трябва да идваш и да ми помагаш да опаковам нещата си. В действителност нямам много — казах на Ники от кабинета си, а телефонът ми бе притиснат между рамото и ухото ми, докато прибирах документи в плик. Откакто преди две седмици дадох своето предизвестие, работодателите ми ме действаха като двудоларова проститутка. Не можех да намеря и две минути за себе си.

— Може би просто ми липсваш и искам да те видя — оспори тя и трябваше да призная, че се почувствах адски добре, когато я чух да казва това.

— Притеснява ме — да летиш в това състояние и т.н.

Тя се закиска леко.

— Сладък си. Но докторът каза, че за мен е безопасно да летя до шестия месец.

— Все още ме притеснява — промърморих аз.

— По време на следващия преглед ще имам ултразвук. Може да успеем да видим какво е.

Тонът на гласа ѝ звучеше глухо; с няколко октави твърде висок. Сякаш се опитваше да звучи ентусиазирана, но не се справи добре. Въпреки че тя все още се притесняваше, продължавах напред.

— Наистина ли? — Определено не беше трудно да се чуе вълнението в *моя* глас. — Ще е хубаво да присъствам.

— И на мен би ми харесало.

— Кога кацаш утре?

— В осем.

— Ще бъда там. Скъпа, трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно.

— Добре. Приятен ден.

Когато затворих, се усмихнах на телефона. Може би наистина може да направим това. Скоро след като бяхме затворили мобилния ми зазвъня. Върху екрана светеше *Мади*.

— Сестра ми — отговорих.

— Задник — отговори тя. — Как може да не ми се обадиш и да ми кажеш, че не само имаш приятелка, но и че тя е бременна?

— По дяволите — промърморих аз, докато прокарвах ръка надолу по лицето си. — Мади, бях наистина зает.

— Не ми излизай с това. Аз съм твоя сестра!

— Виж, наистина съжалявам. Но сега съм на работа и в момента съм супер зает. Може ли да ти се обадя по-късно?

— Да. Предполагам. Но по-добре да ми се обадиш или ще те приклепая на земята, и ще сричам задника ти.

— Не би искала това — пошегувах се аз. — Ще говоря с теб по-късно. Обичам те.

Преди да има възможност да отговори, започнах да натискам бутона за край и чувах да казва:

— Паркър! Чувал ли си...

И линията прекъсна.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

НИКИ

Нямаше да лъжа. Последният уикенд, който прекарахме с Паркър, започна перфектно и свърши доста зле. В момента имах чувството, че все едно бях разделена на две. Част от мен искаше да го отблъсна, да се защитя от това, което винаги си казвах, че ще се случи, ако си падна по мъж, но имаше и друга част. Тази част, която обичаше начина, по който Паркър ме караше да се чувствам. Начинът, по който винаги изпитваше нужда да ме докосне, независимо дали бяхме в колата, или седяхме на кухненската маса. И обичах как, въпреки че бях по-уплашена, отколкото съм била през целия си живот, той по някакъв начин ме заземяваше и ме държеше изправена. Точно както ми обеща.

Откакто даде предизвестие в настоящата си работа, той бе зает с тонове работа и когато не работеше, бе изтощен. Но утре бе последният му ден и в неделя той щеше да се премести в Холи Спрингс. Той мислеше, че ще летя утре, но реших да го изненадам като летя тази вечер. Е, ние решихме да го изненадаме. Джон и Еди също идваха.

Докато стигнем до апартамента, вече бе минало шест вечерта и Паркър не беше там. Джон все още имаше своя ключ, от времето, когато живееше с Паркър преди месеци, затова успяхме да влезем и да се настаним. Мина седем вечерта и все още нямаше и кост от него.

— Да изляза ли да взема вечеря за всички? — попита Джон от кожения диван, прелиствайки екрана на телефона си.

— За Бога, да — изстенах. — Умирам от глад.

— Китайско? — предложи Еди.

— Звучи невероятно — съгласих се. — Искам говеждо и пиле с пържен ориз.

Джон се засмя:

— Нещо друго?

— О... пролетни рулца — добавих. — За бебето, разбира се.

— Разбира се. — Джон се засмя. — Вие, дами, останете тук. Ще изляза и ще ги взема.

Той скочи, сграбчи Еди, наведе я назад, докато я целуваше страстно, след това се изправи, плесна задника ѝ и излезе.

Не можех да се удържа да не се изкикотя леко.

— Приятели, направо ме разбивате.

Еди се изчерви. Беше възхитително.

— Защо не започнем от гардероба му?

— Звучи добре.

Хванах една от кутиите, които Паркър сигурно бе взел за тази цел, нагласихме го и Еди започна да подрежда дрехите му, докато аз се заех с чекмеджетата. В най-високото чекмедже открих рамка със снимка на него, обвинил ръка около Мади. Разпознах я от снимките, които Адел ми показа вечерта, когато Паркър ме представи на родителите си. Не беше трудно да се види, че Паркър я обожаваше. Знаех, че ще бъде отличен баща. При тази мисъл сърцето ми се сви. Знаех, че ще бъде добър, а аз нямаше да бъда. Истината бе, че не бях достатъчно добра за него или за бебето. Не ги заслужавах. Мразех тези чувства. Исках толкова силно просто... да бъда щастлива. Слагайки снимката на леглото отблъснах назад лошите чувства. Всичко щеше да бъде наред. Ще бъда щастлива. *Ние* ще бъдем щастливи. Когато погледнах навътре в чекмеджето изкривих лице. Имаше достатъчно презервативи да покрият нуждите на цял един екипаж от моряци, които току-що пристигат на пристанището. Събирайки ги в шепи, се вирах в тях неவிждащо, несигурна дали трябва да се притеснявам, че ги има, или не. Искам да кажа, те вероятно бяха преди официално да сме заедно, нали?

— Мили, Боже — каза зад мен Еди.

Когато погледнах към нея, все още държейки шепите с презервативи, тя сигурно е прочела милионите въпроси, които минаваха през ума ми от изражението ми.

— Тези трябва да са отпреди да се съберете.

— Сякаш има около сто презерватива — посочих аз.

— Да. Много е — предположи тихо тя. — Но те са отпреди вие да решите да бъдете заедно — заяви отново тя.

Отгърсвайки се от несигурността си и винаги присъстващия негативизъм, отидох в банята и ги изхвърлих в кошчето.

— Права си — съгласих се аз, въпреки че не бях сигурна, че го мисля. Защо не се е отървал от тях до сега? И защо имаше толкова много? Беше ли правил толкова много секс, преди да се съберем? Реших да държа устата си затворена, опитвайки се да избегна една от лекциите на Еди за моя упорит негативизъм. Еди ми помогна да махнем профилактичните средства и ги изхвърли. След това тя занесе кошчето обратно в банята.

— След като свършихме с това, завлечи задника си в гардеробната и ми помогни — нареди Еди. Нямам идея как се опаковат костюми.

— Хей — засмях се. — Внимавай с шибаната си уста, когато говориш с мен.

Еди се закиска и ме завлече в гардеробната. Говорехме за сватбените ѝ планове, какво ще правим с Дирк и да удържим мъжете ни да не го убият, и в крайна сметка за бебешки имена.

— Не си мислила и за едно име? — попита тя невярващо.

Избегнах да я погледна в очите, докато навивах една от вратовръзките на Паркър.

— Все още не — признах аз. — Знаеш, че и Паркър не е мислил.

— Мислиш ли, че иска син?

Ухилих се.

— Ако е момче, вероятно... самонадеяно копеле.

Все още бяхме в гардеробната на Паркър, когато чухме входната врата да се отваря и стомахът ми веднага изкъркори, когато мисълта за китайска храна ме удари. Вторият ми триместър ме превърна в машина за унищожаване на храна. Това бе всичко, което исках да правя.

— Сигурно Джон се прибра — закиска се Еди.

— Отивам да заровя лицето си в пилешкото с пържен ориз — предупредих Еди, докато тя протягаше ръцете си надолу, за да ми помогне да стана от пода на гардеробната.

Смеейки се, тя каза:

— Отивай.

Изгрухтях — да, изгрухтях — докато тя ме повдигаше на краката ми.

— По дяволите — изсумтях. — Ако сега ми е трудно да се изправа, какво ще бъде в деветия месец?

— Вероятно по-лошо, но щом мога да се справя с коне, мисля, че мога да се справя с теб в деветия месец.

— Ау. Ти си най-добрата приятелка — казах аз.

— Да, знам — закиска се тя.

— Млъкни и приеми комплиментата — засмях се.

Тя праметна ръката си върху моята и заедно се насочихме към кухнята. Точно излизахме от спалнята, когато чухме два мъжки гласа. Единият определено бе на Паркър, а другия не можех да разпозная.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ПАРКЪР

Бях толкова доволен, че утре ще е последният ми ден. Бе близо девет часът и най-накрая се добрах до дома. Вървах бавно, наслаждавайки се на тази може би последна, за известно време, разходка по улиците на Ню Йорк. Щеше да ми липсва атмосферата, ярките светлини и начинът, по който градът изглежда, сякаш никога не почиваше. В известен смисъл бе като мен.

Докато влизах в асансьора на сградата ми, правех планове да си взема горещ душ, защото, честно казано, бях изтощен, да се обадя на Ники, след това да се опитам да поспя. Въпреки че знам, че вероятно няма. Не и докато не съм близо до нея. Само тогава мога да спя. Докато вратите се затваряха, аз се облегна на стената на асансьора, но една ръка се протегна и ги спря. Вдигайки поглед, открих чичо Пол да ме наблюдава с гневен поглед, когато влезе. Веднага се изправих. Не бях говорил от седмици с него и бях сигурен, че вече е чул, че съм напуснал фирмата.

Докато вратите се затваряха, Пол пъкна ръце в джобовете, устата му се изви, веждите му се смръщиха, а той се опитваше да обуздае гнева си, преди да заговори.

— Пол. — Кимнах с глава, поздравявайки го.

Сега замига бързо, снизходително.

— Чух, че си направил някои промени в живота си.

— Чул си правилно — отговорих, навеждайки се отново към стената и скръствайки крак пред крак. Беше бесен. Знаех, че ще бъде. Но аз бях мъж. Не трябваше да искам позволение да взема решения за живота си. — Опитах се да ти изпратя имейл.

Асансьорът звънна, показвайки, че стигнахме до нашия етаж, и вратите се плъзнаха, отваряйки се. Последвах Пол навън и надолу по коридора.

— Знаеш ли колко връзки трябваше да дръпна, за да те вкарам там? — започна той, а тонът бе равен, но пълен с чувство на

неодобрение.

— Съжалявам, Пол. Оценявам това, което направи за мен, но... трябва да се преместя отново в Северна Каролина.

Отключих вратата на апартамента и я отворих.

— Защо? — кипеше той, минавайки покрай мен.

Нямаше как да му кажа новината внимателно. Щеше да е бесен, независимо как ще я кажа, затова просто я изтърсих:

— Защото ще ставам баща.

Обръщайки се към мен, ръцете му бяха на кръста, а очите му станаха кривогледи, сякаш не можеше да повярва, че ме е чул правилно.

— Какво?

— Не се дръж така, човече. Чу ме, Пол — противопоставих му се аз, докато разхлабвах вратовръзката си. — Ще ставам баща.

Изражението му се промени от застинало към отвратително недоверие.

— Това шега ли е?

— Не. Не е. Няма да се шегувам с нещо такова.

— Леле. Какъвто бащата, такъв и синът — промърмори той, поклащайки глава.

— Какво, по дяволите, означава това, чичо Пол? Ако предполагаш, че баща ми е направил почтено нещо, заставайки до майка ми, и сега аз правя същото, тогава да. Аз съм точно като баща ми и дяволски съм горд от това.

— Паркър, знаеш, че той не я обичаше. Знам, че ти е майка, но той направи това, което мислеше, че е правилно, но в действителност, той отказа на себе си, на теб и Мади живота, който заслужавате. Майка ти бе под нивото му.

— Пол — изръмжах през стиснати зъби, на ръба да загубя самообладание. — Не говори повече за майка ми — предупредих го аз.

Пол бе разумен мъж. Изпусна го и продължи напред.

— Боже, Паркър. Това жената, с която те намерих в леглото ли е? Как беше името ѝ? Кари?

— Кариса. И не, не е тя. Друга е.

— Друга? — Той се засмя надменно. — Колко жени си чукал, Паркър?

— Ако искам да чукам всички жени в Ню Йорк, това не ти влиза в работата, Пол!

— Е, бих казал, че си близо да направиш точно това! — изкрещя той. — Как си могъл да бъдеш толкова глупав, за да забремениш някакво момиче?

Гневът ми кипеше през мен с всеки удар на сърцето. Ако срещнеш Ники, щеше да види, че тя не беше като никоя от жените, с които съм бил. Но сега бе гневен и просто исках този спор да приключи.

— Пол. Достатъчно. Напуснах. Премествам се у дома и ще бъда с майката на бебето. Край на историята.

— Откъде знаеш, че е твое?

— Негово е — срязва го глас, който ме накара да се обърна. Топките ми се сбръчкаха до размера на стафида. Мамка му. Ники стоеше до голямата спалня с Еди до нея. Раменете ѝ бяха изпънати, брадичката вдигната високо, а изцъклените ѝ очи бяха пълни с ярост.

— Това тя ли е? — попита Пол.

— Да, това е тя — кипеше Ники. — И за разлика от племенника ти не съм чукала цял Ню Йорк. Бебето е негово.

— Ники... — започнах, но тя протегна ръка, спирайки ме, и затвори очи, сякаш бе прекалено гневна, за да ме погледне.

Обръщайки се към Пол, казах:

— През почивните дни си заминавам. Имаме дом в Холи Спрингс. Бебето ще се роди през април.

Пол тръгна към мен и сложи тежко ръката си на рамото ми, стискайки го силно.

— Мислих, че ти ще се справиш по-добре от него. Мислих, че си по-умен. Този уикенд няма да се прибирам. Това ще направи напускането ти по-малко неприятно за теб.

С тези си думи, той мина покрай мен, отвори входната врата и откри Джон, който точно се опитваше да влезе, докато Пол излизаше.

— О, здрасти, Пол — каза Джон, но Пол го подмина и не му обърна внимание.

Когато влезе и сложи торбите с мазна храна за вкъщи върху масата, стаята бе утихнала. С Ники и Еди не казахме и дума; и тримата стояхме като замръзнали на местата си.

— Какво пропуснах? — най-накрая попита Джон.

— Очевидно Паркър е чукал всички в Ню Йорк — заяви Ники, скръствайки ръцете си.

Главата ми се повдигна.

— Какво? — попитах, раздразнено.

— Той каза, че те е намерил в леглото с някаква жена на име Кариса. О, съжалявам, или той те е хванал в леглото също така и с Кари? Ние сме — тя посочи към мен, а след това и себе си — заедно от известно време.

Поклатих главата си и пристъпих към нея полуусмихнат. Това бе просто недоразумение. Сега можех да осъзная как може би са прозвучали думите на Пол.

— Формулировката му е подвеждаща — обясних. — Не съм бил с друга жена от няколко седмици преди годежното парти.

Лицето ѝ се изви в усмивка, но тя не бе щастлива. Беше пълна с презрение. Мамка му.

— Значи, докато си се обаждал, изпращал съобщения и си ме търсил във фейсбук, защото не си можел да ме извадиш от мислите си, ти си се чукал с други жени?

— Еди, защо не отидем да се разходим? — прекъсна ме Джон и Еди се приближи към него.

— Да — промърмори тя. — Ще се върнем след малко.

Двамата бързо изтичаха навън и затвориха вратата зад себе си. Никога не съм ги виждала да изнасят задниците си толкова бързо.

Прокарвайки грубо ръка през косата си, си поех дълбоко въздух.

— Скъпа, слушай. Кълна се, откакто с теб решихме да се опитаме да бъдем заедно — този път аз посочих с ръка между двама ни — не съм си и помислял за друга жена.

— С колко жени си бил, след като се срещнахме?

О, по дяволите. Веждите ми се повдигнаха. Не исках да отговаря на този въпрос. Да говорим за това щеше да ни поведе надолу по един скапан път.

— Има ли значение, Ники? Ние не бяхме заедно.

— Има значение за мен — противопостави се тя.

— Защо?

— Защото сега виждам каква съм била. За теб съм била просто една бройка.

Сега аз се вбесих. Затворих очите си и се опитах да остана спокоен.

— Да. Защото мъжете, които само бройкат, се обаждат, изпращат съобщение на момиче, което живее през много щати всеки шибан ден — отговорих саркастично. — И продължават да го прави, когато тя не отговаря.

— Ти знаеше, че годежното парти приближава. Може би си се опитвал да си гарантираш, че когато дойдеш в града, ще има с кого да спиш.

Изсумтях, смеейки се.

— Ти си дяволски сериозна, така ли?

— Да, аз съм дяволски сериозна — извика тя.

Взирах се в нея безучастно. Тя наистина ли се опитваше да скъса с мен заради жените, с които съм бил преди да се съберем?

— Няма да отговоря на шибания ти въпрос, защото това е глупаво.

— Или защото се срамуваш.

Може би това беше от умората и стреса или може би, че заради това, че всеки имаше точка на пречупване, и Ники най-накрая бе натиснала моята, но прецтракнах. Мислих, че показвайки ѝ, че съм до нея, че я подкрепям, дори и когато е изплашена и прави всичко почти невъзможно, може да ѝ помогне да започне да ми се доверява, да ми се довери, че съм до нея, независимо от всичко. Но можех да видя, че това бе игра, която винаги щяхме да играем. Тя не ми се доверяваше, както и на всеки друг мъж, с любезното съдействие на нейния прецакан баща. Изражението ми сигурно е показало колко съм гневен, защото, когато пристъпих към нея, тя отстъпи назад и продължи, докато гърбът ѝ не се удари в стената. Приблжих се до нея, доколкото можех, лицето ми бе на сантиметри от лицето ѝ, когато ѝ казах:

— Напуснах работата си, този апартамент, плановете си и го направих, доволен да бъда с теб. Направих го, за да дам на теб и на детето ни всичко, което и двамата заслужавате. И всеки път, когато се обърна, ти ме проверяваш, отблъскваш ме.

Тя извъртя брадичката си и погледна встрани от мен. Положих глава върху рамото ѝ и вдишах дълбоко, опитвайки се да успокоя грохота на сърцето си.

— Не прави това. Моля те, не прави това.

— Ти си виновен — промърмори тя.

Повдигайки главата си, видях, че все още гледа встрани от мен.

— Ники, погледни ме.

Когато тя върна погледа си към мен, устните ѝ бяха в права линия от негодуване.

— Наистина ли вярваш, че съм ти изневерил? Искам да кажа, наистина?

Тя повдигна брадичката си и поизправи рамене, както правеше винаги, когато имаше нужда от кураж.

— Да.

Стомахът ми се присви от думите ѝ. Това адски болеше. Можех да си представя как това, което чу да казва чичо ми, може да я е объркало, но аз ѝ казвах истината. И ако тя не можеше да го види, ако тя не можеше поне да се опита да ми повярва... тогава тя изобщо, мамка му, не ме познаваше.

— Не знаеш ли колко съм луд по теб? Как може да не знаеш? — казах рязко.

Тя не отговори, просто бавно обърна главата си и затвори очи.

— Добре — казах аз спокойно, докато се отдалечавах. — Просто запомни, че тук аз не съм загубеният. Ти си. Не аз съм този, който се отказва. Това си ти.

Тя ми се намръщи.

— Да, ти — потвърдих аз. — Ти каза, че ще опиташ. Ти каза, че ще се бориш. Ти излъга — кипях тихо аз.

— Аз *опитах* — изкрещя тя.

— Не се самозалъгвай. Не, ти не опита, мамка му — изстрелях аз. Трябваше да остана спокоен. — Ти направи всичко по силите си, за да ме пречупиш — да пречупиш нас. Ти продължи да говориш колко е трудно това... колко труден ще бъде животът. Замислила ли си се някога, че деветдесет процента от тези трудни проблеми са заради теб?

— Не се опитвай да обърнеш това срещу мен. Това е за теб! — изръмжа тя, докато сръчкваше пръста си в гърдите ми. — Докато съм била в Холи Спрингс, ти си се размотавал с други жени тук.

— Не, не съм.

— Както и да е — рязко каза тя. — Така или иначе го призна.

Повдигнах ръце отбранително, отстъпвайки от нея.

— Предполагам, че тогава ти си разбрала всичко. Защото си решила, че всеки мъж е смотан, значи е така.

— Какво означава това?

— Означава, че защото твоят баща те е третирал като боклук, сега аз трябва да ям тези боклуци, за да бъда с теб. — Тя трепна от думите ми и знаех, че съм стигнал прекалено далеч, но не спрях. — Независимо какво правя, колко силно се опитвам, колко търпелив съм, никога няма да е достатъчно. Защото той е смотаняк, трябва и аз да съм такъв. Е, познай какво, Ники? Аз. Не. Съм. Той — заявих през стиснати зъби.

— Това не е заради баща ми — отговори тя, а гласът ѝ бе равномерен, сякаш вече ме беше изключила.

Изсумтах пренебрежително. Всичко това имаше нещо общо с баща ѝ. Но ако тя отказваше да го признае, може би имаше и още нещо. Просто исках да знам какъв, по дяволите, беше проблемът, за да мога да го оправя.

— Тогава може би не ме искаш — зложих аз, надявайки се, че тя ще оспори, ще го отрече, но тя не го направи и това ме сряза. Изръмжах от чувство на неудовлетвореност.

— Независимо какво искаш — най-накрая успях да кажа — ще бъда до детето си.

Запътих се към бюрото в ъгъла, сипах си скоч и го изпих. След като пожарът в гърлото ми намаля, се обърнах към нея и си поех дълбоко въздух. Мислих, че бих могъл да ѝ покажа, че животът може да бъде страхотен, дори и мечтите ни да са се променили. Мислих си, че да я обичам, да се грижа за нея, би могло по някакъв начин да я направи щастлива и развълнувана заради нас и бебето, дори и това да не е планирано от нито един от нас. Но не можех. Какво друго да кажа сега? Нямах нищо друго каквото да кажа. Тя си беше съставила мнение, че съм я провалил, независимо какво правя. Тя си мисли, че съм ѝ изневерил. И тя мисли, че детето ни е разрушило всичко. Грабвайки ключовете си, погледнах към нея, а тя все още беше облегната на стената.

— Съжалявам, че провалих живота ти, Ники. Но аз съм дяволски развълнуван за детето. Вече го обичам. Ако ти не желаеш бебето, аз ще се радвам да го взема, след като се роди, и ти ще може да продължиш с

каквото, по дяволите, щеше да правиш, преди да ме срещнеш. Всяко дете заслужава да бъде желано.

Когато излязох през вратата, я затръшнах след себе си.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА НИКИ

Все още стоях размазана на стената, очите ми бяха разтворени шокирано, а ръката ми бе притисната плътно до малката издутина на стомаха ми. Думите на Паркър бяха еквивалент на удар в стомаха. Той просто бе взел всяка ужасна мисъл, която имах през изминалите няколко месеца, и ги хвърли в лицето ми. Срамът се изливаше върху мен и адски болеше. *Ако ти не желаеш бебето, аз ще се радвам да го взема...* бях ужасена да имам това бебе. Мразех се, че се чувствах по този начин, но това бе истината. Скоро животът ми няма да е само мой и аз негодувах срещу това неродено дете, че ми го отнемаше. Но нито веднъж, никога, не съм имала мисълта да се откажа. Или по-лошо, някой да го вземе от мен. Удари ме усещане толкова чуждо и ужасяващо, че се свлякох на пода. Страх. От толкова време съм уплашена, но не и от този вид страх. Той бе първичен. Това е знанието, че ще рискувам живота си за това бебе. Ще дам всичко, за да го защитя. И за първи път от седмици, перспективата ми се промени. Това каква съм била преди няма значение. Всичко, което сега имаше значение бе детето ми. От гърдите ми се освободи ридание, докато обвивах ръце около кръста си.

— Толкова съжалявам — казах на корема си, сякаш бебето, което растеше в мен, можеше да ме чуе и разбере. Паркър беше разбрал за бебето и нито веднъж не се оплака. Нито веднъж не се завайка, а това беше всичко, което аз правех. И той ми позволи, вярвайки, че ще се променя; виждайки по-добрата част от мен, която той е знаел, в края на краищата ще се появи. И аз просто го отпратих. Пречупих го — пречупих нас. — Ще оправя това — обещах аз, шептейки на детето ни. — Кълна се.

Паркър щеше да се върне. Знаех, че ще го направи. Той винаги се връщаше, дори и когато не трябва да го прави. Но този път нямаше да му позволя да си тръгне отново. Наистина го мисля. Щях да оправя това.

Не знаех колко дълго седях на пода, но не станах, докато Еди и Джон се върнаха, и ми помогнаха да отида до дивана. Бях емоционална развалина и не спирах да плача.

— Какво стана? — попита Еди, докато сядаше до мен и ме прегърна.

Положих глава на рамото ѝ и зарихах.

— Аз съм идиотка. Това стана.

— Ще потърся Паркър — каза Джон и когато повдигнах глава видях, че набира телефона си. Вероятно изпращаше съобщение на Паркър, за да разбере къде е.

— Не. — Еди ме прегърна здраво, а след това се изправи. — Позволи на мен.

Веждите на Джон се повдигнаха, докато местеше погледа си между мен и Еди.

— Ъ...

— Къде е той? — Точно когато питаше, телефонът на Джон иззвъня, той отвори съобщението и ѝ го показа. Тя го целуна по бузите и каза: — Сега се връщам.

След като тя излезе, Джон отиде в кухнята и ми донесе кола. Усмивнах му се едва в благодарност и отпих. Той седна на масичката за кафе пред мен, с лакти опрени на краката и преплел пръсти.

— Искаш ли да говориш за това? — попита той.

Плачът ми донякъде се беше успокоил, но дишането ми все още бе накъсано.

— Ааа... аз обърках нещата — изхълцах.

Когато стана дума за това, повярвах на Паркър. Повярвах, че не е бил с никоя, откакто се съгласихме да опитаме, и да направим нещата да се случат. Но в мен имаше една част, която вярваше, че може да ме е разочаровал по този начин. Но знаех, че говореше моята несигурност. Дори и с тези причини, имаше нещо друго, което ме дърпаше, притесняваше се. Пол спомена, че бащата на Паркър е съсипал живота си, като е останал с Адел, и Паркър бе отвърнал, че баща му е направил почтеното нещо. Това ли правеше Паркър? Не оставаше ли с мен, защото мислеше, че е правилното нещо, което трябва да направи?

— Ами ако той е само с мен, защото се опитва да направи това, което мисли, че е правилно? — прошепнах аз.

Джон въздъхна и потри врата си.

— Паркър е почтен човек. Съгласен съм — отговори той. — Но мисля, че и двамата знаем, че той е в това по правилните причини, Ники, и не е само защото той мисли, че е правилно да го направи.

По лицето ми започнаха да се стичат сълзи и Джон скочи бързо, и се върна с кутия с кърпички, която взе от масата отстрани, и отново седна на масичката за кафе пред мен.

— Благодаря — прошепнах аз, изтривайки сълзите си.

— Ники — каза името ми Джон и по тона му можех да разбера, че ще каже нещо, което вероятно нямаше да искам да чуя. — Като твой приятел в момента ще ти кажа някои трудни истини. Може да не харесаш да ги чуеш, но... истинските приятели трябва да са откровени.

Вдишах дълбоко през носа си и освободих треперещ дъх през устата си. Кимнах с глава, давайки му да разбере, че съм готова да чуя каквото имаше да каже.

— Ти оплеска това — каза той направо. И в следващите тридесет минути той ме нападна с думи, както никой друг през целия ми живот. И когато приключи, се прегърнахме и той каза:

— Това е първият ден от новата ти.

И отново ме прегърна.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ПАРКЪР

— Мястото свободно ли е? — попита някой зад мен.

Поглеждайки над рамо, намерих Еди да стои вляво от мен с несигурна усмивка на лицето.

— За теб, скъпа, винаги — провлачих леко, докато потупвах мястото до мен, докато седях на бара. Еди се качи на стола и когато барманът я попита дали би искала нещо за пиене, тя поръча бира.

— Тя ли те изпрати?

Не можех да се сдържа да не попитам и се молах да не е чула молбата в гласа ми. По-скоро бих предпочел Ники да е тръгнала след мен, но ако беше изпратила Еди, щях да оценя също толкова и това.

— Не. — Еди поклати глава. — Беше наистина разстроена.

— Казах някои неща... — Поклатих глава. — Бяха болезнени неща, но и бяха верни.

— Какви неща? — попита тя.

Тя ме гледаше, внимателно очакваща отговора ми.

— Тя не иска това дете. Тя мисли, че е съсипало живота ѝ. Затова ѝ казах, че ако не го желае, аз ще го взема.

Еди засмука въздух през зъбите си.

— Не е като тя да не го желае — отрече тя. — Ники предлага най-яръстния вид любов, която съществува. Знам го — потвърди тя с усмивка. — Аз приемах от нея. Нямам съмнение, че ще бъде прекрасна майка. Проблемът е, че тя мисли, че не е достатъчно достойна за любящо дете; че е негодна да бъде добра майка, защото вижда себе си като повредена стока.

Потрих лице с двете си ръце, опитвайки се да изтрезнея, за да направя най-малко опит да имам рационален разговор с Еди за това.

— Знам, че е най-добрата ти приятелка, но тя е...

— Трудна? — прекъсна ме Еди.

Изсумтях.

— Това е меко казано. — Отпих дълго от бирата си, изпивайки я, и след като барманът остави питието на Еди, направих знак за още една. — Не съм спал с никоя друга, откакто сме заедно — избъбрих.

— Вярвам ти. И мисля, че дълбоко в себе си и тя го знае. Беше лош момент — отговори Еди, преди да отпие от чашата си.

— Лош момент?

— Опаковахме неща в стаята ти и в нощното ти шкафче тя откри запаси за цял живот от презервативи.

Присвих се. Това вероятно не е изглеждало много добре.

— Точно ѝ бях казала да спре да мисли за най-лошото, когато с чичо ти влязохте и ние чухме разговора ви.

— По дяволите. — Засмях се, не защото беше смешно, а заради тъпия ми късмет. Дори не бях отварял чекмеджето откакто... ами, от последната нощ с Кариса. Барманът плъзна бирата ми и отпих няколко глътки, преди да сложа долу чашата и да отпусна глава. — Нямам думи, Еди — признах аз.

— Знам, че си — съгласи се тя, карайки ме да обърна главата си и да срещна погледа ѝ. Тя се усмихна тъжно. — Ники е моята най-добра приятелка. Познавам я от дълго време. Но това не означава, че имам ключ към разкриването ѝ, знаеш ли?

— По дяволите. Надява се да ме уредиш? — пошегувах се аз, а тя се засмя.

— Но... мисля, че имам някои съвети. Може да не ти харесат, но... това бих направила аз — предложи тя.

Изпуснах дълга въздишка, несигурен дали искам да чуя това, което ще каже.

— Покажи ѝ, че си до нея.

Присвих очи.

— Това се опитвам да правя — отговорих отбранително, повишавайки глас.

— Да, но сега го направи, без да си ѝ гадже. Покажи ѝ, че те е грижа, независимо от всичко.

— Значи основно да продължа да правя това, което вече правя, но без никакви очаквания.

— Точно така. Вие имате много доста силна химия, Паркър. Но това може да ви доведе, приятели, само до тук. И аз я обичам, но тя

трябва да поработи върху някои от проблемите си, преди да може да бъде това, което заслужаваш.

Изстенах и прокарах ръка през косата си.

— Благодаря, но не знам как да бъда около нея, без да... я желая. Луд съм по нея от деня, в който се срещнахме.

— Тя също е луда по теб. — Тя се засмя доволна. — Но това не означава, че трябва да опитваш и да я поправиш... има ли това някакъв смисъл?

— Ако не съм аз, тогава кой?

— Ще ти кажа, защото знам, че тя няма да го направи. Всички те предупредихме, дори и тя те предупреди... Тя има проблеми с доверието. Но знам, че тя няма да обясни защо.

— Не е — признах аз. — Предполагам, че не е. Така или иначе не и в детайли.

— В някои отношения имаше труден живот — започна Еди. — Мисля, че е трудно за хората да го разберат. Тя не е била бита или насилвана, затова някои хора вероятно биха си помислили: „Какво е изтърпяла тя и би могло да оправдае това, че е толкова объркана?“. Тя израсна в охолство. Но изоставянето е звяр сам по себе си. Тя израсна, чувствайки се необичана и нежелана. Чувствайки се по този начин... — Еди поклати глава, сякаш мисълта я нараняваше — това оставя белези толкова лоши, колкото и останалите. — Тя отпи от бирата си и продължи. — Тя се опита силно да бъде най-добрата във всичко, надявайки се, че ще заслужи вниманието на баща си, но той едва я забелязваше... освен, ако тя не направеше нещо лошо. Паркър, тя никога не се почувства достатъчно добра.

— Защо й пука какво мисли той?

— Това е добър въпрос. Може би защото той е единственото истинско семейство, което има. Знаеш ли, че тя се дипломира в Нюйоркския университет с бакалавърска степен по бизнес, с втора специалност испански? Тя мислеше, че след като завърши, би могла да работи с него.

Веждите ми се повдигнаха от шок. Тя е искала да работи с него? Как не съм знаел това за нея?

Еди се засмя на изражението ми.

— Знам. Не й отива много, нали?

— Не е нещо, което бих предположил — съгласих се аз. Ако някой ме беше накарал да предположа, какъв би бил изборът ѝ на кариера, със сигурност бих казал мода.

— Тя учи страшно усилено, Паркър. Всичко. И когато завърши със среден успех 3.5 той ѝ каза, че тя не принадлежи на корпоративния свят.

Поклатих глава.

— Защо е такъв гадняр спрямо нея?

— Не знам — каза тя и можех да усетя безсилието в гласа ѝ. — Според мен тя му напомня за майка ѝ. Това са мои предположения. Майка ѝ се е махнала, когато тя е била наистина много малка. Тя няма дори нейна снимка.

— Наистина ли? — попитах, невярващо.

Еди се намръщи и се вгледа в бирата си.

— Тя имаше една, веднъж. Но баща ѝ я взе.

Извъртях очите си. Баща ѝ наистина беше гадняр.

— Знаех, че дълго време се бори с някои неща. Но опасенията ѝ никога не са я затруднявали толкова, че да изпитам нужда да се намеся. Сега тя позволява на тези опасения да провалят живота ѝ. Затова сега, аз се намесвам.

— Значи ти може да помогнеш, а аз не? — изсумтях аз.

— Ще ѝ помогна да разбере как да помогне на себе си. Ти ще ѝ докажеш, че я обичаш, и си готов да преминеш границата.

— И какво ще стане, ако тя не пожелае да се промени? — попитах аз.

Еди ме потупа по гърба.

— О, тя ще се промени — каза тя обидено. — Обичам я достатъчно, за да я сритам по задника.

След тези думи тя вдигна чашата си за тост. Докато чуквах чашата си с нейната, си пожелах да имам ентузиазма ѝ. Но не можех да се откажа от Ники. Все още не. Все още бях готов да опитам. След всичко случило се, в мен все още имаше желание за малка борба.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА НИКИ

Снощи Паркър не се върна в апартамента. Когато Еди се прибра каза, че е отседнал в хотел. Бях безмълвна. Очевидно беше, че ме избягва, затова резервирах незабавен полет за дома. След като се предполагаше, че ще пътуваме с колата му обратно в Северна Каролина, не бях планирала обратен полет. Този билет в последната минута ми струваше доста пари, но трябваше да се махна оттам.

Когато се прибрах, открих, че Джоуи беше приключил с боядисването, и дори беше изчистил всички валяци, стълби и кофи. Къщата изглеждаше невероятно. Не можех да спра да се възхищавам.

Докато влизах във всекидневната от задната спалня, страните ме боляха от голямата усмивка и почти се напишках, когато завих покрай ъгъла, и намерих там Джоуи.

— Мамка му — възкликнах аз, докато притисках стомаха си. — Изплаши ме!

— Съжалявам — закиска се той. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Това е къщата ми — посочих аз.

— Знам това, умнице — засмя се той. — Не се предполагаше да се върнете до неделя.

— Ъм... — започнах да говоря, несигурна как да обясня какво се случи в Ню Йорк. — С Паркър вече не сме заедно.

Джоуи навъси вежди, погледът му би могъл да бъде или разочарован, или объркан.

— По дяволите — въздъхна той, докато махаше бейзболната си шапка, и прокара ръка през рошавата си коса. — Добре ли си?

— Ъмм... — Отново бях несигурна как да отговоря на въпроса му. — Вината е моя — най-накрая признах. — Имах лош... за известно време мислих по лош начин, но се опитвам да го преодоляя.

Джоуи кимна веднъж и направи три големи крачки към мен, преди да ме придърпа в ръцете си и да се прегърна силно.

— До теб съм, Ники.

Отказах да се разплача, дори и очите да ми се бяха навлажнили.
Шибаният Джоуи.

— Благодаря ти, Джоуи. Това означава много. — Той ме пусна и докато отстъпваше, веднага изтрих очите си. — И ти благодаря за всичко това — казах аз, докато показвах с ръка наоколо. — Наистина оценявам всичко, което си направил за мен.

— За това са приятелите — отговори той. — Трябва да се върна в конюшните. Ще се справиш ли?

— Да — отговорих с усмивка, а гласът ми бе накъсан от чувствата.

Той отвори вратата да излезе, но спря и се обърна:

— Ник... той е добър мъж. Надявам се знаеш, че заслужаваш това.

С тези думи той излезе и затвори вратата. Може би в точно този момент да не бях съгласна с него, но щях да поработя върху това. Знаех, че вероятно Паркър щеше да се прибере у дома, и да оправим нещата. Той винаги ми прощаваше, когато стигнех твърде далеч, и щеше да го направи и този път. И този път, аз нямаше да объркам нещата. Този път, нямаше отново да го загубя. Знаех, че той имаше нужда от време. Бях прекалено много, за да ме приеме. Искях Паркър Хейс да бъде мой. И щях да поправя това, което бях разрушила толкова много. Щях да поправя себе си. Заради мен. Заради него.

Заради детето ни.

* * *

На следващия ден Джоуи и Дирк ми помогнаха да внесем всички мебели в къщата и започнах да разопаковам кутиите с посуда и други малки украшения. Беше около шест вечерта и бях пред гардероба си — моя много малък гардероб — опитвайки се да реша къде, по дяволите, щях да сложа роклите си от конкурси, когато чух предната врата да се отваря и затваря. Изчаках за момент, послушвайки се да разбере, дали този, който отвори входната врата, ще се представи, но нищо не се чу. Спокойно си проправих път надолу по коридора и спрях на вратата на кухнята.

При вида му сърцето ми започна да бие учестено. Беше облечен в дънки и тениска, гъстата му коса бе разрошена. Дори и раздърпан изглеждаше невероятно.

— Здравсти — каза той, преди да преглътне силно, а адамовата му ябълка се раздвижи, когато го направи.

Гърлото ми се стегна. Искях да се извиня. Искях да го умолявам да ми прости, но той започна отново да говори:

— Виждам, че си пренесла всичко, а?

Премигвайки няколко пъти, се опитах да се съсредоточа.

— Ъм, да. Джоуи и Дирк днес ми помогнаха. — Устните му се присвиха при думите ми, но не каза нищо. — Сега ли пристигаш?

Той се приближи до плота и се облегна на него, скръствайки ръце. Нещо в него чувствах изключено — дистанцирано. Стомахът ми се стегна от дълбок ужас.

— Шофирах през нощта.

Погледнах към вратата на всекидневната, търсейки багажа му, но не видях нищо.

— Къде са нещата ти? — попитах.

— За сега ще остана при Еди и Джон. Докато... — Той поклати глава. — ... докато не реша какво да правя.

Сърцето ми падна в дупката в стомаха ми. Не това бях очаквала да чуя.

Устата ми се отвори, докато се взирах в него, зашеметена. Той не се връщаше при мен.

Бях го съсипала.

Бях съсипала нас.

Мамка му.

— Знам, че миналата нощ... — той замълча, сякаш не беше сигурен как да каже на глас това, което искаше, и сърцето ми заби по-бързо. — Просто се надявам, че може да се справим заедно, дори и ако не сме заедно.

Взирах се в него неразбиращо, желаейки да кажа милион неща, но бях неспособна да възпроизведа думи. Тогава той се изправи, огледа стаята още веднъж.

— Мястото изглежда наистина хубаво — отбеляза той.

В този момент не ми пукаше за къщата.

— Ъм... — Закашлях се, опитвайки се да прочистя всички следи от чувства в гласа си. — Да, Джоуи е спасител.

Когато той ме погледна, челюстта му направи тик, а после той отклони погледа си. Имах чувството, че искаше да каже нещо, но се бореше с това. След това той пристъпи към мен и сърцето ми скочи от стомаха, и се качи в гърлото ми, докато надеждата разцъфваше в мен. *Моля те, моля те, нека ме вземе в ръцете си и да ми каже, че всичко ще бъде наред — това, че не съм прецакала нещата отвъд непоправимото.* Когато застана до мен, той се наведе и целуна челото ми.

Докато се отдръпваше, каза:

— Ако имаш нужда от нещо, не съм далеч, разбра ли?

Тогава сърцето ми отново пропадна в ямата в стомаха ми. Искях да се разплача.

Той дори не погледна към мен, когато прошепнах:

— Добре.

Без да каже и дума, той излезе и затвори вратата след себе си, оставайки ме боса и бременна в кухнята, на около две секунди от това да се разпадна.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ПАРКЪР

Оставянето на Ники снощи сама в къщата беше дяволски трудно. Не бих могъл да кажа дали поразеното изражение на лицето ѝ беше, защото се изненада да ме види след скандала ни, или беше тъжна, защото нямаше да остана. Каквото и да беше, струваше ми всичките ми сили да не я придърпам в ръцете си и да я целуна.

Днес започвах новата си работа в адвокатската фирма Мотли. За щастие първият ден бе доста лесен. Не бях спал от дни и липсата на почивка започваше да ми се отразява. Всичко, което бях направил, бе да разопаковам, да организирам кабинета си, да попълня документи и да се здрависам със стотина души, чиито имена вече бях забравил. Тази фирма бе много по-безгрижно място от това, в което работех в Ню Йорк. Появих се с ушит по мярка костюм, а половината от хората тук бяха по дънки. Бях зад бюрото си, подреждайки няколко папки в едно чекмедже, когато чух почукване.

— Значи ти си новият? — В кабинета ми пристъпи висок мъж с приятелска усмивка.

— Това трябва да съм аз — потвърдих аз, докато се изправях.

Заобиколих бюрото си и се здрависахме.

— Аз съм Майк Андерсън. Приятно ми е да се запознаем, Паркър.

— На мен също. Всички тук са много приветливи.

— Да, всички са доста естествени. Исках да дойда и да се представя, и да ти кажа, че ако имаш нужда от нещо, ще ми кажеш.

— Благодаря. Оценявам го.

Чу се още едно почукване на вратата ми и когато погледнах, видях атрактивна брюнетка с дръзки учителски очила да казва:

— Господин Хейс?

— Аз съм — отговорих.

Тя влезе, позата ѝ изправена, изражението приятелско, държеше папка, бележник и писалка в едната си ръка. Бе облечена в бяла блуза,

с недълбоко деколте, но показваше тялото ѝ, а облеклото ѝ завършваше с черна права пола и токчета.

— Аз съм Лиан. Асистентката Ви. — Тя протегна малката си ръка и се здрависахме. — Днес закъснях, защото имах ангажимент.

— Приятно ми е да се запознаем — казах с приветлива усмивка. — Но, моля те, наричай ме Паркър.

Тя се усмихна свенливо, но кимна веднъж. Погледът ѝ се премести към Майк, чието приятелско държание се бе променило.

— Сега трябва да се връщам на работа. Беше ми приятно.

Докато той вървеше към вратата, отговорих:

— И на мен, Майк. Благодаря.

Лиан погледна назад и не проговори, докато не видя, че си е тръгнал. След това се обърна към мен с широка усмивка и попита:

— Как намираш Нйтдейл?

— Израснал съм наблизко.

— О — отвърна тихо тя. — Аз също. Да не би да си се дипломирал в гимназия Нйтдейл?

— Вероятно доста преди теб — засмях се аз и ѝ посочих да седне, докато аз заемах моето място.

Тя присви очите си и изглеждаше унесена, докато заемаше мястото си.

— Да не си свързан с Мади Хейс?

Веждите ми се сбръчкаха и се ухилих:

— Да. Претендирам за това. — Засмях се. — Тя е малката ми сестра.

Лиан се усмихна.

— Тя беше година или две преди мен, но си я спомням.

— Ха — казах. — Малък свят.

— Да — съгласи се тя, а кафявите ѝ очи се заключиха с моите, докато хапеше долната си устна. По дяволите. Дали това не означаваше нещо?

Прочиствайки гърлото си, отклоних поглед от нейния, нежелайки да ѝ дам грешна представа, или да я наведа на нея. Тя бе невероятно привлекателна, не можех да го отрека, но дори нямаше нужда да ми се напомня да бъда професионалист, тя не беше мой тип. Сега имах само един тип. Руса коса, сини очи, дяволски сложна. Ники Рийз. Това беше моят тип.

— Ще работим ли върху предварителния график?

Тя отвори папката, изваждайки няколко листа и плъзгайки ги през бюрото. След това отвори бележника и се приготви да започне работа, а аз въздъхнах облекчено. Може би бях прочел погрешно погледа ѝ.

— И аз сметнах, че ще работим по графика. Искаш ли да ти взема кафе, преди да започнем?

— Не, но благодаря — отговорих, придърпвайки листовете към себе си, и разглеждайки ги.

Зъбните колела се върнаха на професионално ниво, позволявайки ми да дишам по-леко.

* * *

Не напуснах офиса, докато не мина седем, но отидох право у дома. Или, предполагам, че това бе домът на Ники. Независимо къде бяхме или какво се случваше между нас, щях да ходя да виждам Ники всеки ден. Имах нужда да я виждам всеки ден. Тъй като имах ключ не се налагаше да чукам. Знаех, че трябва, но докато тя не ми кажеше друго, щях да влизам направо.

Докато затварях вратата, чух Ники да стене от една от задните стаи.

— По дяволите, това е толкова по-добре. — Ушите ми се наостриха, докато аз замръзнах, очаквайки да чуя още. — Ох — изхленчи тя. — Не спирай.

Кръвта се оттече от лицето ми. На кого, по дяволите, говореше тя? Извих врата си от едната на другата страна, сърцето ми бумтеше, докато вървах към задната страна на къщата, а яростта бушуваше през мен. Мамка му, скъсахме едва преди три дни и тя вече чукаше друг мъж? И то докато е бременна с моето дете? О, мамка му, няма да стане.

Когато достигнах до голямата спалня, бутнах вратата да я отворя, готов да сритам, който е да е вътре с нея, и срещнах синия поглед на Ники и кафявия на Еди, и двата забити право в мен, и замръзнах. Ники лежеше настрани, а кракът ѝ беше в скута на Еди.

— Паркър? — каза Еди. — Всичко наред ли е?

Премигнах няколко пъти, гневът ми се изгуби някъде в предните линии на съзнанието ми, все още опитващ се да разбере, че трябва да изчезне. Говори, глупако.

— Ъ... всичко наред ли е тук? — успях най-накрая да кажа.

— Да — въздъхна Еди, докато масажираше задната част на крака на Ники. — Ники получи крампа. Масажирам, за да отшуми.

— Крампа? — попитах аз.

— Усещането е, сякаш има твърдо топче за голф в прасеца. Адски боли — изстена Ники, докато Еди продължаваше да масажира крака ѝ.

Можех да се справя с това. Исках да ѝ го правя, да целуна главата ѝ и да продължа от Еди, но не го направих.

— Мога ли да помогна?

— Донеси ѝ чаша с вода — отговори Еди. — Дехидратацията причинява крампите.

— Тя е дехидратирана? — попитах аз, чувайки загрижеността в гласа си. — Бебето добре ли е?

— Да, Паркър — отговори меко Ники. — Днес просто бях заета. Оправих кабинета си и разопаковах целия ден, и не съм пила достатъчно вода.

— Твоят нов кабинет? — попитах аз, недоумявайки. Защо се нуждаеше от кабинет?

Тя не отговори на въпроса ми, издърпвайки крака си от скута на Еди.

— Благодаря, Еди. Чувствам се много по-добре — въздъхна тя.

— Винаги — каза Еди, ставайки от леглото. — По-добре да се връщам в къщата. Костюмарят приготвя вечеря. Направил е достатъчно и за теб, Паркър — добави тя.

— О... благодаря. Идвам след малко.

— Лека нощ, Ники — махна Еди.

— Лека нощ, Еди. Благодаря за помощта ти.

Еди излезе от спалнята и Ники се изправи, оправяйки покривката.

— Сигурна ли си, че си добре? — попитах аз.

Тя срещна погледа ми и се усмихна.

— Наистина, Паркър. И двамата сме добре. — Прокарах ръка през косата си, въздъхвайки дълбоко. И тя се закиска. — По-добрият

въпрос е, ти дали си добре?

Скръствайки ръцете си, тя се приближи към края на леглото и се облегна на рамката.

Изсумтях.

— Да. Добре съм. Влязох в къщата и чух стоновете ти, и помислих...

По дяволите. Спрях себе си да не продължа. Вероятно нямаше да прозвучи добре да кажа, че съм помислил, че е била тук с друг мъж.

— Помислил си какво?

От начина, по който се усмихваше, мисля, че тя знаеше какво съм си помислил, но тя се наслаждаваше да ме кара да се чувствам неудобно.

— Не знам какво си помислих.

И двамата се взирахме един в друг, и аз трябваше да се боря с привличането. Това проклето привличане, което ме караше да искам да я придърпам в ръцете си, и да я любя. И тя не ме улесняваше. Беше облечена в йога клин и синя дълга блуза, русата ѝ коса бе завързана на опашка на върха на главата. Жената притежаваше класическа красота. Преместих погледа си надолу по тялото ѝ и забелязах, че коремът ѝ изглеждаше малко по-голям, и не можех да се сдържа да не се усмихна. Все още се удивявах как това малко бебе растеше вътре в нея.

— Да ти приготвя ли вечеря? — попитах аз, срещайки погледа ѝ отново. — Ще ми е приятно да чуя за този нов кабинет.

— Само, ако ми направиш онова пиле, което приготви първия път за мен. Жадувам за него.

Усмихвах се, отстъпвайки назад, за да може да мине покрай мен на излизане от спалнята.

— Ще ти стотвя всичко, което поискаш.

И не можех да спра да се усмихвам.

След като влязохме в кухнята, тя се настани на малката маса, докато аз изваждах съставките за ястието. Кухнята беше добре заредена, като се имаше предвид, че тя току-що се беше нанесла, и се почувствах гадно, че не ѝ бях помогнал с нищо тук. Можех най-малкото да ѝ предложа да ѝ купя продукти.

— Е, ще ми кажеш ли за новия кабинет? — попитах я аз.

— Мисля, че това не е наистина кабинет, но не знам по какъв друг начин да го нарека — започна тя. — Ще започна да преподавам

уроци по музика.

Погледнах към нея и се усмихнах.

— Това е страхотно — засиях аз и продължих с работата си.

— И ще стана треньор за конкурси по красота. Това няма да има много клиенти, но ще предложи уроци и по интернет.

Веждите ми се повдигнаха и се обърнах да я погледна.

— Ники... това е страхотно. — Погледът ѝ се сведе и преглътна.
— Какво не е наред? — попитах.

— Използвах доверителния фонд, за да го направя — призна тя и затворих очите си. Тя се чувстваше зле, защото мислеше, че ще ме вбеси.

Оставих всичко и отидох при нея, коленичих.

— Ники, тези пари са твои. Съжалявам, че се държах като... глупак заради това. Гордостта понякога ме прави на идиот.

Тя облиза устните си.

— Дядо ми беше много щедър. С остатъка от парите ще създам фонд за колеж и доверителен фонд за бебето.

Кимнах.

— Мисля, че това е страхотна идея.

Споделихме още един дълъг поглед и се зачудих дали тя искаше да ме целуне толкова силно, колкото аз исках да я целуна. Но когато стомахът ѝ изкъркори, превключих и се изправих.

— Някой ме очаква да стотвя едно страхотно пилешко.

— Някои двама — проправи ме тя и потупа корема си. Движението ме зашемети. Тя се усмихваше, докато гледаше как малката ѝ ръка потриваше малката издутина. Сърцето ми се изду при картината. За първи път тя изглеждаше щастлива заради бебето и се молех да е истина. Молех се, че тя може би започваше да се съвзема.

Поговорихме за кратко за първия ми ден на работа. Казах ѝ за някои от другите адвокати и техните странности и се посмяхме. Тя описа оформлението на кабинета си и попита дали бих отишъл с нея в Райли, за да може да вземе пиано. Разбира се, че се съгласих.

След вечеря измихме съдовете заедно и въпреки че мразех тази мисъл, ѝ пожелах приятна вечер.

Докато стояхме на вратата, тя се взря в гърдите ми.

— Благодаря за вечерята. Беше невероятна.

— Ако не си заета, ще ти стотвя утре.

— Би трябвало, аз да ти сготвя — заяви тя.

Изсумтах.

— Можеш ли да готвиш?

Тя ме удари в гърдите.

— Защо изсумтя? Трудно ли е за вярване?

Просто се взирах в нея неразбиращо, а тя отново ме плесна по гърдите.

— Да. Добре. Не струвам в готвенето. Може би трябва да ме научиш, за да може детето ни да не умре от глад, господин Хейс.

Ноздрите ми пламнаха, когато желанието се удари през мен. Очите ѝ бързо се стрелнаха към моите и отново встрани. Тя знаеше, че току-що дръпна спусъка, използвайки това име. Вдишах дълбоко, за да мога да успокоя мислите си.

— За щастие, и двамата ме имате, и никой от вас няма да гладува — ухилих се аз, опитвайки се да намаля напрежението, но то бързо спадна, докато тя се взираше в мен. Изражението ѝ бе тъжно.

— Имаме ли те? — попита тя, а гласът ѝ бе плах и пълен с несигурност. Неспособен да се сдържа, се протегнах към лицето ѝ и пъгнах кичур руса коса зад ухото ѝ. Боже, исках да я целуна. Исках да ѝ покажа колко много означаваше за мен. Но Еди беше права. Ники трябваше да открие себе си, да повярва в себе си, преди да ме приеме и да ми позволи да я обичам по начина, по който заслужаваше.

— Независимо какво се случи, винаги ще бъда до двама ви.

Въпреки че обещанието бе искрено, знаех, че тя се надяваше на повече, най-малкото се надявах, че го иска. Устата ѝ се изви леко и тя кимна.

— О — каза тя внезапно. — Почти забравих. Имам нещо за теб.

— Така ли?

Тя се втурна и изчезна по коридора, завръщайки се момент по-късно с малък увит пакет в ръката си.

— Това е за бюрото ти.

След като ми го подаде, аз го разопаковах и не можех да сдържа усмивката си. Беше рамка със снимката от ултразвука, която беше на хладилника в стария ѝ апартамент.

— По дяволите, Ник... много ми харесва — казах ѝ аз и преди да осъзная какво правя, се наведох и леко я целунах. Когато се отдръпнах, промърморих „благодаря ти“ и ѝ пожелах отново лека нощ. Докато

вървах към колата си, притиснах снимката плътно до гърдите си. Може би тя не се беше отказала от мен... от нас.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА НИКИ

Кой ден и по кое време е часът ти тази седмица?

Бързо отговорих на съобщението на Паркър.

Четвъртък в пет. Опитах се да получа възможно най-късния възможен час, за да може да дойдеш. Мислиш ли, че ще те пуснат?

Ще бъда там.

Усмивайки се, сложих телефона на бюрото, е... на сгъваемата масичка, която в момента използвах за бюро. Успях да „открадна“ място в търговския център до магазина на Пърл. Надявах се, че мога да направя бизнеса си от клиентите ѝ, които я ползваха като шивачка.

Бях заета да преглеждам за уеб дизайнери върху лаптопа си, когато влезе бившата ми шивачка.

— Сега сме съседни, а? — пружинираше щастливо, докато се приближаваше към масата.

Усмивайки се широко, се изправих и заобиколих масата.

— Днес щях да се отбия и да те поздравя.

Прегърнахме се силно и когато се отмести от мен, очите ѝ веднага се насочиха към стомаха ми. Бе почувствала корема ми.

— Значи това е причината да не се върнеш и да преправим онази рокля.

Въздъгнах и сложих ръка върху корема си.

— Това е причината — признах аз. — Страхувам се, че дните ми на участия в конкурси приключиха. — Повече не се разстройвах заради тона. През последните няколко дни, откакто с Паркър се бяхме карали, с всеки изминал ден свиквах с нещата, каквито ще бъдат и се чувствах щастлива.

— Според кого? — попита Пърл и срещнах въпросителния ѝ поглед. — Мислиш, че щом ще имаш бебе, не може повече да се конкурираш?

Очите ми се разшириха и аз си поех дълбоко въздух.

— Може би, ако не свърша с огромни стрии — противопоставих се аз. — Но конкурсите отнемат много време и не съм сигурна колко време ще имам, след като бебето се роди.

— Ако го искаш достатъчно силно, ще се справиш — отговори просто тя, омаловажавайки опасенията ми. — Там има много жени, заети с кариерите си и амбициите си, и все още намират време да бъдат отлични майки. Ако искаш да се състезаваш, няма да си намираш извинения. И дете, което вижда, че майка му работи, за да постигне мечтите си, най-вероятно ще работи също толкова усилено за своите собствени. — Тя се обърна, тръгна към вратата и когато я отвори, каза:

— Ще задържа онази рокля. Може би твоят задник да стане малко по-голям и наистина да я изпълниш. Изглеждаш като пръчка с гърди.

— Боже, благодаря ти, Пърл — засмях се аз, докато вратата се затваряше. Поглеждайки надолу, извих уста, докато прокарах ръце надолу, отстрани по тялото си, към бедрата.

— Имам извивки — заключих аз с пухтене. — Добре, малко момченце или момиченце в мен — казах на корема си, докато го потупвах. — Убедена съм, че ще се оцени да освободиш тялото ми подобно на начина, по който влезе.

Завъртайки се, се насочих обратно към импровизираното ми бюро и се върнах към работата, въодушевена от начина, по който вървеше бизнесът ми.

* * *

Вече беше средата на ноември и вечерите настъпваха по-бързо в сравнение с лятото. Но трябваше да полагам усилие да ставам и да правя поне една ускорена разходка всеки ден. Докторът каза, че мога да бягам, но... бягането не струваше, когато имаш чувството, че си бременна с балон пълен с вода в долната част на корема.

Докато вървах, съзнанието ми се насочи към Паркър. Не бях сигурна на какво положение бяха отношенията ни, но снощи ме целуна и се молех това да е добър знак. Въпреки че, когато се отдръпваше, той изглеждаше така, сякаш съжالياва и това разби сърцето ми. Нямах представа какво да мисля. Искам да му кажа, че съм променена жена, да го умолявам да ми прости, но знаех, че този път е различно. Трябваше да му покажа. Просто се надявах, че чака, и не е намерил някоя друга да запълва времето му, *докато* чака.

Стигнах до конюшните и намерих Джоуи да се качва на пикапа си.

— Точно се бях запътил към теб — каза той, когато ме забеляза.

— Така ли?

— Да, ти ще готвиш вечеря за всички тази вечер, нали?

Веждите ми стигнаха до линията на косата ми.

— Така ли?

Той издърпа телефона си от джоба и за няколко секунди потупваше по него, преди да обърне екрана така, че да мога да го видя. Имаше групово съобщение от Паркър, който бе изпратил до Еди, Джон и Джоуи.

Ники иска да приготви вечеря за всички. Бъдете там в седем.

Този кучи син...

— Това изненада и мен — прекъсна мислите ми Джоуи. Когато погледнах към него, той стисна устни, опитвайки се да не се разсмее.

— Кое е толкова забавно? — сопнах се аз и го плеснах по ръката.

— Изражението на лицето ти — ухили се той, обвивайки ръка около раменете ми, водейки ме към пикапа му. — Не се притеснявай, Ник — каза той. — Обядвах обилно.

Ударих го силно отстрани и сложих ръка на корема си, докато извървявах разстоянието до пикапа.

— По дяволите — извика той от болка.

— Не може да удариш бременна дама — извиках аз, докато отварях вратата на пикапа, и понечвах да вляза.

— Ще продължа да ги начислявам! — предупреди той. — Веднъж щом бебето се роди, играта ще започне!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ПАРКЪР

Когато влязох в къщата, носейки няколко чанти, във всекидневната седеше Джоуи с бира в ръката и гледаше телевизията. Дори не ме забеляза. Ники ровеше в хладилника, проклинайки. Очевидно не ме беше чула, че съм влязъл, докато заплашваше живота на нероденото ми дете.

— Мразя, че ще се родиш сирак, но той наистина сам си го причини — започна да мърмори тя в една безкрайна нишка заплахи срещу живота ми.

— Може ли да видя детето си поне веднъж? — попитах аз, причинявайки ѝ да се изправи и да удари главата си.

— По дяволите — изсъска тя, докато се хващаше за задната част на главата.

— По дяволите, съжалявам. Добре ли си?

Пуснах покупките и забързах към нея, прокарвайки ръката си над удареното място, за да проверя за цицина.

— Всичко е по твоя вина — изхленчи тя.

— За това, че удари главата си?

— Да. Ако не беше поканил всички на вечеря, нямаше да заравам главата си в хладилника, търсейки храната, проклинам душата си за това.

Смеейки се, взех хавлиената кърпа, която лежеше на плота, отворих фризера и извадих малко лед.

— Да, е — закисках се — ще ти помогна да сготвиш. Няма да те оставя да се разправяш сама.

Сложих ледените кубчета в кърпата и внимателно я сложих отзад на главата. Тя гледаше към мен, синият ѝ поглед бе мек, а ръката ѝ намери моята, там където тя държеше леда.

— Зная, че не би го направил — промърмори тя.

За момент се взирахме един в друг и трябваше да изблъскам назад желанието ми за нея. Да бъдем само приятели, започна да става

по-трудно, отколкото мислех. Искях дяволски силно да я целуна. Беше обула дънки и розова риза с дълги ръкави, а косата ѝ бе прибрана в хлабава плитка от едната ѝ страна. И, по дяволите, ухаеше адски добре; като ванилия и захар. Когато се запознахме онзи уикенд, я бях виждал само в рокли и токчета. Беше секси и съблазнителна. Но точно сега, докато стоеше тук боса, в обикновени дрехи, аз бях пленен. Преди бях чувал хора да използват израза „тя сияе“, когато се описва бременна жена, но сега можех наистина да го видя. Тя изглеждаше сияеща.

— Изглеждаш красива, Ники — успях да кажа, преди да издърпам ръката си изпод нейната, все още държейки кърпата. Бузите ѝ се обагриха в розово, докато ѝ я подавах, а тя я взе, но дори не ме погледна, когато каза:

— Благодаря.

— Имам нужда от бииииррррррра — изпя гадно Джон, докато вратата се отвори, и той влезе в кухнята, Еди го следваше близо зад него. Усмихна се, като ме видя.

— Хей, задник. — Бе облечен в дълга фланелена риза и износени дънки и изобщо не изглеждаше като адвокат. Забравих да си взема дрехи за преобличане за след работа, затова бях официален.

Отворих хладилника и грабнах три бири, подавайки по една на Еди и Джон.

— Здравей и на теб, Джони — отговорих саркастично.

— Как успя да убедиш Ники да сготви тази вечер? — попита Еди, докато махаше капачката на бирата си.

— Не го е направил — промърмори Ники.

— Казах ѝ, че ще ѝ позволя да изнасили тялото ми, ако го направи — отговорих небрежно, преди да отпия от бирата си.

— Пич — каза Джоуи, влизайки в кухнята. — Без разговори за секс тази вечер. Дори и шеги.

С Джон се закискахме. Предположихме, че след като Джоуи приемаше Ники и Еди като негови сестри, той вероятно не искаше да слуша как се шегувахме за това да правим секс с тях.

— Освен това, ще трябва да предложиш повече от тялото си, преди да се съглася да приготвя вечеря за пет човека — добави Ники. — Или вечерята, или готвене като цяло. — Тя отвори чекмеджето до хладилника и извади малка жълта престилка с череша върху нея и с

връзки за около кръста. Гледах я, когато тя вдигна очи, и ме улови да го правя.

— Какво?

— Откъде взе това? — попитах я аз.

Една тъжна усмивка мина през устните ѝ, докато слагаше няколко кичура зад ушите си.

— Един ден се видях с майка ти. Пазарувахме някои неща за къщата и бебето. Тя донесе някои неща за кухнята. Това беше с тях.

Усмивах се, когато се приближих до нея, и хванах ъгълчето на престилката, вирайки се в нея. Разпознах я. Майка ми я слагаше, когато бе в кухнята ни, приготвяйки най-хубавите ястия. Тя бе едно от материалните неща, които ме караха да се чувствам обичан. Когато помислих за мама, гърдите си ме присвиха. Зачудих се дали тя не я бе дала на Ники, знаейки какво би означавало това. Тя бе невероятна майка. И тази престилка бе сантиментална. Когато бях дете на няколко пъти я бях слагал, но не исках да споменавам това. Слава на Бога, че тези снимки не бяха в кутията, която мама показа на Ники.

— Майка ти ми даде, както и това — записка се Ники, докато изваждаше снимката от чекмеджето. Това беше моя снимка на пет години, обут в токчетата на мама и с престилката, с червило, намазано върху лицето. Не нарекох ли току-що майка ми невероятна? Взимам си го обратно.

Преди да мога да я взема от нея, Ники се наведе назад на плота, задържайки я отзад. Пресегнах се, за да я достигна, но не можех да се притисна прекалено силно към нея, без да рискувам да я нараня. Тя се смееше и подиграваше:

— Паркър, това е толкова сладко!

С липсата на други възможности трябваше да извадя смъртоносните си оръжия. Пръстите си. Внимателно я погъделичках отстрани и смехът ѝ стана истеричен, докато се гърчеше срещу мен. Ръката, която държеше снимката, все още беше протегната над плота, опитвайки се да я държи далеч от мен, докато тя се опитваше да се бори със свободната си ръка. Бузите ѝ се зачервиха, а устата ѝ се отвори, показвайки нейните идеални, прави, бели зъби. За момент почти забравих за снимката, докато я наблюдавах, и усещах движенията ѝ срещу мен.

Дяволски красива.

— Милост! Милост! — квичеше тя, точно когато Джон взе снимката от ръката ѝ.

Мамка му.

Той веднага избухна в смях и протегна снимката към Еди и Джоуи, за да могат да я видят. Ники, възстановявайки се от гъделичкането, задържа и двете ми ръце и положи чело върху гърдите ми, докато смехът, обзел тялото ѝ, затихваше. Не се помръднах. Не ми пукаше, че приятелите ми се забавляваха на мой гръб. Ники ме докосваше, използвайки ме за опора, докато се успокои. Това бе всичко, което исках — да бъда нейната скала. И бях щастлив да я задържа, докато се смееше.

Тя най-накрая бе способна да погледне нагоре и да изтрие сълзите от очите си.

— Наистина те мразя, знаеш това, нали? — усмихна се тя.

— Ако омразата ти те кара да се смееш така, ще те карам да ме мразиш всеки ден до края на живота си.

Смехът ѝ замря и очите ни се впиха едни в други, докато Джон не извика:

— Ще постна това във фейсбук.

Е, сега вече ми пукаше.

— Не, няма, копеле! — изкрещях аз, докато тръгнах след него.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА НИКИ

Вечерята беше успех. Искам да кажа, никой не умря, а това означаваше успех за мен. Изгорих ориза и всички се посмяха добре заради това.

Задници.

Но иначе, с малко помощ от Паркър — добре, с много помощ от Паркър — останалото от храната беше много добро. Приятелите ни ни изоставиха, нито един от тях не предложи да ни помогне с чиниите.

Отново. Задници.

С Паркър бяхме в кухнята. Той миеше чиниите, докато аз ги подсушавах, и подреждах. Когато приключихме, осъзнах колко съм изморена, когато гърбът ми започна да ме боли.

— Хайде — каза Паркър, посочвайки с брадичка към спалнята. — Някой има нужда от масаж.

— Не е нужно да го правиш — настоях аз, въпреки че вече му се подчинявах и вървах към всекидневната. Мачкане на гърба звучеше невероятно и по никакъв начин нямаше да пропусна възможността да почувствам ръцете му върху тялото си.

— Приеми, че приятелски настроен съсед ти прави услуга — предложих ѝ аз. — Мислиш ли, че можеш да лежиш по корем върху дивана?

— Може би с възглавница под бедрата ми.

Паркър грабна възглавниците и ги разположи върху средата на дивана. Не се поколебах да се разположа. Той седна на ръба и започна да масажира раменете ми, карайки ме да изстена.

— По дяволите, това е толкова хубаво — промърморих аз.

Ловките му пръсти се преместиха по-надолу, притискайки и масажирайки тесните възли на гърба ми.

— Мамка му, толкова е хубаво — стенех аз. Ръцете му замръзнаха, затова извъртях главата си. — Защо спря?

— Искам да спреш да издаваш звуци и да казваш такива неща, разбра ли? — отговори той с дълбок дрезгав глас.

Не успях да се въздържа, да не се разсмея, затова обърнах лице към дивана, когато той започна отново да масажира. Исках да го избъзикам.

— Ох, Паркър — изхленчих. — Моля те, не спирай.

Като светкавица той се изправи и отиде в кухнята.

— Чакай! — извиках аз. — Не си тръгвай — помолих го. — Обещавам, че ще спра.

— Не ти вярвам — каза той, връщайки се отново във всекидневната, обличайки сакото си, а ерекцията му се виждаше ясно изпод панталона. В корема ми избухна топлина и се спусна по-надолу. Облизвайки устните си, се изправих от дивана, заглушавайки сумтенето, което исках да изпусна заради усилието, когато застанах на крака. Желаех го. Желаех го толкова силно, че щях да се преобърна отвътре навън, за да го имам.

Чувствах се толкова несигурна за нас, за това, което ще се случи с нас, но сърцето ми се разширяваше, знаейки, че той все още ме желаеше. Знаейки, че имам този ефект върху него, това ме направи смела.

— Не си тръгвай.

Думите напуснаха устата ми, преди да осъзная какво казвам.

Ноздрите му пламнаха и той повдигна брадичката си. Адамовата му ябълка се раздвижи, докато преглъщаше. Тръгнах към него и хванах реверите на сакото му.

— Остани.

Докато повдигах поглед към него, той прокара ръка над лицето си и за първи път забелязах колко е уморен.

— Паркър, кога за последно си спал?

— Честно — промърмори той с лек хумор. — Последният път, когато спяхме заедно. Никога не спя. Но с теб да.

Дяволски добро.

Как може думите му да ме изпълнят толкова много? Как може да ме докоснат толкова дълбоко? Взимайки ръката му, го поведох към стаята си, но той спря до вратата.

— Ники, аз...

— Имаш нужда от хубав сън, Паркър — прекъснах го аз. — Свали дрехите си.

Не чаках да видя дали ме е послушал, взех пижама и влязох в банята, затваряйки вратата след себе си. Смених дрехите си и измих зъбите си. Когато излязох, Паркър стоеше до леглото само по боксери. Правеше нещо в телефона си; предположих, че нагласяваше алармата да го събуди на сутринта.

Може би да спим заедно не бе добра идея. Как можех да спя близо до него и да не го докосна, когато той изглеждаше толкова добре? Усмихнах му се леко и заедно сложихме възглавниците на пода и дръпнахме покривката. Когато легнахме, изгасих лампата. И двамата лежахме по гръб и за момент се взирахме в тавана. Беше странно. Бях свикнала той да се свие зад мен, притискайки ме към себе си, и използвайки тялото ми за възглавница.

— Паркър — казах аз, той обърна главата си към мен, а лунната светлина, която минаваше през прозореца, очерта перфектната линия на лицето му. — Просто ме прегърни. Знам, че това не означава, че отново сме заедно, но мисля, че и двамата имаме нужда от това тази нощ.

Той премигна няколко пъти, устните му се изтъниха и за момент помислих, че няма да го направи. Но той се завъртя на една страна и ми посочи да направя същото, прокара едната си ръка около бедрата ми и ме привлече към себе си.

Дори и да не бях бременна, щях да го искам. Но болката между краката ми точно в този момент бе толкова силна, че стиснах бедрата си, и неспособна да се сдържа, се притиснах към него.

Ерекцията му се притисна срещу задната страна на краката ми и той изстена.

— Ники — с бездиханен шепот изговори името ми той. Пръстите му затанцуваха върху кожата ми между тениската и късите ми панталонки.

Прехапах устните си, за да сдържа хленча си, докато устата му се потърка срещу врата ми.

— Паркър... моля те, докосни ме, Паркър — помолих го аз. — Моля те — умолявах го. Мразех колко отчаяна звучах, но аз наистина бях отчаяна.

Внимателно пръстите му се плъзнаха изпод ластика на панталонките ми и бикините и ги избутах. В момента, в който пръстите му докоснаха клитора ми, аз изстенах.

— Мамка му, скъпа. Ти си толкова дяволски влажна.

Дишането му се учести, докато движеше пръстите си в нежни кръгови движения. Блъснах панталонките си надолу със свободната си ръка, за да му предоставя по-добър досег, след това сложих ръка върху неговата, окуражавайки го. Заедно ръцете ни се придвижиха надолу, докато два от пръстите му не се плъзнаха в мен.

— Ох, скъпи — прошепнах в удоволствие.

Паркър Хейс изгуби контрол.

Той завъртя и тласна пръстите си по-бързо, дланта му се отъркваше в клитора ми, докато го правеше.

— Никол, харесва ли ти това? — стенеше той. — Толкова дяволски тясна и влажна. Подлудявах ме.

Пуснах ръката му и се пресегнах зад себе си, плъзвайки пръсти в косата му, стискайки я силно, показвайки му да не се сдържа. Зъбите му гризнаха внимателно врата ми, преди да ме ухапе силно и аз да се отнеса. Оргазмът ми се освободи и поток от думи се изля навън, и повтарях отново и отново името му, благодарейки му. Той не махна пръстите си веднага, но ги задържа там, сякаш не искаше да ги махне, докато продължаваше да покрива рамото ми с малки хапки и целувки. След малко той издърпа ръката си и ми помогна да вдигна панталонките си.

Протягайки се зад себе си, хванах ерекцията му и я погалих. Той изсъска, докато хвана ръката ми, и я избута.

— Позволи ми — настоях аз, борейки се да се върна.

— Не тази вечер — каза той. — Просто ми позволи да те подържа.

И аз му дадох това, което пожела.

Телата ни се съединиха едно до друго, усещах ръката му, която ме държеше здраво, устата му върху врата ми и дъхът му върху кожата ми, изпрацайки утеха през мен. Той беше домът ми. Той беше там, където принадлежах. Дишането му се забави и според повдигането и спадането на гърдите му бих казала, че заспиваше. Никога не се извиних за това, което се случи в Ню Йорк. Сгреших, като не му повярвах. Бях ревнива и несигурна. И да си призная честно, търсех той

да се подхлъзне. По някакъв болнав начин почти исках да го направи. Мислих, че ще бъде по-лесно да докажа, че съм права; всички мъже не струваха. Но сега знаех, че съм грешала и имах чувството, че ако не му го кажа сега, ще избухна.

— Паркър? — прошепнах аз.

— Ммм-хмм — промърмори сънливо той.

Стиснах ръката му, която почиваше върху корема ми.

— Просто искам да ти кажа, че съжалявам. Съжалявам за това, което се случи в Ню Йорк. Съжалявам, че направих нещата трудни. Надявам се... един ден да можем... да продължим напред и може би отново да опитаме.

Той нищо не каза.

Сърцето ми се сви в ужас.

След това захърка.

Извъртях очите си.

Разбира се, че щях да излея сърцето си, докато той е заспивал. Сдържайки дъха си, се придвижих по-близо до него и затворих очите. Може и да не бяхме на мястото, където исках да са отношенията ни, но той бе тук... точно там, където принадлежеше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ПАРКЪР

По дяволите, колко е хубаво да спиш. Събудих се отпочинал, преди да се включи алармата на телефона, но тези пет часа бяха крайно необходими. Тръгнах си, преди Ники да се събуди, изнизвайки се тихо от къщата. Отидох до Джон и Еди, изкъпах се, облякох се и отидох в кухнята, за да изпия чаша кафе, преди да отида на работа. Джон седеше на масата, хапваше зърнена закуска, докато Еди му наливаше кафе. Когато ме забеляза, тя ми подаде своята и извади още една от шкафа.

— Благодаря ти — казах аз, а гласът ми все още беше дрезгав от съня.

— Замръкна късно снощи, а? — попита Джон, а Еди се обърна, отпивайки от напитката, наблюдавайки ме, очаквайки отговора ми.

— Нямаше секс — вдигнах ръка в честна дума. И технически това бе истина. Опитвах се да бъда силен и въздържан. Опитах се да дам на Ники причина, доказателство, че съм до нея, независимо от всичко; независимо дали ще ми даде тялото си, или не. Но беше дяволски трудно. Особено, когато тя раздвижи стегнатия си задник срещу пениса ми, и ме умоляваше да я докосна. Харесваше ми да се считам за силен мъж във всички сфери, но дори и аз имах своите граници. Чувствайки тялото ѝ да се гърчи до моето, докато хлъзгах пръстите си навътре и навън бе адски влудяващо. Жената ме беше хванала за топките. Просто го направи.

— Как са... нещата? — попита Джон.

— Разбираме се. — Опитах се да се измъкна и седнах на масата. — Тя изглежда... различна. — Веждите ми се намръщиха, докато се опитвах да намеря начин да го обясня. — Сякаш тя внезапно се оказа щастлива за бебето.

Джон се захили.

— Не мисля, че тя е била нещастна заради бебето. Мисля, че обстоятелствата я накараха да се почувства нещастна за това.

— Знам, че е трудно, Паркър. Но погледни прогреса, който тя постигна. Има това свое бизнес начинание и е въодушевена от него. Започна отново да се смее и да се държи като умна жена. Имам чувството, че нашата Ники най-накрая се завърна при нас.

— Да — въздъгнах. — Може би.

— Паркър, знаеш ли — добави Ники. — Ние знаем — тя посочи с ръка наоколо, показвайки трима ни — колко невероятно е тя. — И се усмихна тъжно. — Проблемът е, че тя не знаеше това. Тя не знаеше това отвъд красотата и блясъка. Тя дори не мислеше, че те заслужава, въпреки че те искаше. Ти ѝ даде шанс да се докаже. Когато нещата между вас потръгнат, а те ще потръгнат — потвърди тя — тя ще знае, че те заслужава.

Прокарвайки ръка през косата си, се изправих и изпих последната глътка от кафето си, преди да отида до плота и да поставя чашата на мивката.

— Ще направя, това, което трябва. Просто... тя ми липсва. Знаете ли, да бъда с нея както вие двамата, когато сте заедно.

— Искаш да кажеш, че ти липсва сексът? — изстреля Джон.

— Да, задник. — Поклатих глава. — И това ми липсва.

Джон се изправи и тръгна към мен с протегнати ръце.

— Ела тук и нека те прегърна — каза той, копелето ми се подиграваше.

Хващайки Еди, която стоеше до мен, я бутнах пред мен, за да го блокирам. Шибаняк.

Смехът му затихна, докато изражението му се промени, и очите му се разшириха, докато той бавно обвиваше ръце около Еди.

— Здравсти, скъпа — измърка той, сгушвайки се във врата ѝ.

— Боже — изстенах, отивайки в другия край на плота, далеч от тях. — Трябва да тръгвам.

Еди изписка, когато Джон я хвана за задника, и я повдигна върху плота.

— Костюмар — изквича тя.

— До по-късно, Паркър. Трябва да си изям закуската — извика Джон, докато изнизвах задника си от кухнята.

— Толкова си лош — нахока го Еди.

Точно отворях входната врата и последното нещо, което чух от Джон, бе:

— Просто искам да вкуся, преди да тръгна.

Шибаните ми уши никога нямаше да спрат да слушат тези глупости.

Мамка му.

Имах няколко възложени случая; повечето свързани с паркиране и няколко малки дела. Колегите ми станаха симпатични, повечето от тях, всъщност, но трябваше да призная, че най-накрая започнах да се чувствам тук като у дома. Прочитах някои документи, когато Лиан влезе в кабинета ми. Със сигурност бе готова да прави някои неща за мен. Опитвах се да не правя с нея контакт с очи. Да я гледам, изглежда окуражаваше опитите ѝ да привлече вниманието ми. По някакъв начин тя винаги изпускаше нещо, когато излизаше от кабинета ми и се навеждаше със задник във въздуха, за да го вземе. Или се навеждаше над бюрото ми, деколтето ѝ предоставяше идеална гледка за погледа ми.

— Паркър, кафе? — попита тя.

— Не, благодаря — промърморих, преструвайки се, че съм погълнат от работата ми.

— Успя ли да се установиш?

Знаех, че се опитваше да е мила и да завърже разговор, но, по дяволите, просто исках да се махне.

— Да. Снощи вечерях с приятели.

— О, това е забавно. Вечерта ми бе гадна — каза тя.

Мамка му. Не исках да питам, но трябваше.

— Съжалявам да го чуя. Всичко наред ли е?

Тя въздъхна преувеличено и каза:

— С приятеля ми скъсахме. — Повдигнах поглед, когато я видях да заобикаля бюрото ми, и да сяда на ъгъла му, кръстосвайки дългите си крака. — Но мисля, че така е най-добре — продължи тя. — Сложно е.

— Е, надявам се всичко да се оправи накрая.

Не бях сигурен какво точно казах, но не можех да измисля нищо друго, което да кажа. Въпреки че гледах делото в ръката си, я наблюдавах с периферното си зрение, чакайки я да си тръгне. Но, когато видях движението ѝ над бюрото си, не можех да не погледна нагоре.

Веждите ѝ се повдигнаха от изненада.

— Очакваш дете?

Тя държеше снимката, която Ники ми даде от ултразвука.

Усмивайки се и опитвайки се да бъде любезен, се изправих, взех рамката от нея и я сложих върху бюрото си там, където беше. Тя слезе от бюрото и се изправи, тялото ѝ бе на сантиметри от моето. Отстъпвайки назад, казах:

— Да. Той или тя ще се роди през април. Всъщност се надяваме да разберем тази седмица какво е.

Не успях да се сдържа, да не се усмихна при тази мисъл.

— Леле. Никога не си споменавал, че си женен или че си... с някого. Нямах представа.

— Ами... сложно е — отговорих честно. — Има някои неща, които се опитваме да оправим.

Тя сложи ръка върху моята и почти я отблъснах инстинктивно.

— Разбирам сложните неща.

По дяволите. Тя си мисли, че съм ѝ изпратил послание. Защо, по дяволите, бях честен с нея? Преди да мога да намеря начин да ѝ кажа, че ситуацията не е като нейната тя каза:

— Поздравления, Паркър. Обзалагам се, че ще бъдеш страхотен баща.

— Благодаря — промърморих, докато сядах отново. В кабинета ми влезе моят колега адвокат и офис приятелче Майк Андерсън и не бих бил по-благодарен за момента на появяването му. Харесваше ми, че когато той влизаше, Лиан излизаше.

— Паркър, мога ли да говоря за минута с теб? — попита той, стойки на вратата, очаквайки отговора ми.

— Разбира се — отговорих малко прекалено нетърпеливо. Лиан пропусна намека да излезе и остана вкопана там, където стоеше. Всичко, за което можех да мисля бе: „Моля те, отивай си“. — Лиан, би ли ми донесла кафе?

— О — каза тя. — Дадено. Майк, ти искаш ли нещо?

— Не, благодаря. Добре съм.

Имаше момент на неловка тишина, когато Лиан гледеше странно Майк, повече от обикновено, но той не я поглеждаше. Гледаше навсякъде другаде, но не и нея. След това тя излезе и въздъхна шумно. Какво в тази жена ме караше да се чувствам толкова невероятно неудобно? Не би трябвало, защото красива жена се опитва

да флиртува с мен, но нея — начинът, по който ме наблюдава — я усещах като проблем, но нищо твърде неуместно не се беше случило, за да спомена нещо. Въпреки това исках да държи задника си не върху бюрото си.

Докато минаваше покрай Майк, той отстъпи от пътя ѝ, почти очевидно уверявайки се, че няма да има контакт с нея, когато тя излиза. Погледнах го с любопитен поглед. Когато ме забеляза, той извъртя очите си и поклати глава, затваряйки вратата на кабинета ми.

— Здравсти, човече — поздрави той.

Майк беше в своите тридесет, женен, с деца. Беше успешен адвокат и добре изглеждащ мъж и затова се запитах защо в момента изглеждаше толкова зле. Той пхна ръце в джобовете на панталоните и се приближи до бюрото ми.

— Всичко наред ли е, Майк? — попитах аз.

Той въздъхна с дълбок, накъсан дъх и изстена.

— Паркър, ти си добър мъж.

Не успях да се сдържа да не се ухилия. Такова странно нещо да каже.

— Ъм, благодаря? — казах аз, опитвайки се да скрия хумора в гласа си. Трябваше ли да му кажа сега, или по-късно, че не се интересувам?

— Борех се с това дали да ти кажа нещо, или не. Истината е, че... не би трябвало да го кажа. Ще си спечеля адски проблеми, затова имам нужда от думата ти, че няма да кажеш на никого.

Повдигнах вежди. Това доста бързо стана странно. Нямах представа за какво говори, но тонът му подсказваше, че каквото и да е, то бе сериозно.

— Да, Майк. Имаш думата ми.

— Паркър, сериозен съм. Не можеш да кажеш и думичка на някого.

— Добре — обещах аз.

Майк прокара ръка надолу по лицето си.

— Опитвам се единствено да ти помогна, човече.

Сега предизвика интереса ми. Изправяйки се, заобиколих бюрото и седнах на края му, скръствайки ръцете си.

— Добре.

— Внимавай с Лиан. Трябваше да е моя асистентка.

Не бях чувал това и до известна степен бях изненадан.

— Случи ли се нещо?

— Когато постъпи във фирмата, започна като моя асистентка. Бях женен с деца и тя знаеше това. Но тя флиртуваше и няма да отрека, че до известна степен ми харесваше, искам да кажа, Боже, погледни я. — Той въздъхна. — Но никога не съм правил нещо неуместно. Дори и да изневерявах на съпругата си, нямаше да го правя там, където работя.

— Защо тя не е вече твоя асистентка?

— Това е частта, която не може да казваш. Една вечер работих до късно и тя дойде, заявявайки, че е забравила нещо на бюрото си. Тя затвори вратата на кабинета ми и започна да откопчава ризата си. Казах ѝ да спре и започнахме да спорим. На следващия ден тя отиде до Човешки ресурси и подаде срещу мен жалба за сексуален тормоз.

Бях леко шокиран. По дяволите.

— Беше грозно. Трябваше да премина през тонове гадости и това застраши брака ми. И дори сега дебна като ястреб.

— По дяволите — промърморих. — Най-малкото не са те уволнили. — Опитвах се да съм позитивен.

— Сведе се до нейната дума срещу моята. Но това донесе петно върху името ми тук. Както и да е, стой далеч от нея. Тя е проблем.

— Благодаря за съвета. И няма да кажа на никого — уверих го аз.

Той кимна, махна и отвори вратата на кабинета, за да излезе, точно когато Лиан се връщаше с кафето ми. Той се отдръпна, пропускайки я, преди да излезе. Докато тя вървеше към мен, погледна назад, а веждите ѝ се извиха в любопитство, когато се обърна към мен.

— Всичко наред ли е? — промърмори тя. — Той гледаше...

— Той е добре — казах аз, направо, докато заобикалях бюрото си, за да седна отново. — Благодаря за кафето, но трябва да се върнем към работата си. — Умът ми бе претоварен. Определено не желях да давам на Лиан повече насърчаване. Винаги съм се стремил да бъда приятелски настроен, достъпен шеф, но в този случай трябваше да бъда по-затворен. Не исках да съм неуважителен към нея, но не исках и да съм ѝ приятел. Не знаех дали това, което каза Майк, бе напълно вярно, но дори и така да е, това бе неприятно по много причини.

— Добре — отговори тя, преди да остави кафето ми и да излезе от кабинета ми.

* * *

Днес косата ѝ бе спусната свободна и бе извита над едното ѝ рамо. Човекът слагаше гел върху малкия ѝ корем и Ники погледна към мен, давайки ми лека усмивка.

Дяволски красива.

— По дяволите, студено е — промърмори Ники за гела.

Седях на стол до масата, върху която лежеше тя, а коляното ми потропваше в очакване. Никога до сега не съм виждал ултразвук и ако трябва да съм честен се чувствах развълнуван да бъда тук с Ники.

— Какво мислиш, че е? — прошепнах.

Ники въздъхна продължително.

— Мисля, че е момче.

— Наистина ли?

— Да.

И тя изви уста.

— Ами, нека да видим дали бебето ще ни съдейства днес и ще ни направи хубаво представление — прекъсна ни жената, докато слагаше нещо като рол-он стик върху корема на Ники. Върху монитора се появи сиво и черно изображение, но за няколко секунди не можех да видя нищо, докато жената не забави движенията си. Усмихнах се, когато успях да различа формата на глава.

Ники протегна ръка, а аз я хванах и стиснах.

— Това е твоето бебе — каза тя с усмивка.

— Това е нашето бебе — възразих усмихнат.

Жената ни показа сърцето и мозъка, докато взимаше някои мерки. За известно време се умълча и се зачудих дали нещо не беше наред, но тогава тя попита:

— Искате ли да разбере пола?

— Да, моля — отговори Ники.

Жената плъзна уреда и спря, докато кликваше върху клавишите няколко пъти. **МОМЧЕ** се появи на екрана до това, което изглеждаше като малък пенис.

— Момче е — каза тя.

По дяволите. Не мислих, че можех да се усмихвам толкова широко през живота си. Не ми пукаше какво беше, стига да е здраво.

— Мамо, беше права — казах на Ники, която имаше сълзи в очите. Усмивката ми угасна. Да не би да превърташе?

— Отне ми доста труд, за да изчистя картината на лицето — прекъсна ни жената. — Бих искала да застанете на една страна за няколко минути и да видим дали бебето ще се помръдне.

Ники направи това, което ѝ каза, и жената прави нещо за няколко минути.

— Добре ли си? — попитах скоро, след като тя затвори вратата.

— Да. — Ники попи под очите си. — Просто... сега е толкова истинско. Ще имаме малко момче. Зная, че съм гадна, Паркър, начинът, по който се държах заради случилото се, но нещо свързано с това, че разбрахме, че е момче, направи нещата по-силни.

— Какво направи по-силно? — попитах.

— Любовта. Вече го обичам и съм толкова изплашена.

Усмихнах се леко и отметнах малко коса от лицето ѝ.

— И се чувстваш зле, защото си изплашена?

— Да.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, аз също съм изплашен.

— Така ли?

Не беше трудно да се усети шокът в гласа ѝ.

— По дяволите, да — отговорих. — Мисля за всичко, което би могло да се обърка. Дали ще бъде здрав, дали ти ще си здрава и ще родиш ли безопасно? Ще бъде ли добър баща? Ами ако той ме мрази?

Тя леко се закиска, докато потриваше носа си.

— Никой никога не ще те намрази, Паркър.

— Това е защото съм невероятен — предположих аз на глас.

Тя се усмихна и извъртя очи.

— Никога не си казвал, че се притесняваш, или че си изплашен — добави тя.

— Знам, че и за двама ни това е ново, но мисля, че това, което чувстваме са стандартни чувства, през които преминават всички родители.

— Съжалявам, че се държах като такава... пикла. Паркър, искам това бебе — увери ме тя. — Може би не го бях осъзнала колко много, докато ти не каза, че ще го вземеш.

Взех ръката ѝ в своята и я стиснах.

— Онази нощ и аз казах някои наистина ужасни неща. Съжалявам.

— Ти каза това, което трябваше да се каже. Държах се като голям хуй.

Не успях да се сдържа и се засмях на избора ѝ на думи.

— Може би просто малък хуй — пошегувах се аз и тя се засмя. — Като хуй с размерите на този на Джон.

— Съжалявам, че ще спукам сапунения ти мехур, но, скъпи, той не е малък.

— По-малък е от моя, все пак. Нали? — попитах аз, опитвайки се да продължа да я развеселявам.

— Ами...

Тя въздъхна и отмести поглед, сякаш не искаше да отговори.

— Ами какво? — попитах аз, а смехът ми се увеличаваше. Преди попитах като на шега, но сега изглежда, че ми беше важно да знам.

Тя се засмя високо и се обърна към мен.

— Мина известно време, откакто видях твоя, и ми е трудно са си спомня подробностите за него. Може би трябва по-късно да ми го покажеш.

Пенисът ми потръпна.

— Но ти го почувства миналата нощ — прошепнах, а тя изстена. — Да не би да се опитваш да ме прелъстиш по време на ултразвука на нашето бебе, Ники Рий? — Опитвах се да звуча смутен, но се провалих.

Тя се усмихна самодоволно.

— И успявам ли?

— Работи — признах, премествайки ръката ѝ надолу и притискайки я върху ерекцията си. — Сега припомни ли си?

Докато тя ме обхващаше, каза:

— Няма нищо за което да се притесняваш по въпроса с размерите, Паркър Хейс. Повярвай ми.

И тя пусна един малък стон. Мамка му.

Отворих уста да проговоря, когато вратата се отвори, и Ники махна ръката си от пениса ми.

— Ники?

Влезе слаба жена в сини медицински дрехи, следвана от тази, която прегледа Ники.

— Здравейте, доктор Морис. Това е Паркър, моят...

И Ники спря, погледът ѝ се стрелна към мен, несигурна как да продължи.

Полуизправен, опитвайки се да скрия ерекцията си, отговорих вместо нея:

— Любовта на живота ѝ и бъдещ съпруг. Тя просто не е приела все още тези факти.

Доктор Морис се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, Паркър. — Тя погледна към Ники. — Права си. Секси е.

Избухнах в смях, докато Ники се изчервяваше. И започнах да пея:

— Ти мислиш, че съм секси. Ти искаш да имаш моите бебета.

— Мили Боже. — Ники изстена, докато се бореше със смеха си. — Няма никакъв шанс да имате успокоителни, с които да го успокоим, нали?

— Свършиха — подсмихна се доктор Морис.

— По дяволите — добави Ники, щраквайки с пръсти.

— Ники, легни отново и нека да погледнем това бебе.

Ники се извъртя по гръб, докато аз заемах мястото си, а докторката изсипваше още гел върху корема ѝ и сложи апарата отново отгоре. Тя мълчеше, докато почукваше по клавишите, правейки бележки и принтвайки снимки.

— Това е мозъкът на бебето ви — започна тя, посочвайки екрана. — Имаме два лоба, както може да видите. — Очите и на двама ни бяха върху екрана. — Точно тук — продължи доктор Морис — виждам кисти.

— Кисти? — попитах, а веждите ми се повдигнаха. Това звучеше лошо.

— Има няколко от двете страни.

— Какво ни казвате? — попита Ники, а загрижеността бе очевидна в нестабилния ѝ глас.

Доктор Морис се обърна и се усмихна меко.

— Не съм притеснена. Не и все още. Затова, докато не ви кажа да се притеснявате, вие не трябва да го правите.

— Не се обиждай, док, но в момента подлудявам — каза Ники, докато се наместваше, за да се изправи, изтривайки корема си с хартия

и дръпвайки блузата си надолу.

— Знам. Искам да се срещнеш с мой колега. Той е специалист по високорискови бременности.

— За какво ще се срещаме с него? Не разбирам — прошепна Ники.

— Кистите може да са ключов индикатор за тризомия 13 (Синдром на Патау). Въпреки че не е необичайна появата на кисти и през повечето случаи те изчезват с раждането.

С Ники бяхме безмълвни, докато най-ужасните сценарии пробягваха през главите ни. Дори не знаех за какво говорим, но всичко, за което можех да мисля, бе, че нещо не е наред с детето ни.

— Изпращам ви горе да се срещнете с доктор Лов. Той ще направи по-дълбок ултразвук и ще определи дали трябва да се направи тест на околоплодните води.

Доктор Морис говори още, а следващите два часа се изнизаха. Ники бе тиха, но можех да видя, че бе паникьосана, особено, когато доктор Лов препоръча теста. Това сигурно означаваше, че той мислеше, че нещо не е наред. Да се направи такъв тест бе достатъчно да ме убие. Те забиха гигантска игла в корема ѝ. Но Ники бе боец и не се оплака нито веднъж. В интерес на истината, бе безмълвна. Доктор Лов се опита да говори с нея, дори се пошегува, за да разведри обстановката, но Ники бе като в мъгла. Резултатите от теста щяха да са готови след седмица. Цяла шибана седмица в очакване да чуем дали детето ни може би има сериозни увреждания. Мамка му.

И все пак не можех да изперквам. Трябваше да се държа заради двамата ни. Скоро след като се озовахме в колата, Ники помоли за телефона ми.

Подавайки ѝ го, я попитах:

— За какво ти е?

Тя взе телефона, но не отговори. Поглеждайки я, видях да извежда интернет браузъра. Щеше да прочете за тризомията.

— Ники, може би не трябва да го правиш. — Но тя ме пренебрегна. Не каза нищо, докато скролваше. Задържах очите си върху пътя, ужасен, сякаш имах тухла в стомаха си. Започна да вали и помислих колко много отиваше на ситуацията. Това се предполагаше, че ще е един щастлив ден. И *тя* беше щастлива. Ние бяхме точно там... заедно... щастливи. И след това се случи това.

Тя започна да риде. Не се поколебах. Отбих колата и я паркирах. Пресягайки се, я взех в ръцете си и я задържах, докато тя се освобождаваше. Тя плачеше и говореше за всички ужасни неща, които бе прочела. Използва термини като *процент на оцеляване в ранна детска възраст* и *качество на живот* и поисках да ударя нещо. Но не го направих. Задържах я и ѝ позволих да се освободи от всичко.

— Вината е моя — изхленчи тя, докато се изправяше, попивайки под очите си.

— Какво? — попитах, сякаш това беше най-нелепото нещо, което някога съм чувал.

— Защото не исках бебето. Защото се държах егоистично, затова сега съм наказана — изплака тя. — Аз му го причиних.

Отново я придърпах към себе си.

— Не, вината не е твоя. Не мисли така.

— Толкова съм изплашена, Паркър — промърмори тя.

— Аз също. Но ние все още не знаем нищо със сигурност. Затова трябва да се опитаме и да запазим самообладание, става ли?

Тя се отдръпна отново и кимна слабо.

— Ще останеш ли тази вечер с мен? Моля те.

— Не би могла да ме накараш и със сила тази вечер да те оставя, Ники — казах аз, пресегнах се и стиснах бедрото ѝ.

Закарах я до дома ѝ и я вкарах в банята. Докато се къпеше, сготвих вечеря и когато тя излезе, и двамата успяхме да хапнем, въпреки че в действителност не бяхме гладни. Легнахме си рано, лежахме заедно в мрачна тишина, а мислите ни препускаха през нас.

Когато тя се извъртя към мен и се притисна, бях изненадан. Но тогава тя ме обкрачи. Беше облечена в огромна тениска и бикини. Аз бях само по боксерите си. Когато съблече тениската си и русата ѝ коса се спусна надолу, покривайки гърдите ѝ, това отне дъха ми. Тя се плъзна надолу, свали боксерите ми, а аз ѝ позволих. Сега не можех да ѝ откажа, защото истината бе, че имах нужда от нея. И аз имах нужда от това. Имах нужда от това, тя да бъде моя опора. Внимателно я обърнах по гръб и свалих памучните ѝ бикини. След това легнах до нея. Целунах устните ѝ, врата ѝ, раменете ѝ. Внимателно погалих гърдите ѝ, докато тя сграбчи ръката ми и я натисна надолу. Докато пръстите ми се вмъкнаха в нея, тя обърна главата си и ме целуна с удоволствие.

— Паркър, обичам те — прошепна тя.

Опустошен съм от нуждата ми от нея. Не просто сексуална, не просто нужда от освобождение, но нуждата по някакъв начин да съединим телата си заедно по начин, който в действителност не бе възможен. Да я пъхна в мен, да направя така, че да няма нея и мен, а само ние. Обърнах я на една страна, така че гърбът ѝ да е към мен, и след един момент тласнах пениса си в нея. Движех се бавно, уверявайки се, че я докосвах навсякъде, докдето можех със свободната си ръка.

— Никол, обичам те — прошепнах аз, докато стисках нежната ѝ гърда. Всяка целувка, всяко малко ухапване, което ѝ давах, тя хленчеше и се гърчеше срещу мен, умолявайки ме за повече. Защитата ми рухна. Повече нямаше да се сдържам.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТА

НИКИ

Защо в един от най-страшните и тъжни дни в живота ми, това че правех секс с Паркър, щеше да се запечата в съзнанието ми завинаги? Обзе ме чувство за любов, приемане и желание. Той бе зад мен, бавно движейки се в мен и извън мен в страстен, подлудяващ ритъм, шепнейки всичко, което се нуждаех да чуя в този момент.

— Желая те. Винаги съм те желал. Винаги съм мислил за теб — ръмжеше в ухото ми той. Всяка дума, всеки дъх, ме изпълваше с огромната нужда от този мъж. — Никога не ме отблъсвай, Ники. Не се бори с мен, не се бори с нас.

Протегнах ръката си назад и зарових пръсти в косата му. Никога не искам да съм без него. Не бих могла. Той беше прав, като ми каза, че ще е моята опора; ще ме задържи изправена. Той го правеше. И ако той си тръгне, ако не е с мен, в живота винаги ще бъда като носеща се по течението.

— Паркър... ах... — И изстенах. — Скъпи, няма — обещах аз. Сълзи се спуснаха от очите ми. — Толкова съжалявам, че те нараних.

Ръката му се повдигна и хвана косата ми, бутайки я настрана от врата и лицето ми.

— Ник, няма да те изоставя. Сега принадлежа на теб. Закълни ми се, че ще се бориш за нас, и наистина да го мислиш.

Той се тласна по-твърдо и аз изпищях, сълзите продължаваха да се търкалят по бузите ми. Имаше толкова много любов, екстаз и страх, които се преплитаха в този момент. Бях удавена в чувства.

— Заклевам се, Паркър. Моля те, скъпи, просто...

Той излезе и отново проникна силно, карайки ме да изстена силно.

— Просто какво? — попита той, държейки косата ми здраво, така че извиваше главата ми назад към него.

— Просто ме чукай. Накарай ме да се почувствам добре.

Той изстена и се отдръпна, и преди да се осъзная, бях на колене и ръце, а той притискаше ерекцията си вътре в мен.

— Силно, Паркър — инструктирах го аз.

Тогава той ме отнесе. Кожите ни се удряха заедно, пот се стичаше по гърба ми отзад, моите стонове, неговото грухтене — беше чист разюздан екстаз. Когато свърших, ръцете ми изгубиха силата си и паднах по лице върху леглото, дупето ми бе във въздуха, докато Паркър се тласкаше безмилостно в мен. Секунда по-късно хватката му върху бедрата ми се стегна и той се напрегна, изкрещявайки:

— Мамка му — докато свършваше.

Той се отпусна до мен, дишането му бе накъсано, твърдото му тяло бе изпотено като моето. Въпреки че бе изтощен, той внимателно разтриваше гърба ми, докато гърдите му се повдигаха и спадаха. След малко се изправих и отидох до банята, за да се измия. Когато се върнах, никой от нас не каза и дума. Знаехме какво мисли и чувства другият. Нямаше нужда да го изкажем. Качвайки се върху леглото, се свих до него. Паркър току-що ми даде това, от което се нуждаех. Той ми помогна за момент да забравя за облаците, които надвисваха над нас, и сега беше мой ред да му върна услугата.

С глава върху гърдите му, сърцето му биеше до ухото ми и му казах:

— Спи, скъпи.

И след няколко минути дишането му се забави и той изпусна едно леко похъркване, което ме накара да се усмихна.

— Изглежда, че за нас ще бъде една дълга нощ, малко момченце — прошепнах на детето ни.

* * *

Когато на следващата сутрин се събудих, и във въздуха се носеше ухание на кафе и бекон, стомахът ми изкъркори. Бавно станах от леглото, едва спала изобщо и отидох да използвам тоалетната, преди да се срещна с Паркър в кухнята. Ако знаех, че Еди и Джон са там, щях да облека още нещо освен ризата на Паркър.

Скоро след като Еди ме забеляза, прелетя през стаята и ме прегърна силно.

— Предполагам, че Паркър ти е казал — промърморих, а гласът ми бе все още дрезгав от съня.

Тя се отдръпна и ме поведе към кухненската маса, насилвайки ме да седна.

— Той дойде в къщата тази сутрин, за да вземе дрехи и едва не го затиснах, и насилих да ми каже какъв е полът на бебето.

— Еди може да бъде наистина упорита — добави Джон зад чашата си с кафе.

— Тя заплаши да ме кастрира — спомена Паркър, защитавайки се. — Като се има предвид опита ѝ в тази област не исках да рискувам.

— Ами... — Въздъгнах и се насилих да се усмихна. Погледнах към Паркър, усещайки, че ме наблюдава. Когато погледите ни се преплетоха, между нас премина разбирателство. Нещо се бе променило снощи. Нещо си дойде на мястото. Много пъти ми бе обещавал, че ще ми помага, че ще се погрижи за нас. Снощи за първи път му повярвах. Снощи позволих на всички стени да паднат и да му дадох вярата си. Той не можеше да контролира всичко. Не можеше да поправи детето ни, ако нещо в него действително не беше наред. Но той щеше да яхне бурята и да ни пази от потъване, независимо от всичко.

— Момче е.

Ръката ми се придвижи до корема ми и го потупах внимателно няколко пъти. Страхът се надигна над възела, който бе в гърлото ми, и се заборих с желанието да се разплача.

Очите на Еди се насълзиха и тя стисна ръката ми.

— Малко момченце, Ник. Искан ми се Дядо Бъд да беше тук.

Сега вече плачех.

— Аз също — изхленчих аз.

— Мисля да е Паркър Младши — каза Паркър с широка усмивка, а с Еди се изсмяхме през сълзите си.

— Ти ще го кръстиш — каза Еди и изтри носа си с опакото на ръката, докато взимаше чашата с кафето си, и се върна до плота.

Заедно закусихме и изненадващо, с Паркър успяхме да се посмеем малко. Най-добрите ни приятели дойдоха да спасят тази сутрин. Но когато настана време да си тръгнат, ужасът отново се настани.

— Днес трябва да отидеш на работа — каза ми Паркър, след като те си тръгнаха. Миех чиниите в мивката, когато той обви ръце около кръста ми, и сложи ръце върху корема ми.

— Мислих днес да остана у дома.

— Не — каза веднага той. — Ако останеш у дома, ще се тревожиш през целия ден. Все още не знаем нищо със сигурност. Нека да се държим заети. Така чакането за резултата ще мине по-бързо.

Хванах кърпата за чинии, която беше до мивката, и подсуших ръцете си, преди да се обърна към него. Тъмните му очи срещнаха моите, пресегнах се и хванах брадичката му.

— Благодаря ти.

Той се ухили.

— За какво?

— За това, че не се отказа от мен. От нас.

Навеждайки се надолу, той ме целуна леко.

— Може ли да се преместя при теб?

Усмихнах се срещу устните му.

— Не знам дали сме готови за това — подразних го аз. — Тези неща трябва да се случват в определен ред.

Отдръпвайки се назад, той присви очите си към мен.

— Какъв е този ред?

— Среща, може би секс, малко повече срещи и секс и тогава може би да заживеем заедно, след това брак, бебета и т.н.

— Хмм. Определено сме направили някои неща извън реда — засмя се той.

Опъвайки вратовръзката му, погледнах към него и казах:

— Ти ми принадлежиш, на мен и в леглото ми. Паркър, обичам те. Прибери се у дома.

Чертите му омекнаха, докато тъмните му очи ме гледаха с любов. Тогава прошепна:

— Дяволски красива.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА НИКИ

Не исках да му го призная, защото главата му вече бе прекалено високо вдигната, напompана с его, но Паркър беше прав. Отиването в офиса ми помогна да държа съзнанието си върху работата. Бях сама в магазина и ако някой ме видеше, или ме чуеше би помислил, че съм луда жена, която говори на себе си, но говорих на детето ни всеки ден.

— Ако поискаш ще те науча как да свириш на пиано и може би на цигулка. До известна степен го мразех. — Засмях се. — Всичко ще бъде наред, малко момченце. Трябва да бъде.

По-късно подреждах витрината със своите корони, ленти, както и мои снимки от участието ми по конкурси през годините и се усмигнах. Държах рамка със снимка, когато бях коронована за Мис Холи Спрингс. Изглеждах страхотно. Тялото ми бе слабо и изглеждах убийствено в роклята, която Пърл уши за мен. Беше страхотен ден; такъв ден, беше и когато открих, че съм бременна. Мислих, че загубвайки това, означаваше, че загубвах всичко. Но сега изглеждаше толкова маловажно.

— Знаеш ли, малко момченце, може да ми оставиш гигантски стрии, ако просто се родиш на този свят здрав — умолявах го меко. Силно сътресение в долната част на корема ми ме накара да подскоча леко. През последните седмици усещах разни неща, но никога не са били достатъчно силни, за да различа дали бебето се движеше или просто... ами, газ. Но този път, нямах съмнение. Току-що усетих за първи път ритника на сина ми. Смеех се, докато тичах за телефона, който бях оставила върху импровизираното си бюро.

Написах на Паркър:

Току-що усетих ритника му!

— Благодаря ти, че ме накара да се усмихна, малко момченце! — казах на сина си, след като свалих телефона си, и преди да се върна към работата си, чувствайки се малко по-леко.

* * *

По-късно Паркър ми се обади и ме разпита за всяка малка подробност за ритника, което ме накара да се разсмея, защото... какви подробности да дам? Каза ми, че ще работи до късно, ще се срещне с някакви клиенти, които не могат да дойдат преди края на работното време. Затова около пет реших да му занеса вечеря. Ако работеше до късно, той имаше нужда да яде. Отбих се в закусвалнята за бързо хранене близо до офиса му и взех вечеря за двама. Реших, че бебето заслужаваше малко храна за удоволствие след седмицата, която преживяхме. Апетитните бургери, които купих за себе си, бяха супер за него.

Сградата с офиса на Паркър беше на четири етажа; фирмата му беше на последния етаж. Качих се с асансьора, носейки храната му, чудейки се дали не трябваше първо да се обадя. Клиентите можеха да са още с него. На кого да дам тогава тази храна?

Когато стигнах до четвъртия етаж, пристъпих навън и се огледах. Целият етаж беше тих, всички си бяха тръгнали за вечерта. Нямах представа къде бе кабинетът му и затова тръгнах наляво. Светлина се процеждаше от един кабинет в края на коридора и чух гласове. Бях на половината път, когато Паркър излезе от него, следван от много красива жена, облечена в убийствена черна рокля и черни токчета. Тъмната ѝ коса бе начупена и имаше дълги черни мигли. Изглеждаха почти фалшиви, но не можех да кажа със сигурност. Аз също бях носила фалшиви мигли. Той държеше сакото си и куфарчето, но тя застана пред него, задържайки го на място.

— Ще отида от другата страна на улицата за питие. Искаш ли да се присъединиш към мен? — попита брюнетката и ме удари прилив на ревност. Коя, по дяволите, е тази мацка?

— Не съм кой знае какъв пияч — отговори Паркър, което си бе лъжа.

— Не си вечерял. Там приготвят хубава храна — добави тя.

Свих устни раздражена. Добре, нищо все още не се е случило или казано, за да повишава нивото ми на ревност, но имах достатъчно. Фактът, че бях бременна, и се чувствах грозна, а тя бе красива и говореше на мъжа ми, бе достатъчно за извинение.

— Ще се погрижа за това — прекъснах ги аз, държейки чантата с храна, вървейки към тях. Очите на Паркър се стрелнаха към мен и се усмихна, и дори мисълта, че се опитвах да се държа твърдо, и да предявя претенциите си към него пред тази отчаяна жена, тази негова усмивка стигна до мен. Беше истинска. Бях извървяла дълъг път. След онази нощ вече не се съмнявах в предаността му към мен и затова му се усмихнах в отговор.

— Бейби мама — засия Паркър и извъртях очите си.

— Бейби тати — засиях в отговор.

— О, здравей — каза брюнетката, докато се обръщаше към мен.
— Аз съм Лиан.

— Аз съм бейби мама — пошегувах се, докато се пресягах да се здрависам с нея. — Ники.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Жено, донесла си ми храна — промърмори Паркър и аз му подадох чантата, докато той се навеждаше, и ме целуваше. Когато отстъпи, се изненадах да видя Лиан как все още стоеше там, наблюдавайки ни. Това бе странно. Тя бе странна.

— Лиан, свободна си да си ходиш. Приятна вечер — каза Паркър.

Лиан се стегна и усмихна.

— На теб също. Беше ми приятно, Ники.

— На мен също — отговорих, докато обвивах ръка около тази на Паркър и облегнах глава на рамото му. Лиан се насочи към бюрото на няколко крачки и взе палтото и чантата си. Паркър ме поведе към кабинета си и затвори вратата.

Докато вървеше към бюрото си, той отвари чантата и надникна вътре.

— Къде е твоята храна?

— Бебето беше гладно — обясних аз. — Не можеше да изчака.

Паркър се засмя и седна в стола си. Самата аз се настаних на ъгъла на бюрото му с лице към него.

— Виждам.

— Е, коя е Лиан? — попитах аз, а ревността се усещаше силно в гласа ми. За негова чест Паркър извъртя очите си, сякаш споменаването на името ѝ го дразнеше.

— Асистентката ми — промърмори той разсеяно, преди да захапне от бургера си и да изстене. — По дяволите, това е добро — каза той, дъвчейки.

— Тя е много хубава — отбелязах аз, опитвайки се да звуча нехайно и се провалих силно.

Паркър погледна към мен, бузите му бяха изпъкнали от храната в тях, а очите му блестяха.

— Сладка си, когато ревнуваш.

— Не ревнувам — настоях аз и бях горда със себе си, че не се вбесих.

— Не трябва. Тя е десет степени луда.

— Как така?

— Не знам. Кара ме да се чувствам неудобно. Уплашен съм да оставам сам с нея.

— Какво? — полуизсумтях-полуусмигнах се аз.

— Не знам. Както и да е, стига за нея — казах аз. — Как си, красивият кораб, който ще достави сина ми на света?

— Леле — казах сухо. — Това беше... романтично.

— Знам — съгласи се той, преди да пхне последната хапка от бургера си в устата.

— Добре съм, предвид обстоятелствата.

Той се пресегна и притисна ръка към корема ми.

— Той ритна ли отново?

— Не. — И се усмигнах.

Наблюдавах как изражението му помръкваше, докато се взираше там, където бе ръката му. Мислите му се лутаха, чудейки се, как щяха да се развият нещата. В опита си да го задържа фокусиран върху позитивното добавих:

— Магазинът е почти готов, с изключение на пианото.

— Ще отидем този уикенд — успя да каже, след като преглътна.
— Чувствам се зле, че все още не съм виждал мястото. Ще ме заведеш ли този уикенд?

— Ако този уикенд ме заведеш да взема пианото — пазарих се аз.

Той смачка обвивката от бургера и я хвърли в кошчето до бюрото.

— Пазариш се трудно, госпожице Рийз.

— Давам най-доброто от себе си, *господин Хейс* — отговорих.

Когато погледът му се впи в моя, лявата страна на устата му се изви, той се усмихна дяволито и почти можех да видя мислите, които си играеха със съзнанието му. Това име бе спусъкът и внезапно се почувствах много щастлива.

— Ако ме вземеш — добавих аз и се изхлузих от бюрото му — мога да ти обеща *големи* стимули.

Той бавно се избута назад от бюрото, наблюдавайки ме с гладни очи.

— Стимули?

Леко се отпуснах на колене и започнах да откопчавам колана му.

— О, да — уверих го аз, докато му давах моя най-добър невинен поглед. — Ще ти дам *отлични* стимули. Страстта ми за удовлетворение е толкова дълбока, че мога да те уверя, че ще бъдеш *много* задоволен.

— Как бих могъл да откажа подобно предложение? — отговори той и очите му започнаха да се присвиват.

Когато извадих ерекцията му, той изсъска, точно преди да я сложа в устата си и да я придърпам навътре, докато главичката не достигна до задната част на гърлото ми. Той изсумтя и просъска:

— Мамка му, Ники — последвано от леко подръпване на косата ми.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ПАРКЪР

Прекарахме съботата в Райли. Първо купихме пианото на Ники, а след това... отидохме да разгледаме бебешки мебели. Все още уплашени, решихме да не купуваме нищо. Мисля, че никой от нас не го искаше, докато не минем през това препятствие. След това тя ме заведе в магазина си и показа къде ще бъде пианото, след като бъде доставено. Докато тя говореше за плановете си, какво се надяваше да направи, не беше трудно да чуя вълнението в гласа ѝ и това ме изпълни с гордост.

Събота вече, се свихме на дивана и гледахме филм, което се превърна в това да ѝ разтривам гърба, а това се превърна в правене на секс. Леките ѝ стонове ме вълнуваха всеки път. Всичко на всичко, това беше един идеален ден, въпреки тревогата, която и двамата се опитвахме да игнорираме.

Днес отивахме в дома на родителите ми за вечеря и поканихме Джоуи, Джон и Еди да се присъединят към нас. Не зная кой от тях бе по-ентузиизиран, Ники или аз.

— Мислиш ли, че тя отново ще направи печено пиле? — попита Ники от седалката до мен.

— Казах ѝ, че си ме попитала около стотина пъти, дали ще го направи. — Усмяхнах се.

Ники се намръщи.

— Това е за бебето — настоя тя, а устата ѝ се изви в усмивка.

— Както и онази гигантска топка сладолед, която изяде снощи? Това беше за бебето, нали?

Тя се намръщи и въздъхна дълбоко.

— Ще стана дебела.

— Ти си бременна — посочих аз. — И дяволски секси. Обичам начина, по който дупето ти...

— Боже, приятели — промърмори Джоуи от задната седалка, където седеше с Еди и Джон. — Оставете ни намира.

— Съгласен съм — присъедини се Джон.

— Вие сте също толкова лоши — каза му Джоуи. — Не може ли всички вие да се въздържате да говорите за части от телата на Еди и Ники или всичко свързано с правене на секс с тях в мое присъствие, моля?

Разсмяхме се, защото той го каза с такава настойтелност. Изражението върху лицето му, което видях отразено в огледалото, бе безценно.

— Приятели, спрете заради Джоуи — най-накрая каза Еди и видях как сложи глава върху рамото му. Изпитвам толкова голямо уважение към Джоуи. Той винаги е бил до момичетата и загрижеността му бе истинска. Нямаше привличане или похот. Обичаше ги като семейство. За мен бе чест, че мога да го нарека свой приятел.

Когато влязохме в къщата на родителите ми, поведох компанията вътре, когато нещо мокро ме удари в лицето. И това не спираше и ми отне секунди, за да осъзная, че сестра ми ме замерваше в лицето с нещо, което бе не просто някакъв воден пистолет, а проклет воден бластер. Сега бях дяволски мокър.

— Ти, малко лайно! — извиках и се втурнах след нея.

Когато видях, че идвам, лицето ѝ помръкна и се разсмя истерично, докато побягваше в другата посока, а аз бях след нея. Сестра ми бе нисичка, точно 1,30, което технически бе само на няколко сантиметра от това да бъде с размер на хобит. Затова ми отне три големи крачки, за да я стигна и да я съборя на земята, причинявайки голяма локва вода върху пода, заради която се подхлъзнах. Когато паднахме на пода, тя сумтеше и се смееше, и закрепця, сякаш се случваше кърваво убийство, точно както правеше, когато бяхме деца.

— Паркър Хей — изписка майка ми, когато притича в стаята, чувайки как сестра ми плачеше за помощ. — Пусни я — нареди ми тя, въпреки че се усмихваше.

— Тя ме намокри в лицето с проклетия воден пистолет, мамо — изляях аз, докато възсядах Мади и затиснах ръцете ѝ над главата.

— Мамо, не съм го направила — кълнеше се Мади, а кафявите ѝ очи бяха като на проклето коте, косата ѝ се изсипа на пода около главата ѝ, правейки я да изглежда като възпъщение на невинността. — Той лъже.

— Махни се от мен! — извика тя, докато продължавах да потривам кокалчетата върху скалпа ѝ и я водех към приятелите си.

— Приятели, това е Мади, сестра ми. Не е ли сладка?

Мади най-накрая успя да се изтръгне и точно преди да ме отблъсне, ме удари в топките.

— Копеленце.

— Паркър Хейс! — скара ми се майка, докато стенех. Тя не ме бе ударила силно, но достатъчно, за да сграбча момчетата си.

— Какво? — попитах майка си. — Надявам се, че един ден няма да искаш повече внуци.

Мади приглади косата си и се усмихна весело, пренебрегвайки болката ми.

— Приятно ми е да се запозная с всички ви. А ти трябва да си Ники — тя засия, докато привличаше Ники за прегръдка. — Ти бедна, красива жено. Съжалявам, че си се забила с брат ми.

— Благодаря, Мади — изхриптях аз.

Ники се усмихна, прекрасните ѝ сини очи срещнаха моите.

— Мисля, че съм късметлийка.

— Боже — изстена Мади. — Тя е заслепена от любовта. Изгубена кауза е.

* * *

Кухненската маса на майка ми бе малка, затова баща ми донесе съгъваема маса и я сложи накрая, за да можем всички да седнем заедно. И за удоволствие на Ники, мама беше направила пържено пиле. След третото ѝ парче тя започна да се оплаква от стомашни киселини.

След вечеря седнахме и говорехме с родителите ми, докато Мади разчистваше масата. Не ми убягна от вниманието как Джоуи на практика скочи при възможността да помогне на сестра ми с чиниите или как всеки път, когато поглеждах към него, изглежда, че той я гледаше.

Преди да дойдем на вечерята с Ники, решихме да не казваме на родителите ми за резултатите, които очаквахме. Майка ми не можеше нищо да направи, освен да се притеснява до смърт, а баща ми щеше да

се притеснява за майка ми. Но се съгласихме да им кажем добрите новини.

— Ние разбрахме какъв е полът — заявих, докато слагах едната си ръка около раменете на Ники, която седеше до мен.

— Момче е — отговори майка ми, а гласът ѝ пресекна от чувство.

— Защо мислиш, че е така? — попитах и се опитвах да не се усмихвам като глупак.

— Защото виж колко красива е Ники. Когато е момче, майката съхранява красотата си. Когато е момиче, бебето отнема от красотата ѝ. — Измислица от Адел Хейс, дами и господа.

Мади изсумтя.

— Е, може би е заради изражението на Паркър. Изглежда като задник — каза тя от мивката, където с Джоуи си говореха над съдовете.

— Маделин Рей Хейс, внимавай с устата си.

— Мамка му — промърмори Мади. — Съжалявам, мамо.

— Е, права си — потвърди Ники. — Момче е.

И тя се усмихна, но безпокойството и страхът ѝ бяха очевидни, поне за мен. Искях да проклинам или да ударя нещо, когато си помислях колко изплашена е тя. И точно, когато тя най-накрая започна да приема нещата, и да се чувства въодушевена, се случи това. Изправихме се пред възможността нещо ужасно да се случи с детето ни. Стиснах крака ѝ под масата, показвайки ѝ, че зная за какво си мисли и чувства в момента.

— Поздравления на двама ви — каза баща ми, а дрезгавият му глас бе изпълнен с гордост и чувства. — Момченце. — Той погледна към майка ми и се усмихна, когато видя насълзените ѝ очи. — Сега може да им дадеш петте хиляди неща на Паркър, които пази откакто беше бебе.

— Не са чак толкова — оправда се майка ми. След това премести погледа си към мен и Ники. — Но имам някои неща, които мисля, че ще харесате.

През следващия час с Ники претърсвахме тавана и намерихме старото ми детско креватче и тонове бебешки дрешки. Не можех да повярвам, че майка ми е запазила тези неща. Жените в семейството ми събираха като плъхове. И въпреки това майка ми бе най-добрата. Когато най-накрая си тръгнахме, Ники и майка ми се прегърнаха

здрaво за дълго време. Не беше трудно да се види, че бяха свързани, и това ме направи дяволски щастлив. Сега тя бе една от трите най-важни жени в живота ми — включвам и Мади, въпреки че беше трън в задника — и те всички бяха свързани. И за Ники знаех, че да има майчинска фигура, означаваше много. Вероятно повече, отколкото бях способен да разбера. Бях благословен, че майка ми бе такава невероятна жена. Дали аз съм мамино синче? По дяволите, да, такъв съм. И се гордея с това. Майка ми ми помогна да бъда мъжът, който съм днес. Тя винаги ме е бутала да се справям по-добре, да правя правилните неща и никога не се е опитвала да осъжда и диктува живота ми. Вместо това тя винаги ме е обичала безусловно и зная, че независимо от всичко, което правя с живота си, тя винаги ще е до мен. Това правят родителите. И това ми се искаше да бяха направили родителите на Ники. Дори получаването на леко порицание е по-добре от това да бъдеш игнориран или пренебрегван. Аз никога не съм се чувствал сам.

Докато всички си взимаха довиждане, погледнах към кухнята и забелязах Мади да пише нещо върху ръката на Джоуи. И таз добра. Джоуи се усмихна криво и й каза нещо, а Мади се засмя. О, по дяволите. Флиртуваха. Не знаех как да се чувствам за всичко това. И знаех, че Джоуи беше добър мъж, сестра ми беше дяволче. Горкият човечец. Но за момента, изглежда, че тя му даваше само номера си. Като добавим и разстоянието между тях, надали нещо щеше да се получи.

— И така, мамо — започнах аз, опитвайки се да задуша усмивката, която исках да покажа. Майка ми и Ники се обърнаха към мен с въпросителни изражения. — Ники наистина иска да пригответи вечеря за Деня на благодарността и искам да дойдете, и да се присъедините към нас. — Едвам се удържах да не се разсмея.

Лицето на Ники стана призрачно бяло, а очите й се изпълниха с ужас. Усмихнах се, неспособен да се овладеея.

— Е, това ще е чудесно — каза мама. — Ще се радвам да сготвя и донеса някои ястия.

— Благодаря — успя да отговори след секунди Ники. — Значи ще се видим след две седмици?

Мама кимна.

Те отново се прегърнаха, казаха си довиждане и ние тръгнахме да се прибираме у дома. В момента, в който влязохме в колата, Ники ми даде един от известните си удари отстрани, което ме накара да изсъскам.

— Ти си задник — заяви тя.

Всички се разсмяха, когато казах:

— Скъпа, ще ти помогна.

И се усмигнах широко, опитвайки се да я потупам по главата. Ръката ми бе на половината път, когато тя се отдалечи назад.

— Не искам помощта ти — каза тя. — Ще сготвя сама.

Повдигнах вежди:

— Тъ...

— А ти ще изядеш всяка една проклета хапка и ще ти хареса — добави тя, а лявата ѝ вежда се изви, предизвиквайки ме да ѝ противореча.

Наведох се напред и целунах бузата ѝ. Тя седеше на седалката до мен със закопчан колан и скръстени ръце. Беше прекалено сладка.

— Да, ще го направя — обещах ѝ аз.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА НИКИ

Беше вторник. Бях в магазина си, изключих осветлението и се подготвих да си отида у дома. Днес имах два урока по цигулка и бяха трудни. Мислих, че ще бъде по-лесно да преподавам, отколкото бе в действителност. И определено трябваше да направя някои промени в методите си. И честно, може би сърцето ми просто не беше при тях.

Беше 16:55, когато телефонът ми звънна. Не разпознах номера, но въпреки това отговорих:

— Здравейте.

— Да, опитвам се да се свържа с Никол Рийз.

— Аз съм.

— Здравейте, аз съм Анджела, главната сестра на доктор Морис. Сърцето ми се качи в гърлото.

— Здравейте — успях да кажа аз.

— Резултатите пристигнаха от теста на околоплодната течност.

Сдържах дъха си, сърцето ми заби по-бързо и аз притиснах ръка към корема си. *Моля те, нека той да е добре. Моля те. Моля те. Моля те.*

— Доктор Морис мислеше да ви се обади, но имаше раждане и ме помоли аз да го направя. Тя искаше да имаме резултатите, колкото е възможно по-скоро.

Преглътнах силно.

— Да, добре.

Вдишах дълбоко, подготвяйки себе си за най-лошия сценарий.

— Всичко се върна отрицателно — каза тя, сякаш бе най-обикновено нещо.

Освобождавайки дъха си, цялото напрежение, които бях изпитвала през изминалите дни, се освободи от мен. Той е добре. Синът ни е добре. Внезапно започнах да ридая, тресях се от облекчение, докато сълзите се стичаха надолу по зачервените ми бузи.

— Добре ли сте? — попита сестрата от другата страна на линията.

— Да — полуизплаках, полузасмях се аз. — Много съм добре. Благодаря ви много.

Тя ми напомни датата за следващото посещение и се разделихме. Сядайки долу, потрих корема си и казах:

— Благодаря ти, малко момченце. Обичам те толкова много. Всичко е наред.

Отпуснах се назад, а сърцето ме болеше от толкова щастие. Никога не съм била толкова изплашена в живота си... никога. А като се замисля, считах деня, в който разбрах, че съм бременна, за най-плашещия ден в живота ми. Нищо не можеше да се сравни с това. Освободих една дълга въздишка.

— Сега трябва да кажем на татко.

Тази сутрин Паркър ми каза, че тази вечер ще работи до късно, но не можех да изчакам да му кажа и исках да го направя лично. Скочих от стола и заключих. Усмивката ми беше широка цял километър и се качих в Експедишъна на Дирк, който все още беше при мен, и се насочих към офиса на Паркър. Наистина исках да го върна и/или да използвам колата на Паркър, или да си купя кола втора ръка за себе си.

Оставяйки радиото изключено, започнах сама да си тананикам. Започнах да чувствам бедните си бузи изтръпнали; усмихвах се дяволски силно. Бях почти на половината път, когато започна да вали, а това направи чистачките да работят извънредно. Включих аварийните и продължих бавно надолу по улицата.

— Хайде, хайде — шепнех аз, като песнопение, мотивирайки дъжда да спре. Нищо нямаше да ме спре да отида до Паркър. Не дори и когато усетих въодушевление, като никога преди. Бях на няколко пресечки оттам, когато колата започна да се задавя.

— Кучи син — изстенах, докато се опитвах да паркирам автомобила.

Това получавах, когато карах кола назаем. Обръщайки глава към задната седалка, започнах да се оглеждам за чадър, пончо или, по дяволите, пластмасова торба. Нищо. По дяволите. Бързо откопчах колана си и се преместих отзад. Той трябваше да има нещо, което да използвам. Огледах втория ред седалки и тогава третия. Разбира се той

нямаше чадър или нещо друго. Единственото, което открих е стар презерватив затиснах дълбоко в задния ъгъл.

— Отвратително — промърморих, докато се връщах отпред, и свалих страничното стъкло. Дъждът продължаваше да се изсипва върху автомобила. Едно време щях да се завайкам и вероятно да се откажа. Но вече не. Майната му, това е просто дъжд, а офисът на Паркър е само на три пресечки оттук, затова реших да изляза. За минути дъждът ме намокри, докато бързах надолу по тротоара, избърсвайки лицето си, докато вървах. За времето, докато стигна до сградата, и улових отражението си прозореца на лобито, изглеждах като мокро куче. Боже, изглеждах по-зле от пианата Джен, след дълга нощ при Ърл. Докато се качвах нагоре с асансьора, се опитах да пригладя косата си, колкото можех. Знаех, че изглеждам ужасно, но не ми пукаше. Бях толкова ентузиасирана да кажа на Паркър, че бебето е здраво, че нищо друго нямаше значение.

Когато излязох от асансьора, офисът беше тих като последния път, когато бях тук. Вървах надолу по коридора и видях светлината изпод офиса на Паркър, точно когато Лиан влезе и затвори вратата. Веждите ми се свъсиха, приближавайки вратата, чудейки се, защо тя искаше да я затвори. Доколкото можех да видя тук нямаше никого друго. Опитах се да не си вадя заключения, но когато чух гласа на Паркър да се повишава и... да става гневен, определено гневен... стиснах юмруци.

— Не съм заинтересован — каза Паркър. — Какво, по дяволите, не ти е наред? Спри да откопчаваш блузата си.

Сърцето ми ускори ритма си и устата ми увисна, когато чух думите му. И осъзнах, че ако не вляза навреме, тя вероятно щеше да му представи с това темпо стриптийз шоу. Жената работеше за Паркър от кратко време, знаеше, че е обвързан, и все още изпитваше нужда да се съблече заради него. Тази мръсна малка курва. Щях да я сритам...

— Но аз помислих...

— Не ми пука какво си помислила — прекъсна я Паркър. — Трябва да се обърнеш и веднага да излезеш през тази врата — каза той, а гласът му бе стегнат от гняв.

— Виждам начина, по който ме наблюдаваш — заспори Лиан.

Да не би току-що тя не измърка?

— Не те наблюдавам. Всъщност правя така, че изобщо да не те поглеждам. Отвори вратата и излизай. Веднага!

Секунда по-късно вратата се отвори и Лиан излезе, закопчавайки тънката си блуза и промърморвайки *задник*. Когато осъзна, че съм там, спря, очите ѝ се разшириха, устата ѝ се присви и се изви в ъгълчетата в лъжлива усмивка. Кучката имаше самообладание.

— О, здрасти — поздрави тя. — Приятно ми е да те видя. Ники, нали?

— Ники — извика Паркър, а тонът му бе почти задъхан, докато заобикаляше бюрото, но аз повдигнах ръка, спирайки го.

Усмихнах се на Лиан с най-хубавата си усмивка, тази, която използвах да заслепя многото съдии в моите конкурсни дни.

— Ще ти дам две секунди, за да махнеш мършавия си задник от кабинета му и от лицето ми — успях да кажа през стиснати зъби.

Усмивката ѝ се разпадна и тя си пое рязко дъх.

— Научи разликата, от когато си желана, и кога не си. — Отново се усмихнах, приближавайки се към нея. — Доближи се отново до него, предизвикай го отново и ще те размажа.

Да, красивата кралица можеше също така да бъде и гангстер. Паркър беше мой и тя дяволски добре знаеше това. Тя мина покрай мен, грабна чантата си от бюрото и се изниза по коридора. Може и да бе курва, но най-малкото бе умна курва.

Присвих очите си, наблюдавайки я как си тръгва, и след това се обърнах на петите си, влязох в кабинета му и затворих вратата зад себе си.

— Скъпа... — започна той.

— Млъквай, Паркър — гракнах аз, а главата му се отметна назад.

— Нищо не съм направил — отговори той, пренебрегвайки предупреждението ми. Ноздрите му пламтяха, докато продължаваше да се защитава. — Тя тръгна към мен.

Събличайки мокрото си палто, го оставих да падне на пода и тръгнах към него. Тялото ми се удари в него, докато устата ми се заключваше с неговата. Целунах го силно и страстно. В началото той бе леко слисан и му отне секунда, за да възстанови дишането си, но след това се включи заедно с мен. Повдигайки ме, той ме постави на ъгъла на бюрото си, пръстите му се заровиха в мократа ми коса.

Докато се целувахме, изстенах срещу устните му и откопчах колана му, а той се отдръпна назад.

— Вярваш ли ми? — Той дишаше тежко.

— Да, вярвам ти. Чух какво каза. Но дори и да не бях, щях да ти повярвам, Паркър. Знаем, че ме обичаш.

Тъмните му очи минаха през лицето ми, палците му погалиха скулите му.

— Дяволски красива — прошепна той, преди да ухапе долната ми устна внимателно със зъбите си. Той се отдръпна и вгледа в мен. Когато издърпа ризата ми над главата не можех да неuvia ръце около себе си. Коремът ми определено беше по-голям. Беше прекалено очевидно, че съм бременна, и дори вълнението ми заради бебето, и дори и да знаех, че Паркър ме обичаше, все още се стеснявах.

— Спри с това — нареди ми той, докато внимателно отместваше ръцете ми.

— Просто не се чувствам много секси — признах, докато поглеждах към вратата, откъдето излезе злата пръчка. — Обути съм в дънки с плат за корема, за Бога.

Той се пресегна за брадичката ми и използвайки пръста си, завъртя лицето ми към него. Погледът му гореше и бузите ми се изчервиха, докато той нежно притисна корема ми с двете си ръце и се усмихна.

— Нямам търпение да те видя по-голяма. Не мога да обясня защо толкова ме привлича мисълта, че детето ми расте вътре в теб, но, по дяволите... така е. Нямаш представа колко ме привличаш, Ники Рийз.

Протегнах се и прокарах пръсти през косата си, сърцето ми се изду от обожанието към този мъж, който ме караше да се чувствам толкова адски специална.

— Имам някои добри новини.

— Така ли? — попита той, докато се пресягаше зад мен и откопча сутиена ми, тежките ми гърди паднаха освободени. Ръката му намери едната и я стисна, докато се навеждаше надолу, засмуквайки твърдото връхче в устата му. — Дяволски обичам тези гърди — промърмори той.

Гърбът ми се изви и главата ми се отпусна назад, когато чувството запали огън в ядрото ми.

— Бебето — успях да кажа. — Резултатите от теста са готови.

Главата му се повдигна и тъмните му очи срещнаха моите, страхът лумна в тях, докато се изправяше.

— Какво казват?

— Той е добре. Той ще бъде добре.

Усмихнах се, докато сълзи изпълваха очите ми. Паркър отстъпи и потри носа си, стискайки очите си. Знаех, че е изплашен, точно както и аз, но виждайки реакцията му, виждайки колко е завладян от знанието, че бебето е наред, нещо ме удари. Той е бил силен заради мен; преструвал се е, знаейки, че един от нас трябва да остане силен. Ако не беше тук, насилвайки ме да бъда заета, разсейвайки ме, щях да прекарам седмицата в леглото, болна от страх и притеснение. Но той ме задържа.

Той падна на колене, лицето му бе на равнището на корема ми, сложи отново двете си ръце от двете страни и го целуна нежно.

— Благодаря ти — прошепна той, но не бях сигурна дали говореше на мен, на бебето или на Бог.

— Той е добре, Паркър — плачех аз.

Когато той погледна нагоре, очите му бяха изпълнени с облекчение.

— Не мисля, че някога в живота си съм бил по-щастлив. Детето ни е на път... той е здрав. И ти си полугола върху бюрото ми. Би ли могъл животът да е по-идеален?

Усмихнах се и попих под очите си.

— Не мисля — ухилих се аз.

Изражението му застина.

— Какво? — попитах нервно.

Изправяйки се, той обхвана лицето ми с ръцете си.

— Омъжи се за мен.

Очите ми се разшириха.

— Какво?

— Омъжи се за мен. Знам, че са минали само няколко месеца, но начинът, по който те чувствам... обичам те. Наистина. Ти. Ти си мечтата ми, Ники.

Сърцето ми заби лудо. Не сме заедно от много време. И никога, дори и за милион години, не съм си представяла, че ще ми бъде предложено, полугола и бременна върху бюрото на приятеля ми. Но

мисълта да кажа *не* я усещах погрешна, защото толкова силно исках да кажа *да*. Обичах този мъж.

— Да — прошепнах.

— Да? — попита той.

— Да — леко потвърдих.

Той поклати глава, докато той обхващаше лицето ми по-стегнато, и се навеждаше по-близо.

— Дяволски красива — каза той.

И тогава атакува. Повдигна ме и ме обърна така, че да съм с лице към бюрото. След като носех дънки за бременни, те бяха лесни за сваляне и той бързо го направи, заедно с бикините ми. Чух звука от падането на колана му върху пода, последвано от сваляне на ципа на панталоните и след това беше в мен. Челото ми се притисна към бюрото, докато стенех от удоволствие, а твърдят му пенис ме изпълваше. Тялото ми лежеше върху гърба ми, ръцете му ме бяха обхванали, докато той се плъзгаше в мен. Бях толкова близо до това да свърша, когато той спря и излезе. Погледнах към него и го видях да сваля обувките си, и след това панталоните и боксерите, преди да отиде до кожения диван до стената. Когато седна откопча и ризата си.

— Свали дънките си, Никол — изкомандва той.

Устата ми пресъхна, докато го гледах, той отвори ризата си, разкривайки гърдите и очертания си корем, а пенисът му бе твърд и напълно изправен. Изглеждаше дяволски секси, очаквайки ме да отида до дивана. Свалих дънките и обувките си, вървейки към него.

— Спри — нареди ми той. — Нека те огледам.

Тялото ми изобщо не беше като онзи първи път, когато бяхме заедно, и дори и тогава се срамувах, когато ме оглеждаше. Сега бе по-лошо, но знаех, че това е само в главата ми. Паркър обичаше да ме гледа, затова го оставих.

— Докосни гърдите си — изиска той, докато ръката му обхвана пениса и започна бавно да го гали. Устните ми се разтвориха, ръцете ми намериха гърдите и стиснаха чувствителните ми зърна. По дяволите, той изглеждаше дяволски секси, докато се докосваше. Влагата изби между краката ми, почти капейки от мен; бях толкова възбудена.

— Моля те, Паркър — умолявах аз. — Толкова съм влажна.

Той изръмжа и започна да се гали по-бързо.

— Бъди търпелива, красавице. Докосни се долу.

Ръката ми се спусна надолу и вкарах пръсти в себе си, дишането ми се накъса, докато пръстите ми влизаха и излизаха. Захапвайки устни, се опитах да сдържа хленча си, който отчаяно исках да освободя. Агония и екстаз контролираха движенията ми и движех пръстите си по-силно и дълбоко.

— Това е моето момиче — окуражи ме той. — Ти си толкова шибано секси.

Той ме наблюдаваше, напрегнато, казвайки ми да забавя и да хвана зърната си, докато се самозадоволявам. Следвах всяка негова заповед, желяйки докосването ми да се доближи до това, което той ми правеше. Бях толкова готова, че щях да свърша само от начина, по който ме гледаше, очите му ме чукаха от главата до петите със своя решителен поглед.

— Спри и ела тук.

Отидох до него с треперещи крака, той хвана китката ми, повдигна ръката ми към устата си и изсмука възбудата от пръстите ми, топлият му език се завъртя около всеки пръст, уверявайки се, че е взел всичко.

— Вкусът ти е дяволски добър, скъпа — изръмжа той. Изражението му бе сериозно, почти стоическо, когато погледна към мен. Беше ми трудно да обясня това, което виждах. Изглеждаше гневен, но по един добър начин. Сякаш ме искаше толкова силно или толкова е възбуден, че е бесен. Бе дяволски секси. — Обкрачи ме и ме вкарай в себе си, Никол.

Тялото ми трепереше, докато се настанявах върху него. Коремът ме бе като малък буфер между нас, но не мисля, че ще бъде за дълго време. Паркър мислеше, че е секси. Само това имаше значение. Бавно приех пениса му в себе си, стенойки, когато той тласна бедрата си, напълно намъквайки себе си в мен.

— Това е моята принцеса — промърмори той, докато ръцете му разтриваха гърба ми. Преди мразех да ме нарича принцеса. Мислих, че ми се присмиваше. Мислих, че ми се подиграваше. Но вече не мислих по този начин. Сега знаех, че той се държи сладко, любящо. Косата ми се изсипа свободно върху гърдите ми, студените, влажни пипала охладиха загрялата ми кожа. Устата му отново намери зърната ми, докато се движих нагоре и надолу. Паркър не ме пришпорваше...

правехме го бавно. Болезнено бавно. И докато бе леко и красиво, той стискаше плътта ми, захапваше ме навсякъде: врата, ръцете, гърдите. Предизвикваше точното количество болка. По някакъв начин го правеше едновременно грубо и внимателно. Винаги идеално.

И когато и двамата свършихме, и изтощени лежахме върху дивана взаимно в ръцете си, се почувствах в най-голяма безопасност и най-щастлива, отколкото някога съм била през целия си живот.

— Нека се омъжим на Деня на благодарността — предложи Паркър, а гласът му бе приглушен, докато устните му танцуваха върху кожата ми.

— Звучи идеално — промърморих сънливо.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА НИКИ

Днес се омъжих. Беше обикновена церемония; старомодна. Толкова нетипично за мен. И беше перфектна. Хората, които обичах най-много бяха там, за да ни гледат как съединявахме ръцете си.

Направихме малък прием при Ърл и въпреки че бяхме поканили няколко човека за церемонията, всички бяха добре дошли на приема. Изненадващо се появиха много хора, като се имаше предвид, че бе Денят на благодарността. За щастие не ми се наложи да готвя за празника, след като се женехме. Наехме фирма за кетъринг, но Паркър увери майка си, че следващата година, че има вечеря в дома ни. След като го сръгах силно, се опитах да го видя от светлата страна. Най-малкото имах година, за да упражнявам готвенето си.

Джо ме поведе до олтара, точно както ще направи за Еди, когато се жени за Джон. И мисля, че стана леко емоционален. Когато мировият съдия попита: „Кой дава тази жена да се омъжи за този мъж?“, той отговори: „Аз“, със задавен глас и разтопи сърцето ми.

Шибаният Джоуи.

С Паркър споделихме първия танц; оставих Паркър да избере песента. Когато водещия пусна Country Girl на DF Dub, почти исках да го ударя, но след няколко секунди водещият смени песента и пусна Prosthetic Love на Turphoon. Незабавно му бе простено.

Докато танцувахме, Паркър ми нашепваше думите и когато песента свърши, той ме поведе настрани и направи знак на Еди, която бързо донесе пакет обвит в сребриста хартия. Тя я подаде на Паркър и намигна, преди да се отдалечи. Това бе странно.

Сега стоях заедно с Паркър, който държеше пакета с несигурна усмивка върху лицето.

— Подарък за булката ми — каза той.

Усмихнах се, чудейки се какво би могъл да ми е взел.

— Предполагам, че Еди го е умила — пошегувах се аз.

Той се засмя.

— Всъщност аз го направих.

— Силно впечатлена съм, господин Хейс.

— Аз съм мъж с много таланти, госпожо Хейс — закачи се той.

Спрях да махам хартията и срещнах погледа му. Обичах да ме нарича госпожо Хейс. *Аз бях негова съпруга.* По дяволите, сърцето ми искаше да се пръсне от щастие.

— Обичам те, съпруге.

Той нежно потри кокалчетата си по дясната ми буза.

— Дяволски красива — прошепна той. Наведе се, целуна ме леко и каза:

— Отвори го.

Отново се заех със задачата и хартията бе махната за секунди, преди да отворя кутията. Когато отметнах тънката хартия, замръзнах. Погледнах към него, а той прочете въпроса в очите ми.

Прокарвайки ръка през косата си, с изражение на дълбока несигурност, той въздъхна:

— Еди ми каза. Отне известно време за търсене, но вестник Wakefield имаше копие под съобщенията.

Сълзи се спуснаха от очите ми, докато отместих поглед от него обратно към подаръка.

— По дяволите — промърмори Паркър. — Не трябваше да я намирам. Съжалявам, Ник...

— Обичам я — успях да кажа с дрезгав глас. Беше рамкирана снимка на родителите ми от техния сватбен ден, тази, която ми бе отнета преди много години.

Устните му се извиха в затрогната усмивка.

— Наистина ли?

— Обичам я, защото си знаел какво означава за мен и си я намерил за мен.

Сигурна съм, че за някои би им изглеждало странно да искам подобно нещо, когато съм отчуждена от баща си и никога наистина не съм познавала майка си, но оценявах това. Един ден, синът ни ще иска да знае за тях и можех да му покажа тази снимка. Поне щеше да види лицата им. И въпреки че баща ми отказа поканата си за сватбата, секретарката му заяви, че ще е извън страната, не бях ядосана. Чичото на Паркър, Пол, и неговите баба и дядо също отказаха да дойдат. Въпреки това отсъствията им не съсипаха деня ни. Родителите му и

сестра му бяха тук, а чичо му Уинстън изпрати поздравите си. И всички, които бяха важни за мен бяха тук. Това бе достатъчно добро за мен.

Устата му се изви в полуусмивка.

— Просто исках да те направя щастлива.

Обвих ръце около врата му и го целунах страстно. Когато се отдръпнах се усмихнах срещу устните му.

— Направи ме много щастлива, Паркър Хейс.

— Извинете ме.

Музиката спря и всички очи се обърнаха към мястото на водещия, където Джоуи стоеше с микрофона. Беше облякъл най-хубавите си дрехи и разбира се бейзболната му шапка, със стърчащата от нея коса. Изглеждаше очарователен. Бързо изтрих очите си, чудейки се какво щеше да каже Джоуи.

— Ники и Паркър, бихте ли дошли тук, моля? — помоли Джоуи и аз погледнах към Паркър, но той само сви рамене, очевидно нямащ представа какво е намислил Джоуи.

Минахме през тълпата и достигнахме до него, изправен до малка масичка, която някой очевидно беше донесъл на дансинга.

Джоуи се обърна към тълпата и каза:

— Трябва да кажа, че съм дяволски щастлив за тези двамата. Ники е една от най-добрите ми приятели от дълги години и съм горда да кажа, че сега и Паркър е един от тях.

Паркър потупа Джоуи по гърба в знак на благодарност.

Джоуи се обърна към мен, изражението му бе изчистено от хумор и бе смъртоносно сериозно.

— Ники.

— Да — казах, все още опитваща се да разбере какво е намислил.

— Моля те, сложи лявата си ръка върху масата и вдигни дясната — инструктира ме Джоуи. Погледнах го, сякаш бе луд, но той настоя: — Хайде, направи го. — Направих каквото каза и той попита: — Ники, обичаш ли Паркър Хейс с цялото си сърце и душа?

Усмихнах се и погледнах към Паркър.

— Мда — казах небрежно. — Прав е.

Гостите ни се изкискаха, докато Паркър извъртя устни развеселен.

— Ники, отговори на въпроса — настоя Джоуи.

Погледнах към Джоуи и казах:

— С цялото си сърце и душа.

Джоуи се ухили и кимна веднъж, приемайки отговора и нареди:

— Задръж ръцете си там където са. — Мястото се изпълни с мърморене, докато всички се питаха какво прави Джоуи, също както и аз. Но Джоуи не спря, за да обясни. След като видя, че ръцете ми са там, където ме бе инструктирал, продължи нататък:

— Сега ти, Паркър. Вдигни дясната си ръка, а сложи лявата върху масата.

Паркър направи това, което му беше казано.

— Обичаш ли Ники Рийз с цялото си сърце и душа?

Паркър погледна към мен, преструвайки се на несигурен:

— По-добре е да кажеш да — казах аз, а гостите отново се разсмяха.

— Мда, тя почти ме притежава — призна Паркър, а аз му се оплехих.

— Добре тогава. Дръж дясната си ръка горе, а сложи лявата върху тази на Ники.

Паркър го направи, и тълпата се разсмя от сърце, чудейки се дали Джоуи не полудяваше.

— Приятели — каза Джоуи, високо, обръщайки отново вниманието на присъстващите към него. — Искам всички да погледнете добре. Това е важен момент, на който ще станете свидетели. Това, точно тук — той посочи там, където ръцете ни с Паркър се съединяваха — ще бъде последният път, когато Паркър Хейс *някога* ще има последната дума или надмошние.

Помещението избухна в смях и дюдюкания, като Джоуи се смееше най-силно. Джон забърза към него и го прегърна заради страхотното шоу. Паркър бе зачервен от силния смях. Аз, борех се със смеха и се намръщих на Джоуи, когато той погледна към мен. И като същинска кралица на красотата и бъдеща майка му показах среден пръст.

Той дойде до мен и ме привлече в една мечешка прегръдка, докато смехът се изсипа от мен.

— Той е щастлив кучи син, Ник — каза ми той. — И аз съм щастлив заради теб.

Когато се отдръпна, с Паркър направиха нещо като ръкостискане и прегръдка. Танцувахме, докато бедните ми крака не можеха да удържат повече, и се смяхме цяла нощ, и въпреки че нищо от това не бе по-далеч от живота, който исках да имам, не съм била по-щастлива. Имах страхотен съпруг, здраво бебе на път, приятели, за които бих направила всичко — които биха направили същото и за мен — и сега... имам майка, баща и сестра със семейство Хейс.

Когато си взимавме довиждане за нощта, Паркър и Дирк стояха отвън и си говореха. Когато се приближих, Паркър казваше на Дирк:

— Оценявам, че си й предоставил пикапа. Платихме ремонта и ще ти го върнем тази седмица. Следващата ще отидем да купим кола.

Не знаех това, но не казах нищо. Бях толкова щастлива да чуя, че Паркър водеше нормален разговор с Дирк. Тогава по старомоден начин сложи Дирк на мястото му.

— Джоуи, Ники и Еди те харесват. Надявам се, че ще можем да бъдем приятели, но ти трябва да уважаваш това, че с Джон сме с тези момичета. Ако можеш да направиш това, ще е достатъчно и ти ще си добре дошъл в дома ми.

Дирк кимна, устните му се присвиха, когато ме забеляза.

— Щастлив съм за вас двамата. И Ники, и Еди са две от най-старите ми приятели. Не искам да изгубя това.

Тогава той се пресегна и разтърси ръката на Паркър.

Докато се здрависаха Паркър заяви:

— Отбележи си Деня на благодарността през следващата година. Ники ще сготви.

Извъртях очи, докато Дирк сумтеше. Ето го отново.

— Искаш да кажеш, че би трябвало да хапна добре, преди да дойда?

Протегнах се и ударих Дирк отстрани, а той се присви от смях. След това ме прегърна — подходяща прегръдка — и каза:

— Поздравления, Ник.

— Благодаря, Дирк.

Докато с Паркър тръгнахме към колата, стиснах ръката му. Той ме удивяваше всеки ден, а това, което сега направи с Дирк, означаваше много за мен. Дирк можеше да бъде идиот, но имаше и добра страна. Надявах се Джон и Паркър някой ден да я забележат.

Спряхме до дансинга, където Мади и Джоуи танцуваха. Мади изглеждаше елегантно в черната си рокля, тъмна коса, извита настрани. А Джоуи... ами Джоуи изглеждаше силно привлечен от Маси и не бях сигурна как Паркър се чувстваше от това, все още нищо не беше казал, но се чудех дали това бе, защото имах толкова високо мнение за Джоуи. Прегърнахме и двамата и казахме довиждане.

Когато влязохме в колата на Паркър и поехме към дома в нощта, той взе ръката ми и я целуна.

— Знам, че това не беше твоята мечтана сватба.

Но той грешеше. Погледнах надолу към простичката бяла памучна рокля и въздъхнах с лекота. И чувството за спокойствие ме заля. По всички сметки, бях фалирала бивша кралица на красотата, която бе забременяла и със скорострелна сватба. За някои бях ходещо клише. Нищо не е така, както са си представяли, че ще бъде животът ми. Тяхната илюзия за мен в сатенена рокля, покриваща идеалното ми тяло, недостижима персона, на която се възхищаваха, скъпи цветя навсякъде и всеки, когото познавам ще присъства. Сватбата ни не беше като тази мечта. Погалвайки корема си със свободната ръка, нашия шаващ здрав син, въздъхнах доволно.

— Прав си. Не беше — казах му аз, а той трепна при думите ми. Взех ръката му в своята, наведох се и целунах топлите му устни.

— Беше много по-добра.

Издание:

Автор: Бранди Толър

Заглавие: Опората

Преводач: readlife.eu

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Редактор: Татяна Петкова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14087>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.